

Cửu Nguyệt Hi

THỜI TIỀN THIẾU
CỦA *Anh và em*

Editor: Fei Yang

Mục Lục

[Văn án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

Chương 28

Chương 29

Kết thúc.

Ngoại truyện vô trách nhiệm chờ quyết định, hai lá thư

Thư Trần Niệm viết

Văn án

Liệu có khả năng, trên thế gian này không có tình yêu?

Chương 1

“Quan hệ cộng sinh là quan hệ của hai loài sinh vật sống dựa vào nhau, đôi bên cùng có lợi, thiếu nhau thì sự sinh tồn sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, thậm chí chết.” Giọng giáo viên Sinh học khàn khàn nhưng to rõ, như tiếng ve kêu ngoài cửa sổ, mỗi một tiếng đều cần cù và đầy trách nhiệm.

Nắng chiều khô nóng chiếu chệch vào lớp học, vẽ nên đường sáng tối. Trần Niệm ngồi trên ranh giới giữa sáng và tối, cả người vô cùng yên lặng.

Ánh mặt trời che phủ tóc con trên trán cô, vàng rực. Cô nheo mắt, lông mi vừa đen vừa dài, chặn tia sáng một cách vô ích.

Một bóng râm ập tới. Là thầy chủ nhiệm, hai cảnh sát đi theo phía sau.

Trong lớp nhất thời yên lặng như tờ.

“Trần Niệm,” thầy chủ nhiệm đứng ở cửa, người uy nghiêm trước sau như một hiếm khi có vẻ mặt ôn hòa, vẫy tay với cô, “Em ra đây một chút.”

Trần Niệm thấy hai cảnh sát mặc đồng phục kia, mặt khẽ biến sắc.

Cô liếc nhìn chỗ trống đằng trước, cuối cùng để bút chì bấm xuống, lúc đứng dậy kéo chiếc váy đồng phục dính vào chân một cái.

Giáo viên Sinh học và bạn học cả lớp chào bằng ánh mắt đưa cô ra ngoài, mắt không nhìn thấy, lỗ tai đi theo, lông tơ trong hốc tai dựng thẳng cả lên,

muốn nghe chút điều mới mẻ.

Thầy chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai gầy yếu của Trần Niệm, trấn an: “Đừng khẩn trương, chỉ hỏi em mấy vấn đề thôi.”

Một cảnh sát sắc mặt nghiêm túc, một người khác rất trẻ, dịu dàng mỉm cười với cô, lại có lúm đồng tiền.

Trần Niệm gật gật đầu, trầm mặc đi theo thầy chủ nhiệm đến văn phòng. Đi mấy bước, thầy chủ nhiệm quay đầu nhìn học sinh cả lớp tha thiết chờ đợi kia, quở trách: “Học hành cho đàng hoàng!”

Đến văn phòng ngồi xuống, hơi lạnh của máy điều hòa giống như sâu chui vào lỗ chân lông.

Sắc mặt thầy chủ nhiệm bình tĩnh. Ông nhìn Trần Niệm, hỏi: “Trần Niệm, chắc em biết tại sao hai vị cảnh sát này tới phải không?”

“Biết... biết... biết ạ.” Trần Niệm có tật nói lắp, người trái lại không hề khẩn trương, sắc mặt tái nhợt là do trời sinh da mặt rất mỏng.

Cảnh sát khá trẻ thương cảm cô, hỏi: “Biết chúng tôi đến là vì chuyện Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu?”

Trần Niệm gật đầu, con người đen nhánh nhìn anh ta chăm chăm.

“Chúng tôi không hỏi người khác, tới hỏi em, em cũng biết tại sao phải không?”

“Hôm đó em trực... trực nhật ạ.”

“Hôm đó, Hồ Tiểu Điệp, em, còn có hai học sinh khác cùng trực nhật. Sau khi quét dọn vệ sinh sạch sẽ, hai bạn kia đi trước, lúc hai em ấy rời khỏi, trong lớp chỉ còn lại em và Hồ Tiểu Điệp.”

Trần Niệm gật đầu.

“Em nói em đi trước Hồ Tiểu Diệp?”

Trần Niệm lại gật đầu.

“Hôm đó, Hồ Tiểu Diệp có tiết lộ tin tức gì cho em không?”

Trần Niệm lắc đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng.

“Em có nhận ra em ấy có gì khác thường không?”

Vẫn lắc đầu.

Người kia nói chen vào: “Có thể kể một chút cho chúng tôi về trạng thái của Hồ Tiểu Diệp hôm đó khi trong lớp chỉ còn lại hai em không?”

“Viết... viết... hết trong biên bản rồi ạ.”

Thầy chủ nhiệm xen vào: “Đứa bé này nói chuyện khó khăn lắm. Lần trước đã hỏi qua một lần, ghi âm hết rồi.”

Trần Niệm lẳng lặng nhìn thầy chủ nhiệm một cái.

Đối phương suy nghĩ một chút, hỏi: “Em nói, hôm đó sau khi tan học không nhìn thấy Hồ Tiểu Diệp, cho nên tự đi về trước?”

Trần Niệm gật đầu.

Một tuần trước, bảo vệ đi tuần, phát hiện một vũng máu trên gạch lát sàn trước dãy phòng học, thi thể Hồ Tiểu Diệp nát bên trong.

Hồ Tiểu Diệp là hoa khôi của trường, rơi xuống chết một kiểu xấu nhất.

Kết luận ban đầu của cảnh sát là tự sát. Nhưng nguyên nhân tự sát vẫn chưa rõ.

Không có vấn đề khác, thầy chủ nhiệm bảo Trần Niệm quay về lớp.

Trần Niệm rời khỏi máy điều hòa, một lớp mồ hôi phủ tới, giống như bọc lớp màng giữ tươi.

Cô nhìn ánh nắng sáng rực, giống như thấy được thân thể màu trắng sữa của Hồ Tiểu Diệp, một luồng hơi lạnh tràn lên từ lòng bàn chân.

Nóng lạnh đan xen.

Đi mấy bước, phía sau có người gọi cô: “Trần Niệm!”

Là người cảnh sát trẻ kia, đưa một tấm danh thiếp cho cô. Anh ta mỉm cười, ánh mắt cực sâu, giống như có thể xuyên qua thứ gì đó: “Anh họ Trịnh, sau này có chỗ nào cần giúp đỡ thì hãy gọi điện thoại cho anh.”

Tim Trần Niệm thịch một cái, cô gật đầu.

Đi vào lớp, giống như đã nhấn nút tắt tiếng, bút bi, sách bài tập đều yên lặng đến co rút. Trần Niệm làm như không biết, đi về chỗ ngồi của mình. Trong mấy chục ánh mắt, có một ánh mắt cực kỳ sắc bén, muốn đâm một lỗ trên người cô.

Trần Niệm liếc mắt nhìn Ngụy Lai ngồi hàng sau, đôi mắt kẻ eyeliner trông đặc biệt sâu thẳm, mang theo sự uy hiếp máu lạnh.

Trần Niệm ngồi xuống ghế, bạn học Tăng Hào chếch phía trước khều chân cô ở dưới bàn. Trần Niệm vươn tay lên, mò lấy một mảnh giấy từ trong tay cô ấy, viết: “Họ hỏi cậu gì vậy?”

Trần Niệm trầm mặc, nhìn qua chỗ trống của Hồ Tiểu Diệp ở phía trước, lại quét nhìn người xung quanh trong tầm mắt một cái.

Trong lớp bỗng thiếu một người, nhưng mọi người cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều, chỉ có bạn thân Tăng Hào của Hồ Tiểu Diệp thỉnh thoảng

sụt sùi.

Những người còn lại đa phần là thảo luận, tò mò và khó hiểu nhiều hơn buồn bã;

Hoặc lo sợ nghi hoặc, trong sinh mạng mười bảy, mười tám tuổi, tất cả đều bí hiểm.

Đặc tính và lợi ích lớn của thiếu niên là dễ quên, thoải mái liền có thể đi về phía trước.

Các học sinh một giây trước còn xì xào bàn tán, bây giờ đều yên lặng, mắt họ như nắng hạn chờ mưa, phát sáng thành mấy chục cặp bóng đèn, vô cùng chăm chú nhìn chăm chăm đồng hồ treo trên tường phía trên bảng đen

---

Một phút đếm ngược đến giờ tan học!

Trong lớp không được phép nói chuyện riêng, nhưng tan học giống như mở lồng chim, học sinh bình thường đã không tuân theo phép tắc chuyển việc đếm ngược từ trong lòng ra ngoài miệng, công khai đếm nhịp cùng giáo viên: “Hai mươi... Mười chín...”

Dần dần, theo đám đông, tựa như một bầy ong mật từ xa đến gần.

Giáo viên Sinh học đã quá rõ tính hội tụ và hiệu ứng bầy đàn của sinh vật, bất đắc dĩ lại không cam lòng, không chịu bỏ sách giáo khoa xuống.

Ngày càng nhiều học sinh gia nhập đội ngũ đếm ngược: “Mười ba... Mười hai...”

Tim Trần Niệm đập đều theo nhịp điệu của các nam sinh như đánh trống. Cô đã dọn cặp ở dưới bàn xong, chỉ chờ chuông tan học reo là lao ra khỏi lớp.

Sập tối nóng bức, trên cánh mũi cô rịn lớp mồ hôi.

Giáo viên Sinh học không bỏ cuộc, hỏi: “Quan hệ khác loài giữa các sinh vật ngoài cộng sinh, ký sinh và cạnh tranh, còn gì nữa?”

Học sinh cả lớp phấn chấn trả lời: “Thú dữ - con mồi!”

“Thú dữ - con mồi!”

“Reng reng reng ~”, chuông tan học làm lớp học nổ tung, ồn ào, bàn ghế va đụng nhau.

Trần Niệm sai bước đi ra khỏi lớp, xác định ra ngoài tầm mắt kia, cô nhấc chân chạy như bay, chạy qua hành lang, rẽ vào cầu thang, giày bata màu trắng thay phiên nhau đến gần như rối loạn trên bậc thang.

Bấp chân cô rất nhỏ, chỉ sợ không chịu nổi tốc độ này sẽ gãy mất.

Mấy nam sinh hò hét xông qua bên người cô. Trần Niệm nhắm mắt làm ngơ, gắng sức chạy, thỉnh thoảng quay đầu lại, giống như sau lưng có ác quỷ người khác không nhìn thấy đang đòi mạng cô, là con mồi của thú săn.

Tiếng chuông tan học reo xong, chiếc váy đồng phục màu trắng của cô đã biến mất ở cổng trường.

Trần Niệm chạy một mạch về nhà, chạy đến con hẻm nhỏ gần nhà, thực sự không còn sức, chống hông thở hổn hển đi về phía trước.

Tim đập như đánh trống, cô lau mồ hôi trên miệng, nắm chặt dây đeo cặp.

Con hẻm đá xanh ản trong nắng chiều, tựa như tranh sơn dầu, mùi thơm của thịt cắt sợi xào ớt đầy dầu mỡ bay từ bức tường ngoài sân ra.

Bộp bộp keng keng, là xèng nấu ăn gõ chảo sắt, còn có tay đấm chân đá.

Trong góc, một đám côn đồ tạp mao (1) đang đánh người, nam sinh áo thun trắng cuộn tròn dưới đất, không phản kháng, không có tiếng động.

(1) Tạp mao: một từ chửi người.

Trần Niệm cúi thấp đầu, nín thở đi qua bên cạnh.

Đám người đó hùng hùm hổ hổ, chửi tục luôn mồm.

Trần Niệm nhìn thẳng nhanh chóng đi qua, rẽ hướng lấy di động ra, vừa bấm hai nút, cổ áo phía sau bị người khác túm lấy.

Cô giống như gà con, bị kéo vào trong đám người đó.

Dưới mái hiên phải cúi đầu, đầu Trần Niệm sắp vùi vào ngực.

Tên côn đồ vỗ mặt cô một cái, hai cái: “Con ranh, gọi điện thoại cho ai đó?”

Trần Niệm rử mí mắt: “Mẹ... mẹ tôi.”

Đối phương túm cổ tay cô vắn sang, trên màn hình hiện số “11”.

“110?” Ngay một bạt tai, “Đmm, muốn chết hả!”

Trần Niệm ngẩng lên người áo thun trắng, gò má nóng rát. Cô hồi hận rồi, cô không nên nhiều chuyện. Người khác bị thương, người khác chết thì liên quan gì đến cô.

“Cái *****!” Tên kia sắp đá một cái, tên khác phất tay ngăn lại, ngời xồm xuống, túm đuôi ngựa của cô ép cô ngẩng đầu.

Trần Niệm nhìn thấy ngang hông tên côn đồ này còn buộc đồng phục, là người cùng lứa tuổi với cô, nhưng cách hố sâu không thể vượt qua, giống như kẻ thù trời sinh, thuộc về loài khác nhau.

Tên đó hất hất cằm, chỉ nam sinh áo thun trắng bị đánh kia: “Mày quen biết nó?”

Tên đó kéo tóc Trần Niệm, vặn đầu cô qua. Trần Niệm đụng vào một đôi mắt và lông mày đen nhánh, ẩn trong bóng chiều, không thấy rõ cảm xúc.

“Không quen...” Trần Niệm nói hơi khó khăn, “Không quen biết.”

“Không quen biết?” Tên côn đồ xách mái tóc như ổ gà của cô, lắc đầu cô, “Không quen biết mà mày xen vào việc của người khác?”

“Tôi sẽ... sẽ không xen vào nữa.” Giọng Trần Niệm rất nhỏ, có sự hối hận rõ ràng, và xin tha yếu ớt.

Cô cụp mắt, không dám nhìn mắt nam sinh áo trắng.

Tên côn đồ nhất thời mất hứng, lại không cam lòng thả cô đi, cò kè:

“Không quen biết nó thì tại sao mày muốn cứu nó? Hả?” Dường như thực sự rất quan tâm lý do của cô.

Trần Niệm: “Không biết.”

Cô phát hiện không ổn.

“Mày thấy nó đẹp trai?”

Trần Niệm không lên tiếng, trong đầu không có đáp án. Sự đối mặt vừa rồi kia, đôi mắt cậu dồn ép, trong nháy mắt, đủ để cô xác định là một nam sinh đẹp trai. Nhưng trước đó cô không thấy.

“Nó đương nhiên đẹp trai rồi, mẹ nó là người đẹp nổi tiếng trong thành phố chúng ta đó.” Chúng trao đổi ánh mắt, cười đầy xấu xa lại bỉ ổi, “Rất nhiều người xếp hàng lên giường bà ta, fuck...”

“Không chừng ngày nào đó sẽ đến lượt tao. Mẹ nó tao đã sớm nghĩ kỹ vào từ phía sau...”

Trần Niệm cắn chặt răng, sự nhục nhã không thuộc về cô nổ tung trên mặt cô. Cô càng không dám nhìn nam sinh áo thun trắng kia. Chúng rớt cuộc cười nhạo xong, túm cổ áo Trần Niệm:

“Mày có tiền không?”

“Hả?”

“Nó không có tiền, mày có tiền không?”

Thì ra là học sinh cường hào ác bá bắt nạt và làm nhục cướp tiền. Hoàn cảnh gia đình Trần Niệm không tốt, tiếc tiền, nhưng lại sợ chúng soát người, cuối cùng đỏ cả vành mắt lấy bảy mươi đồng ra, thấp giọng: “Chỉ có chừng... này.”

Đối phương không hài lòng chửi “nghèo kiệt xác”, giật lấy tiền. Chê tiền ít, phải tìm chút cân bằng tâm lý chứng minh sự táo bạo của mình lớn hơn bảy mươi đồng.

“Nào nào nào. Mày đã cứu nó, thưởng cho mày hôn nó.”

Trần Niệm sững người, cố sức đẩy ra, tay chống đất bò dậy. Mấy tên côn đồ tiến lên, ba tay bốn chân ghì cô nằm xuống dưới đất. Cô trở thành một con chó rơi xuống nước nhếch nhác.

Xấu hổ và giận dữ, nhục nhã; nhưng nhục nhã là thứ gì?

Trần Niệm thét chói tai, giãy giụa, phản kháng; nam sinh áo thun trắng khẽ nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô, nhưng không hề có động tĩnh.

Miệng cô đụng vào miệng cậu, đôi môi mềm mại, chống đỡ hàm răng cứng rắn.

Nóng hôi hổi.

Gáy cô bị ghì chặt, hai người bị nghiền vào bụi đất. Bọn côn đồ khoái chí cười tính giờ, muốn đếm đến 110.

Cô từ bỏ việc chống cự, từng giọt nước mắt nện vào mặt cậu.

Áo thun trắng lẳng lẳng nhìn cô, không có một chút âm thanh.

Chương 2

Trần Niệm kéo cửa buồng vệ sinh ra, một làn khói phả thẳng vào mặt cô. Cô quay đầu sang chỗ khác ho mấy tiếng, khói tan đi, hiện ra gương mặt kiêu ngạo ngang ngược của Ngụ Lai.

Mỹ phẩm chưa rửa sạch, sót lại trên gương mặt trẻ trung của cô ta. Sự già dặn kì lạ và cố ý.

Trần Niệm cũng muốn già đi trong một đêm, thoát khỏi cái đấu trường cá lớn nuốt cá bé này.

Nhưng thanh xuân không thể trốn thoát, luôn luôn bước đi tập tễnh.

Trần Niệm đi ra ngoài một bước, bị Ngụ Lai không khách sáo đẩy lại đụng vào cửa buồng. Trần Niệm hi vọng cái đẩy này chỉ là tạm thời, ngẫu hứng, không phải kèn hiệu tuyên chiến.

Ngụ Lai nhấn điều thuốc cháy trong tay tới, chậm rãi lướt qua gò má cứng ngắt của Trần Niệm, cuối cùng dập tắt trên cánh cửa. Cô ta sáp lại gần Trần Niệm: “Chú cảnh sát tìm mày hỏi những gì?”

Trần Niệm bình tĩnh: “Vẫn... vẫn hỏi... giống lúc trước.”

“Vẫn vẫn vẫn,” Ngụy Lai nhại cô, chán ghét nói, “Miệng mà yụng như vậy thì không biết nói chuyện? Cái bộ dạng này của mà, nói thật thì cảnh sát cũng nghĩ mà nói dối.”

Trần Niệm lắc đầu.

“Trần Niệm mà nói thử xem, khoảnh khắc Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu, tao ở đâu?”

Ánh mặt trời chiếu trên gương mặt Trần Niệm, sáng đến trong suốt; cô ngược mắt nhìn cô ta một cái, cố gắng muốn nói một hơi: “Ở...” Ngụy Lai hung hăng nhìn cô chăm chăm, sắp cho cô một bạt tai, Trần Niệm buột ra mấy chữ cuối cùng, “... bên ngoài trường.”

Hôm đó trên đường về nhà, ở xa xa Trần Niệm nhìn thấy nhóm Ngụy Lai chặn một nữ sinh trung học, đe dọa đòi tiền.

Ngụy Lai lạnh mặt: “Mày nói với cảnh sát như vậy?”

Trần Niệm cup mắt trông thấy tay cô ta đang co rúm lại, rất nhanh lắc đầu, nói: “Viết.”

Nhưng cái tát kia vẫn đánh tới.

Trần Niệm nghiêng đầu, mái tóc đen hất ra trước, che gò má nửa trắng nửa đỏ của cô, che giấu cho cô.

“Tao liệu chừng mà cũng sẽ không nói lung tung.” Ngụy Lai thật thấp nhả ra một câu. Chuông vào học reo, nữ sinh canh cửa Từ Miếu giục, “Ngụy Lai, đi thôi.”

Ngụy Lai đến gần Trần Niệm, rút mấy cọng tóc trong chùm tóc buộc gọn gàng của cô, quấn trên ngón tay, chậm chậm kéo, cho đến khi kéo đứt: “Trần Niệm, tốt nhất mà đừng nói lung tung cho tao.”

...

Mỗi lớp học đều là một xã hội nhỏ, có người tính cách khoe khoang, có người vô cùng tầm thường, còn có người sống nội tâm yên lặng; có người đặc lập độc hành (1), có người vô cùng bình thường, còn có người không nhìn thấy.

(1) Đặc lập độc hành: thành ngữ phổ biến hình dung người có chí hướng cao cả, đức tính cao thượng.

Trần Niệm thuộc cái sau.

Trần Niệm vội chạy về lớp trước khi chuông vào học kết thúc. Cô liếc nhìn giáo viên và học sinh đang bận rộn, không ai nhìn cô. Cô đi về chỗ ngồi ngồi xuống.

Hồ Tiểu Điệp tự sát, cô tự nhủ.

Lúc đầu hơi phân tâm, gò má bị đánh vẫn đang đau rất âm ỉ.

Dần dần ổn định.

Cô cúi đầu giải bài trên giấy nháp, bút chì kêu xoạt xoạt.

Giáo viên Toán đi qua bên cạnh cô, liếc nhìn quá trình giải bài của cô, gật gù đầu, sau khi đi mấy bước gọi tên: “Trần Niệm!”

Trần Niệm ngẩng đầu.

“Nói thử đáp án của bài này.”

Trên giấy viết $\alpha+3\beta$. Trần Niệm chậm rãi để bút xuống, đứng lên, thấp giọng trả lời: “Al... al... alpha cộng ba,”

“Al... al... al...” Ngụ Lai nhại theo Trần Niệm giống như thở gấp. Cô ta nheo mắt, vẻ mặt mờ ám, thở hỗn hển đến sinh động như thật.

Bạn cùng lớp đều cảm thấy buồn cười, liền cười phá lên.

Đi học thế này mới có ý nghĩa, có ác ý hay không cũng không sao.

Trần Niệm không có phản ứng. Cô lớn lên trong tiếng cười chê, đã sớm thành thói quen.

Cười nhạo và bài xích bắt đầu từ nhà trẻ. Ai nói “Người mới sinh, tính vốn thiện” thế, ai nói “Chúng chỉ là trẻ con” thế, phân chia cấp bậc, kết bè kết phái và chèn ép người ngoài của trẻ con, lại là thứ tàn khốc nhất, nguyên thủy nhất.

Chúng không giả dối như người lớn, cho nên chúng coi thường ai, ghét ai thì quang minh chính đại biểu hiện ra ngoài, quang minh chính đại ức hiếp người đó, chế giễu người đó, cô lập người đó, đả kích người đó.

“Yên lặng!” Giáo viên Toán tức giận gõ bục giảng, “Bây giờ cười vui như vậy, tôi xem mấy em có mấy người có thể cười đến sau khi tốt nghiệp.” Sức mạnh của giáo viên giới hạn trong sự giễu cợt tương lai.

“Ngụ Lai, ra ngoài phạt đứng!”

Ghế vang cái “rầm”, vang đến kiêu ngạo lại khiêu khích. Ngụ Lai uể oải đứng dậy, nhai kẹo cao su, nhờn nhờ đi ra ngoài, quay đầu còn nhìn Trần Niệm chòng chọc một cái.

Trần Niệm ngồi xuống. Bạn thân ngồi cùng bàn Tiểu Mễ nắm mu bàn tay cô, khổ sở nhìn cô. Trần Niệm lắc lắc đầu tỏ ý không sao.

Gần thi tốt nghiệp, mọi người đều gánh áp lực lên lớp, buồn và vui vụt lóe, không vương vấn trong lòng, chẳng mấy chốc người liền vùi đầu vào biển

sách.

Tiết thể dục cũng không cần học đàng hoàng, là hoạt động tự do.

Ai muốn học bài thì ở lại lớp học; ai muốn thư giãn, hoặc ai đã sớm bỏ cuộc thì đến sân thể dục vận động.

Bóng rổ, bóng chuyền, cầu lông trong giỏ tre bị giành sạch, Trần Niệm nhặt dây nhảy dưới đáy giỏ.

“Trần Niệm, có muốn cùng đánh cầu lông không?” Người nói là Lý Tường, nam sinh cao nhất lớp. Cậu là học sinh có năng khiếu thể thao, phá kỉ lục một trăm mét trong tình, môn văn hóa còn khá, tiến cử đi học đại học rất tốt.

Trần Niệm lắc lắc đầu, đuôi ngựa dài sau lưng khẽ lắc lư.

“Trần Niệm, cậu thực sự không thích nói chuyện.” Lý Tường cúi đầu nhìn cô, mang theo nụ cười.

Trần Niệm ngửa đầu nhìn, cậu ấy cao thật.

Phần lớn học sinh đều đeo kính, nhưng thị lực của Lý Tường rất tốt, mắt sáng ngời có hồn, tên rời cung không những có thể hình dung tốc độ xuất phát của cậu mà còn có thể hình dung đôi mắt sáng rực của cậu.

“Không... không có gì muốn... muốn nói.” Cổ họng bị buộc trời sinh. Tiếc thay cho giọng nói êm tai kia của cô.

Trần Niệm rất thanh tú, lông mày nhạt, lông mi vừa đen vừa dài, miệng rất xinh. Lý Tường nhìn cô, nghĩ đến “miệng anh đào nhỏ” viết trong sách. Thảo nào ít nói.

Lý Tường nói: “Trần Niệm, cậu đừng để ý tới mấy người nhàm chán trong lớp. Hãy học thật giỏi, nỗ lực cố gắng, chờ thi xong là có thể mãi mãi rời

khỏi đây.”

Lời an ủi của thiếu niên cẩn thận và lại động viên, mang theo niềm hi vọng tự an ủi bản thân, Trần Niệm gật gật đầu.

“Vậy cùng đánh cầu lông không?”

Trần Niệm lắc đầu.

Lý Tường cười, tìm đường lui cho mình: “Lần sau nhé.”

Cậu ấy đi.

Trần Niệm đã nhìn thấy Ngụy Lai, ngồi trên khán đài nheo mắt nhìn cô, lạnh lùng, không đúng, cô ta đang nhìn phía sau cô.

Trần Niệm quay đầu lại, thấy Lý Tường đang nói chuyện với Tăng Hào, đưa vợt cho cô ấy, hai người cùng đi đánh cầu.

Trần Niệm cầm dây nhảy rời xa đám đông, đi đến góc sân nhảy, nhảy một hồi, nhảy từ dưới ánh nắng giữa trưa vào trong bóng râm của cây dâu tằm.

Ve kêu trên đỉnh đầu cô: rít... rít...

“Ê!” Giọng nam cực trầm, không có cảm xúc gì.

Trần Niệm đột ngột dừng lại, tim đập thành thịch, tìm bốn phía, không có ai. Trên sân thể dục ở xa xa, các bạn học đang vận động.

Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng: “Ở đây.” Trong giọng nói có ba phần không nói được, bảy phần lạnh lùng chế giễu.

Trần Niệm quay đầu nhìn hướng ngược lại, là thiếu niên áo thun trắng tối hôm đó, cách hàng rào trường, đứng dưới ánh mặt trời. Hôm nay cậu vẫn

mặc áo thun trắng, quần đồng phục, áo khoác buộc ngang hông, không biết là trường trung học dạy nghề hay trường đào tạo công nhân kỹ thuật.

Trong tay cậu cầm một điều thuốc chưa châm, ngón tay khẽ búng thân thuốc.

Tiếng ve xé vỡ bầu trời.

Cánh mũi Trần Niệm rỉ lớp mồ hôi mỏng, gò má trắng nõn và cái cổ lộ màu đỏ tươi đẹp khỏe mạnh; có lẽ vì nhảy dây, tim vẫn đang run kịch liệt, cô lơ đãng mím chặt môi, nhích ra sau một bước.

Một bên hàng rào là ánh mặt trời, một bên là bóng tối.

Ánh mắt cậu xuyên qua ranh giới sáng và tối, sáng rực dồn ép: “Chúng lấy của cậu bao nhiêu tiền?”

“Bảy...” Trần Niệm nói một hơi, “mười đồng.”

Cậu sờ sờ túi quần đồng phục, móc hai tờ năm mươi mới tinh, luồn tay vào khe hở hàng rào đưa cho cô.

Trần Niệm không nhận, lắc đầu: “Không có...”

Cậu chờ một giây, thấy cô lại không nói, lạnh nhạt nói: “Không có tiền lẻ thì cũng không cần tìm.”

Trần Niệm ngẩn người, ngậm miệng, nuốt chữ “tiền lẻ” trên đầu lưỡi xuống, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tay cậu vẫn treo lơ lửng. Cậu nheo mắt nhìn cô mấy phút, chợt cười khẩy một tiếng: “Cậu có nhận không?”

Trần Niệm nắm dây nhảy, xoay người định đi. Cậu lại rút tay về, lùi ra sau mấy bước.

Trần Niệm kinh ngạc, thấy cậu đột nhiên tăng tốc xông tới, dùng cả tay chân hai, ba bước trèo lên hàng rào sắt, nhảy một cái, nhảy xuống bãi cỏ trước mặt cô.

Cậu cúi đầu phủi bụi trên tay.

Tim Trần Niệm vọt đến cổ họng. Cô lại không nói được một câu, trợn mắt nhìn cậu.

Khuôn mặt cậu sạch sẽ tái nhợt, trên xương mày có vết bầm tím, đứng dưới bóng cây, đôi mắt đen hơn lạnh hơn, luồng khí xấu xa kia lại nổi lên. Cậu đi đến trước mặt cô, người cao hơn cô một khúc, khí thế đè xuống từ đỉnh đầu cô. Trần Niệm siết dây nhảy không nhận, cậu bèn nhét tiền vào kẽ hở giữa năm tay cô.

Tiền mới cứng, tay Trần Niệm đau vô cùng.

Cậu xoay người rời khỏi. Cô nhìn bóng lưng cậu, gầy yếu se lạnh, trẻ trung nhanh nhẹn.

Sau khi đi mấy bước, cậu quay đầu lại.

Vẫn ánh mắt tối tăm như thế, xuyên qua vài sợi tóc rơi trên trán nhìn cô, hỏi: “Cậu tên gì?”

Trần Niệm do dự một hồi: “Trần... Trần Niệm.”

Cậu không hiểu: “Thành Trần Niệm?” Người miền Nam luôn không phân biệt được giọng mũi. Tên này nghe giống rượu cũ lâu năm, già cỗi.

Trần Niệm không gật cũng không lắc đầu, nghĩ coi như ngầm thừa nhận thì cậu có thể đi được rồi.

Nhưng đôi mắt cậu quyết định điều gì đó, cậu không đi. Cậu nhặt cành cây, đi lại bên cạnh cô. Cậu lấy cành cây chỉ xuống đất rồi đưa cho cô, ra

lệnh: “Viết ra.”

Trần Niệm ngồi xõm xuống, viết tên mình trên mặt cát.

“Trần Niệm.” Cậu đọc một lần, chất vấn, “Niệm là ý nghĩa nào?”

Tín niệm, niệm cữ, niệm thư? (2)

(2) Tín niệm: niềm tin. Niệm cữ: nhớ người xưa. Niệm thư: đọc sách, học.

Trần Niệm giải thích: “Hiện...” Cô dùng rất nhiều sức, lời nói ra lại nhẹ nhàng như mọi khi, “... hiện vẫn trong tim (3).”

(3) Niệm (念): tưởng nhớ, nhớ nhung. Gồm chữ 今 (Kim: hiện tại) và chữ 心 (Tâm: trái tim, tấm lòng).

Cậu dùng khước mắt nhìn cô, hiểu được “Thành Trần Niệm” kia là chuyện gì.

Cô biết bị phát hiện, bình tĩnh nhìn cậu, chờ cậu cười, nhưng cậu không có chút cảm xúc nào.

Ngoài tường trường có người gọi, gọi một cái tên.

Áo thun trắng đi tới bên cạnh tường, đập bệ xi măng. Dáng cậu cao, giơ tay lên là nắm được đầu mũi tên trên chóp hàng rào sắt, khế dùng sức, thân thể gãy yếu liền đi ngược trọng lực nhảy lên.

Trần Niệm cảm thấy đầu mũi tên kia sẽ quẹt trúng cậu, nhưng không có, thậm chí không quẹt phải đồng phục bên hông cậu. Cậu giống như chim én nhẹ nhàng rơi xuống nền xi măng bên ngoài trường.

Cậu đi, lần này không quay đầu lại.

Trần Niệm đi từ trong bóng cây ra nhìn một cái, một đám nam sinh đứng bên kia đường, có người cầm gậy trong tay.

Trần Niệm bỏ tờ tiền nhăn nhúm trong tay vào túi quần thể dục.

Cô thu sợi dây nhảy, quyết định về lớp ôn bài.

Vừa mới đây, Lý Tường đã nói ra lời trong lòng cô: “Hãy học thật giỏi, nỗ lực cố gắng, chờ thi xong là có thể mãi mãi rời khỏi đây.”

Cái gọi là nỗ lực, cái gọi là cố gắng, nói trắng ra chỉ là để thoát khỏi hoàn cảnh khốn cùng ở nơi hiện tại.

Chương 3

Nắng chiều gắt đến mức cả người nóng rực. Trần Niệm đi nhanh vào con đường nhỏ giữa lùm tre, bỗng tiến vào bóng râm.

Hòn non bộ và đình đài dẫn đến cổng sau dãy phòng học. Trần Niệm đi đến giữa đường, gặp Tăng Hào, bạn thân của Hồ Tiểu Điệp truyền mảnh giấy cho cô trên lớp.

Trần Niệm biết cô ấy đến tìm mình, dừng lại.

Đôi mắt Tăng Hào sừng như hạt quả hạnh, cô ấy nhìn Trần Niệm: “Sao cậu không trả lời tờ giấy của mình hả?”

Trần Niệm trầm mặc lắc đầu một cái, tỏ ý không có gì để nói.

Tăng Hào siết chặt nắm đấm: “Họ cũng đã hỏi mình mấy lần, vì mình là bạn thân nhất của Tiểu Điệp. Nhưng mình thực sự không biết gì cả, không giúp được gì hết.”

Cô ấy vừa nói, nước mắt rơi lã chã, “Mấy ngày đó Tiểu Điệp là lạ, mọi người đều thấy được, cậu ấy không thích nói chuyện, tâm sự nặng nề. Mình không biết có phải là vì quan hệ với bạn cùng lớp xấu hơn hay không,

nhưng lại cảm thấy không đến mức đó. Mình đã hỏi cậu ấy, cậu ấy phủ nhận, nói là chuyện khác. Sau đó thì...”

Gương mặt Trần Niệm không biểu lộ cảm xúc gì. Cô quay đầu nhìn lớp học một cái. Lá tre đong đưa trong gió, ánh mặt trời nhún nhảy trên phiến lá mảnh, tựa như dòng nước trắng.

“Mình không tin Tiểu Điệp sẽ..., nhưng họ nói lúc Tiểu Điệp chết, sân trường không có ai, không có người ngoài. Tình nghi bảo vệ cũng bị loại bỏ. Nếu như thực sự là tự sát,”

Tăng Hảo ngẩng đầu, “Trần Niệm, cậu là người cuối cùng nhìn thấy Tiểu Điệp còn sống, rốt cuộc cậu ấy có nói gì với cậu không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Trần Niệm, cậu nói chuyện đi chứ!” Tăng Hảo gần như sụp đổ.

Trần Niệm im lặng một lúc, từ từ mở miệng: “Không có. Mình không... không thân với cậu ấy, ngay cả cậu cũng không... không biết, làm sao... sao mình biết được?”

Tăng Hảo kiên trì: “Nếu cậu ấy tự sát, cậu ấy không thể nào không nói gì với người khác.”

Trần Niệm nhìn mắt cô ấy, hỏi ngược lại: “Nói... gì chứ?”

Tăng Hảo sửng người, đúng vậy, nói cái gì đây.

“Trần Niệm, điều cậu nói là thật sao? Cậu ấy thực sự không hề nói gì với cậu?”

Trần Niệm: “Thật.”

Càng lớn, kỹ năng nói dối càng xuất sắc. Cái này giống như điều tự nhiên học được.

Tăng Hảo nhìn Trần Niệm, sắc mặt cô luôn nhợt nhạt, tựa như người mãi mãi sống qua mùa đông; một đôi mắt tối đen như mực, cực kỳ bình lặng, giống như đêm tuyết rơi.

Bả vai Tăng Hảo sụp xuống, không biết là thất bại hay hoang mang, cô ấy nói: “Được rồi.”

Trần Niệm thấy cô ấy buồn bã thất thần, có khoảnh khắc muốn nhắc nhở cô ấy, hai tháng nữa là tốt nghiệp, ôn tập thật tốt mới quan trọng, còn muốn nói với cô ấy, cách xa Lý Tường một chút. Nhưng cuối cùng, cô không nói gì cả.

Đi vào cầu thang, phía sau Tăng Hảo đuổi tới kéo cánh tay cô, tốc độ nói cực nhanh: “Có thể nào là vì Ngụy Lai không? Mình luôn cho rằng không đến nỗi, nhưng mình không tìm được lý do khác, có phải là cậu ta không?”

Trần Niệm nhanh chóng rút tay lại.

...

Trần Niệm cất ba trăm đồng vào cặp, nhét một trăm đồng vào túi, đi từ buồng ATM ra.

Cô nhìn xung quanh một cái, mới bước nhanh rời khỏi.

Đi qua giao lộ, Trần Niệm ngửi thấy mùi bánh bao. Cô đi xếp hàng trước tiệm mua hai cái bánh bao làm bữa tối, đưa một trăm đồng cho ông chủ thối tiền lẻ.

“Không có tiền lẻ à?” Ông chủ chau mày.

Trần Niệm mím môi, lắc lắc đầu.

Ông chủ lục ngăn kéo, không có tờ năm mươi. Ông ta bực mình xoay người đi tìm tiền trong ví, quay lại nhét một xấp cho Trần Niệm.

Trần Niệm nghiêm túc đếm, chín mươi tám đồng tám xu. Cô xem tờ mười đồng và hai mươi đồng một chút, lại kiểm tra tờ năm mươi đồng, con dấu, điểm mù...

Tiền quá cũ, Trần Niệm mất thời gian một lúc, khách phía sau cười hừ chế giễu: “Xem lâu vậy, lần sau mang máy kiểm tiền theo đi.”

Ông chủ cũng giục: “Đừng đứng chần ở đây, người sau đều xếp hàng chờ cô kìa.”

Trần Niệm hơi xấu hổ, bỏ bánh bao vào cặp, cúi đầu rời khỏi.

Ngoài mặt bình tĩnh đi một lúc, trong lòng vẫn không yên, lại lấy tờ năm mươi kia ra xem.

Chưa nhìn ra kết quả, trông thấy người quen quen, là bọn con trai hư hỏng vây quanh áo thun trắng đòi tiền hôm đó, tụ một chỗ vừa đi vừa cười, vừa hút thuốc.

Trong lòng Trần Niệm lộp bộp một tiếng, rất bình tĩnh nắm chặt tiền rồi dịch về túi đồng phục.

Cô nắm chặt quai cặp muốn xoay người đi vòng đường xa, nhưng đối phương nhìn thấy cô, cũng nhận ra: “Ê, mày đứng lại!”

Trần Niệm buộc mình dừng bước.

“Nghe nói mày nói lắp.” Đứa cầm đầu cười, “Nói, nói, nói hai câu, nói, bọn, bọn tao nghe, nghe thử.”

Cả đám cười ha ha.

Trần Niệm cúi đầu đứng giữa bọn chúng, giống như một con mèo nhỏ bị một đám chuột to vây đánh. Cử động vụng về, không có chỗ để trốn.

Chúng cười nhạo một hồi, nói chuyện chính,

“Có tiền không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Thực sự không có?”

“Ừ.”

“Hừ, lần trước dễ dàng bỏ qua cho mày như vậy, đừng nói chuyện không thành thật.”

Trần Niệm cắn chặt môi, lắc đầu lần nữa.

“Vậy thì soát người xem thử.”

Trần Niệm định chạy, bị tóm lại.

Có người đi đường đi qua, vội vã bước nhanh hơn rời khỏi chốn thị phi, không ai dám để ý. Sự dũng cảm luôn luôn là món đồ xa xỉ.

Rất nhanh móc tờ năm mươi đồng từ túi bên trái của cô, túi bên phải móc ra bốn mươi tám đồng tám.

“Đây là cái gì? Há?!” Đứa cầm đầu nhe răng trợn mắt, giơ tay lên định tát Trần Niệm một cái, chưa đánh xuống, Trần Niệm xông lên nắm lấy tiền trong tay cậu ta muốn giành lại. Đó là tiền sinh hoạt của cô.

Nam sinh không ngờ sức Trần Niệm rất lớn, nắm chặt tiền không buông, còn cào rách da tay cậu ta. Cậu ta túm cổ áo Trần Niệm xách cô lên: “Còn nữa không? Há?”

Trần Niệm tái mặt, cố hết sức bật ra một câu: “Hết... rồi.”

“Con ranh này không thành thật.” Nam sinh dùng sức tát mặt cô, nói với mấy anh em, “Cặp sách!”

Trần Niệm vùng vẫy, gắt gao ôm cặp không cho lục, gằn từng chữ: “Hết... rồi... Thật đó! Hết... rồi!” Cô nói rất gắng sức, giống như đang nguyện rửa, lại giống như đang thề thốt.

Cô hi vọng chúng tin lời nói dối của cô.

Nhưng chúng kéo lấy cặp cô, mở dây kéo, giữ ngược cặp. Trần Niệm trông thấy sách Hóa kẹp tiền rơi ra. Cô thấy một góc tiền, trong đầu âm một tiếng. Cô cảm giác được một nỗi tuyệt vọng, còn có nỗi đau đớn.

“Năm mươi này là tiền giả!” Một tiếng kêu đòi sự chú ý của cả đám, một đứa cầm tờ năm mươi ban nãy cướp được, tức giận nói, “Tiền này là giả.”

Tiền đi luân phiên một vòng trong tay cả đám, từng đứa đều chắc chắn: “Giả.” Thì ra là tiền giả.

Ánh mắt nhìn về phía Trần Niệm trở nên căm ghét, tựa như là cô cố ý lừa gạt, đứa con gái xảo trá.

“Lấy tiền giả lừa bọn tao!” Đứa cầm đầu định đánh. Trần Niệm ôm đầu.

“Ê!” Giọng nam lạnh nhạt.

Cái tát kia không giáng xuống.

Ánh mắt Trần Niệm nhìn ra ngoài từ dưới cánh tay, lại là thiếu niên áo thun trắng ấy, đứng trong ánh sáng rực rỡ, cánh tay trái buông thõng trắng ngần thon dài, kẹp một điếu thuốc, làn khói lượn lờ.

Cách nay không lâu, cậu từng là người thất bại dưới tay chúng. Cậu và mẹ cậu cùng bị chúng dùng lời lẽ bỉ ổi, bần thiêu nhất sỉ nhục.

Trần Niệm tưởng tình hình sẽ xấu hơn, nhưng đám kia lại bớt hung hãn, ném cặp và tờ tiền giả ấy xuống đất, chuẩn bị bỏ đi.

“Trả lại tiền cho cô ấy.” Cậu phả một hơi khói thuốc, búng ngón tay một cái, tàn thuốc rơi xuống bên chân.

Đối phương ném một cuộn tiền lên cặp, bỏ đi.

Trần Niệm không hiểu lắm, nhưng cũng không muốn hiểu. Cô nhìn thấy trên xương mày cậu lại rách thêm một chỗ, trên cánh tay cũng có vết thương đáng sợ mới. Cô vốn cho rằng cậu bị bắt nạt, nhưng hóa ra là giống như họ.

Áo thun trắng đứng tại chỗ nhìn cô, hoàn toàn không có ý muốn giúp cô thu dọn. Trần Niệm ngồi xổm xuống, nhặt tiền lên, phỉ bụi trên sách, bỏ vào cặp, đeo vào.

Cậu đi tới trước mặt cô, bóng dáng bao phủ cô.

Khi nhìn thẳng, tầm mắt Trần Niệm chỉ có thể thấy cằm của cậu. Cô không hề định ngẩng đầu nhìn cậu. Cô xoay xoay bả vai, ngôn ngữ tay chân toàn thân đều nói muốn đi.

“Này.”

Trần Niệm cúi thấp đầu ngậy ra, nghĩ thầm dù thế nào đi nữa cũng phải nói cảm ơn.

Áo thun trắng nhú mày, không chịu được việc cô không phản ứng, nói: “Này, nhóc nói lắp.”

Trần Niệm ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn cậu.

Cậu hừ nhẹ một tiếng, nói: “Còn kìa.”

Cậu hất hất cằm, chỉ tờ năm mươi đồng dưới đất.

Trần Niệm nhặt tiền lên, đầu ngón tay vuốt điếm mù và đường vân ở góc, bằng phẳng không có cảm giác lồi lõm. Trong lòng cô phát lạnh, chán ghét sự lơ là của bản thân và lòng tự ái rẻ tiền khi ở tiệm bánh bao.

Cô nói: “Giả.”

Sắc mặt thiếu niên thay đổi, cậu hừ lạnh một tiếng: “Giả?”

Trần Niệm biết cậu hiểu lầm, muốn giải thích gì đó, há miệng nhưng lại không nói nên lời. Cô lấy hai tờ năm mươi nhân nhúm nhưng rất mới khác từ trong túi quần ra, đưa đến trước mặt cậu cho cậu xem, chỉ chỉ cậu, ra dấu tay, ý bảo hai tờ năm mươi này mới là của cậu đưa.

“Tờ này của cậu...” Cô gắng sức không nói lắp, “là thật.”

Vẻ không vui trên mặt thiếu niên tan đi, cậu thông thả hỏi: “Tiền giả này từ đâu ra?”

Trần Niệm không đáp, lấy ba mươi đồng tiền lẻ đưa cho cậu, nhẹ giọng nói khẽ, chậm rãi nói: “Trả... cậu.”

Cậu nhìn cô mấy giây, đôi mắt đen nhánh khẽ nheo lại, cảm xúc không vui kia lại nổi lên. Cuối cùng, cậu nhận lấy tiền bỏ vào túi.

Mặt cô nóng ran. Cô cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Cảm ơn.”

Thiếu niên hừ nhẹ một tiếng, tựa như khinh thường, tựa như châm biếm.

Trên đường có người đang gọi một cái tên, cậu quay đầu nhìn một cái, đi về hướng đó.

Là một đám thiếu niên lưu manh, băng nhóm của cậu.

Trần Niệm buộc chắc tóc lại, lấy túi bánh bao kia ra, đi về hướng ngược lại.

Ông chủ tiệm bánh bao đang dọn lồng hấp, nhìn thấy Trần Niệm, trên mặt thoáng qua vẻ mất tự nhiên.

Trần Niệm đi tới đưa tiền cho ông ta: “Tiền chú thối, là... là giả.”

“Nói cũng nói không trôi còn tới hăm dọa làm tiền? Vừa nhìn là đã biết không có sức nói dối, ai có thể chứng minh tiền này là tờ tôi thối cho cô?”

Trần Niệm đỏ mặt: “Chính... chính là nó.”

Giọng ông chủ lớn hơn: “Không có thứ như cô thế này đâu. Một học sinh giỏi, dáng dấp thanh tú, lấy tôi làm oan đại đầu (1)?”

(1) Oan đại đầu: ý gốc là tổn tiền oan, nghĩa rộng là bị lừa, không có lợi.

Trần Niệm bình tĩnh nhìn mắt ông ta chăm chăm: “Chú chốt... dạ.”

“Cô...” Ông chủ bị cô nói trúng, giọng lớn hơn, dứt khoát bắt chước làm nhục, “Chốt, chốt dạ... Tôi thấy cô nói cũng nói không trôi, cô mới chốt... dạ.”

Mấy khách hàng cười không có ác ý, rơi vào tai Trần Niệm đều là ác ý.

Bà chủ tới hỏi tình huống, trừng ông chủ một cái. Bà là người biết nói chuyện: “Cô bé, có phải cháu hiểu lầm rồi không? Cô làm ăn bao nhiêu năm như vậy, không bao giờ có tiền giả. Có phải cháu nhận tiền giả ở chỗ khác, bị lẫn lộn không?”

Trần Niệm rất chắc chắn: “Không có.”

“Không phải là, cô.” Trần Niệm giơ tay chỉ ông chủ, “Là chú ấy.”

Ngũ quan trên mặt người đàn ông cường điệu nhăn rúm lại, giống như nếp nhăn trên mặt vỏ bánh bao: “Xong chưa hả, ý là con gái thì tôi không làm gì được cô phải không?”

Bà chủ quát ông ta một tiếng, vẻ mặt ôn hòa nói: “Quầy ngân hàng viết cả đây, kiểm tra tiền rõ ràng trước mặt, rời khỏi hoàn toàn không chịu trách nhiệm. Người người đều giống như cháu, đừng nói tiệm bánh bao nhỏ này của cô, ngân hàng cũng sẽ đóng cửa mất thôi.”

Họ chào hỏi khách, gạt Trần Niệm sang một bên.

Người mua bánh bao nhìn đầy tò mò, nhưng chuyện không liên quan đến mình treo thật cao, mỗi người mua bánh bao rời rời khỏi.

Trần Niệm trầm mặc mấy phút, nói: “Báo cảnh sát.”

Bà chủ than thở một cách oan uổng: “Sao nói hết lời mà cháu cũng không tin vậy? Bọn cô buôn bán nhỏ, không muốn gây chuyện đâu.”

Trần Niệm nhìn bà ấy chăm chăm, ông chủ hăng hái: “Báo đi, cô báo đi.”

Trần Niệm thực sự báo cảnh sát.

Chỉ chốc lát sau, hai cảnh sát tới, tách hai bên ra hỏi; người hỏi Trần Niệm tin cô, nhưng cũng hết cách, chỉ có thể bỏ mặc vì không có bằng chứng.

Bà chủ nói với cảnh sát: “Con bé hiểu lầm thôi, không trách con bé đâu.”

Mắt thấy cảnh sát sắp đi, trong lòng Trần Niệm đầy uất ức, cô nói: “Em không có hiểu... hiểu lầm. Cái này thực... thực sự là... của họ thôi.”

Bà chủ nhìn cô một cái, đi bán bánh bao.

Người cảnh sát kia dẫn Trần Niệm sang một bên, vỗ vỗ vai cô, bất đắc dĩ thở dài: “Bọn chú làm việc phải nói chứng cứ. Cô bé, lần sau đếm rõ ngay

mặt nhé.”

Hốc mắt Trần Niệm ửng đỏ. Họ không đến còn đỡ, đến rồi lại đi, cô càng bất lực hơn trước.

Gian trá lừa lọc, khắp nơi đều có.

Chứng cứ, lại không phải đâu đâu cũng có.

Gặp phải loại chuyện thế này cũng không có cách khác. Trần Niệm không cam lòng, đứng tại chỗ không đi.

Người xem náo nhiệt xung quanh nhiều hơn, ông chủ dùng trăm phần trăm sự nhiệt tình mời chào khách, rất phấn khích.

Trần Niệm nhìn gương mặt vui vẻ cố ý xây đắp của ông ta, trong nháy mắt ấy, cô muốn châm lửa đốt cháy tiệm này.

Cái ý nghĩ đó khiến ngực cô khó chịu.

Trong một trái tim bình lặng sinh ra suy nghĩ xấu, dễ dàng như thế.

Lúc này, vạt áo thun trắng thoáng qua trong tầm mắt Trần Niệm, một bàn tay khớp xương rõ ràng, kẹp thuốc, hai ngón tay rút tờ năm mươi đồng ướm mồ hôi trong tay cô, giọng hơi chế giễu rơi từ đỉnh đầu xuống: “Đến ven đường chờ tôi.”

Cô ngẩng đầu, thấy cậu mày rậm mắt đen, vẻ mặt bình tĩnh, vài sợi tóc rơi trên trán sắp đâm vào mắt.

Trần Niệm không có động tĩnh, thiếu niên lạnh nhạt hất hất cằm sang bên trái, ý bảo cô đi chỗ khác.

Trần Niệm đi đến ven đường. Cậu nghiêng một bên vai, thong thả và dùng sức đập tắt thuốc trong tay lên bánh bao trắng ú nụ trong lồng hấp. Vẻ mặt

của ông chủ và bà chủ đầy kinh ngạc, há hốc mồm.

Đầu thuốc cắm thẳng đứng trên bánh bao.

Cậu đập tờ tiền kia vào lòng hấp, nói gì đó, sắc mặt của ông chủ và bà chủ như đất.

Trần Niệm chỉ thấy bóng lưng cao và gầy yếu của thiếu niên.

Rất nhanh, ông chủ lấy tiền trả cho cậu. Cậu xoay người đi xuống bậc thềm, đến bên cạnh Trần Niệm đưa cho cô một tờ năm mươi mới: “Tiền thật.”

Trần Niệm: “Cậu đã... đã nói gì với... họ?”

Cậu nhếch một bên khóe môi, không có ý muốn nói cho biết.

Trần Niệm liếc nhìn tiệm bánh bao, bà chủ kia bưng mặt khóc.

Thiếu niên cũng quay đầu nhìn, lạnh nhạt nói: “Hai người đó là vợ chồng, người đàn ông đưa tiền giả, cậu tưởng người phụ nữ không biết?”

“Tôi biết.” Trần Niệm nói.

Thiếu niên nhướng chân mày.

Thân thể cậu chấn nằng chiền. Trần Niệm cúi đầu, lặng lẽ đi về phía trước. Đi một lúc, dùng sức cắn chặt môi: “Năm mươi... đồng, đến mức đó sao?”

“Con người đều như thế, sống lâu một ngày, trở nên xấu xa một chút, cậu không biết sao?”

Trần Niệm chậm rãi lắc đầu: “Tôi muốn...” Cô lấy di động ra, tìm tới số điện thoại của Tăng Hảo.

Cậu hỏi: “Muốn cái gì?”

“Trên đường... lớn lên, già đi, tôi không muốn trở nên xấu xa,” cô lại nói lấp, gắng sức vật lộn, bật ra một câu, “không muốn biến thành loại người... thời niên thiếu tôi... cảm hận nhất.”

Chương 4

Thiếu niên quay đầu nhìn cô, một lát sau, mỉm cười đầy kì lạ.

Đôi mắt sụp xuống, thoáng thấy hai cái bánh bao cô xách trong tay; Trần Niệm thấy, đưa túi nilon tới trước mặt cậu: “Ăn không?”

Cậu nhú mày, không hề che giấu vẻ ghét bỏ trên mặt.

Túi nilon nhỏ màu trắng nhăn nhúm, mặt trong dính đầy hơi nước, nhờn nhờn và lại thảm hại.

Trần Niệm thấy, mặt đỏ gay. Cô thu tay lại, nói: “Nguội rồi.”

Ăn không ngon nữa.

Cậu đi mấy bước, hỏi: “Buổi tối cậu chỉ ăn cái này?”

Trần Niệm gật đầu.

Cách vài giây, cậu nói: “Cậu điếc à?”

Trần Niệm mới biết cậu không nhìn thấy cô gật đầu, bèn “ừm” một tiếng, không đầu không đuôi, cũng không biết là trả lời bữa tối hay là trả lời bị điếc.

Cậu dừng bước, ấn đường nhú lại một cách không vui, nhìn cô hồi lâu. Cô hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, yên lặng và đơn thuần nhìn lại cậu. Cậu

cũng không trờng ra đợc nguyên cớ, đoán chừng là cãm nín, không nói một lời tiếp tục đi về phía trước.

Trần Niệm đi chậm rãi, cũng không đỏi theo, đi đến ngã tư dừng lại. Cậu đã đi hết nửa làn đường dành cho người đi bộ. Trần Niệm không cần băng qua đường, chuẩn bị rẽ về nhà, muốn lên tiếng chào lại cãm thấy không cần thiết.

Sẽ không còn quen biết nữa, cứ mỗi người đi một ngã như vậy, cô nghĩ.

Thiếu niên hất áo khoác lên vai, đi đến giữa đường, quay đầu lại.

Trần Niệm đứng thẳng và yên lặng trên lề đường, giống như một cái cây con nhỏ, nhìn cậu. Áo thun đồng phục rộng rãi bao lấy thân thể gầy gò, mỏng manh.

Cậu nheo mắt lại trong tia sáng của ráng chiều.

Cô chỉ chỉ bên tay trái, ý bảo nhà cô ở hướng đó.

Ngón cái của cậu chỉ chỉ sau lưng mình, ý bảo cô sang đây đi về hướng đó với cậu.

Trần Niệm thu tay, vò rúm chiếc áo khoác đồng phục, xa xa nhìn cậu, bất động.

Ánh chiều tà, người đến xe đi.

Cậu cũng mặc kệ, đi thẳng sang bên kia đường, nhìn lại, Trần Niệm đi tới theo đám đông.

Cậu tự hừ một tiếng, giật nhẹ khóe miệng, hai tay dứt túi quần đi về phía trước, đến cửa một quán ăn nhỏ rồi đến bàn ăn bên ngoài, kéo ghế nhựa ngồi xuống, lấy điều thuốc ra hút.

Cách một lúc Trần Niệm mới đi tới trước mặt, đứng một bên nhìn cậu.

Cậu cũng ngược mắt nhìn cô. Mặt cô trắng trắng, nho nhỏ, tóc chải gọn gàng, vài sợi tóc con lòa xòa dưới nắng chiều, vàng rực.

Cậu cảm thấy cô giống con ốc sên, nói chuyện, đi đứng, làm gì cũng chậm chạp, ngay cả khi ai khều cô một cái, cái râu của cô cũng rụt lại chậm rì.

Sau vài giây, cậu vẫy vẫy tay, ý bảo cô ngồi xuống.

“Muốn ăn gì?”

“Gì cũng... được.”

“Gọi thức ăn.”

Trần Niệm lắc đầu, đẩy thực đơn cho cậu. Nói là thực đơn, chẳng qua là một tờ giấy nhựa nhớp nháp. Cậu liếc mắt nhìn, tùy ý gọi ba món.

Trần Niệm cúi đầu nhìn vết bẩn dầu mỡ phủ lớp lớp trên bàn, bên tai là tiếng người, tiếng còi xe trên đường.

Mặt trời sắp xuống núi, tia nắng cuối cùng lúc sập tối chiếu vào khuôn mặt Trần Niệm, đỏ rực.

Cô không mở mắt nổi.

Cậu để điều thuốc lên thành cái ly dùng một lần đựng nước trà rẻ tiền, rầy rầy, hỏi: “Cậu học lớp mấy?”

Trần Niệm mở mắt, nắng chiều trôi trên mi mắt cô. Cô không thấy rõ mặt cậu lắm, giờ ba ngón tay.

“Sơ tam (1)?” Cậu hỏi, có chút gian xảo hiềm thấy.

(1) Sơ tam: lớp 9.

Trần Niệm biết cậu cố ý, nhưng vẫn lắc đầu: “Cao... tam. (2)”

(2) Cao tam: lớp 12.

“Cậu trông nhỏ lắm, giống một người bạn nhỏ.” Cậu quét nhìn cô một cái, ánh mắt có thể xuyên thấu quần áo nhìn đến tận cùng, nhàn nhạt nói, “Dậy thì kém.”

Cô cảm giác được một cơn xấu hổ nóng ran, giống như chứng phát ban đột ngột bùng phát phát tán trên mặt.

Bả vai có ngực càng cong hơn.

Cậu buông tha cô, nói: “Sắp tốt nghiệp rồi.”

Trần Niệm gật đầu.

Hút một điếu thuốc xong, cậu ném cuống thuốc vào nước trà màu nâu, nhìn cô: “Cậu không thích nói chuyện.”

“Tôi nói... nói chuyện, người khác sẽ... sẽ cười.”

Cậu yên lặng nhìn, chờ cô nói xong, không có biểu cảm gì “ờ” một tiếng.

Một lát sau, hỏi: “Tại sao cười? Vì cậu là nhóc nói lắp?”

Trần Niệm: “...”

Lần đầu tiên, khi cậu nói cô là “nhóc nói lắp”, cô đã không tức giận, cô phân biệt rõ ngữ khí.

Thức ăn được mang lên, cậu đã gọi chai bia đá, chồm người lấy miệng chai kề vào ly cô, nói: “Uống chút không?”

Trần Niệm vội vàng lắc lắc đầu.

Cậu không làm khó cô.

Hai người không giao lưu gì nữa, ăn cơm xong, cậu trả tiền. Trần Niệm muốn đề nghị chia đôi, định mở miệng, lại không biết cậu tên gì: “Này...”

Cậu quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen kịt, thấp thoáng sắc bén, lông mày rậm khễ nhướng lên: “Cậu kêu tôi?”

“Cậu... cậu tên... tên... gì?”

“Cậu không biết?” Ánh mắt dồn ép người khác kia lại xuất hiện.

Trần Niệm không hiểu cô biết từ đâu.

“Mấy anh em của tôi đã gọi tên tôi.” Cậu nói, “Hai lần.”

Bên ngoài tường trường, còn có trên đường, Trần Niệm không chú ý.

Cậu nhìn cô chăm chăm, đứng lên, ánh mắt không dời, trên mí mắt có một nếp gấp sâu, cuối cùng dời đi, đá cái ghế rời khỏi.

Trần Niệm theo sau.

Dọc đường không nói lời nào.

Cậu đi xiêu vẹo đằng trước, cô bám theo ngay gần phía sau. Thỉnh thoảng, cậu giả vờ vô tình quay đầu nhìn cô một cái, xác định cô đi theo.

Cô đi chậm, cậu luôn phải chờ. Có lần cậu ngoảnh đầu, nhìn cô mấy giây, nhả kẹo cao su trong miệng ra lấy giấy gói lại, cổ tay nhấc lên, ném mạnh về phía đầu cô. Trần Niệm cả kinh, viên giấy lướt qua bên tai cô, đập vào thùng rác sau lưng cô, “rầm” một tiếng.

Trần Niệm: “...”

Nam sinh quả đúng là thích chơi cái trò ném đồ từ xa này.

Cậu xoay người đi. Ở phía sau, Trần Niệm xoa cổ với vẻ mặt đầy đau khổ. Vừa rồi bị cậu dọa, không cẩn thận nuốt kẹo cao su đang nhai vào bụng rồi.

Đi tới con hẻm nhỏ gần nhà, không cùng đường nữa, trời cũng đã tối.

Cậu liếc nhìn con hẻm, xoay người lại hỏi: “Sợ không?”

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt sáng trong, ấn đường hơi nhú lại, nét mặt nói rõ tất cả.

Cậu nói: “Đi thôi.”

Cậu dứt tay trong túi đi tới đằng trước, nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng đi theo cậu ở phía sau, cậu lạnh nhạt kéo khóa môi.

Đi mấy bước, cậu bất ngờ móc một viên kẹo từ trong túi quần ra, đưa cho cô.

Trần Niệm lắc lắc đầu.

Cậu vẫn không cưỡng ép, bỏ lại vào túi.

Đến cổng nhà, là một nhà lầu kiểu xưa, tối như bưng. Cầu thang dài dẫn đến tầng hai là cầu thang ngoài trời. Trần Niệm chỉ chỉ gác xếp tầng thứ hai, ý là cô ở trên đó.

Cậu nhét điều thuốc vào miệng, xoay người rời khỏi.

Trần Niệm mới bước lên bậc thang, nghe thấy một tiếng: “Bắc Dã.”

Trần Niệm lập tức ngoảnh đầu, mái tóc dài thẳng tắp buộc sau gáy giống như vạt váy lụa màu đen, xoay xỏa ra rồi bỗng khép lại.

Cậu bất ngờ nhìn thấy, điều thuốc ngậm trong miệng khẽ lắc lư một cái, lấy xuống.

“Tôi tên Bắc Dã.” Cậu nói, “Nhớ kỹ.”

Cậu đi về phía cô, người gầy nhưng cao, khí chất như một bức tường; Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, vô thức lùi ra sau, không cẩn thận đụng vào bậc thang, đặt mông ngồi xuống cầu thang. Trần Niệm khe khẽ ôm lấy đầu gối.

Cậu đi tới trước mặt cô, ngồi xổm xuống, tầm mắt ngang bằng cô, nói:
“Đọc.”

“Đọc... đọc cái gì?”

“Tên của tôi.”

“Bắc... Bắc Dã...” Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng ngần của cậu trong bóng đêm, nói lắp.

Cậu lắc đầu một cái vô cùng nhẹ.

Trần Niệm biết ý cậu, xoa xoa tay, cố gắng nói: “Bắc...” Lại há miệng, “... Dã...”

“Đọc theo tôi.” Cậu nói, “Bắc.”

“... Bắc.”

“Dã.”

“... Dã.”

“Bắc Dã.”

“...” Đôi mắt Trần Niệm đen bóng như trái nho, nhìn cậu.

“...” Cậu vô cùng kiên nhẫn, giống như dạy một đứa trẻ bi bô học nói,
“Bắc.”

“Bắc.”

“Dã.”

“Dã.”

“Bắc Dã.” Cậu nói.

“...” Trần Niệm thử một chút, mở miệng, cuối cùng lại vẫn không phát ra tiếng.

Cậu cũng không nói, cứ nhìn cô như vậy. Không biết là chờ đợi hay so tài.

Môi Trần Niệm giật giật: “Bắc, Dã.” Cậu vẫn trầm mặc nhìn cô, cô bèn chuẩn bị thêm một hồi, nói: “Bắc Dã.”

“Tốt.” Cậu nói, “Đọc mười lần.”

Trần Niệm nhìn cậu.

“Đọc đi.”

“Bắc Dã.” Trần Niệm đọc, giọng nho nhỏ, “Bắc Dã, Bắc Dã, Bắc Dã, Bắc Dã...”

Cô ngậm miệng, hai người nhìn nhau. Cô ngồi trên bậc thang đang tỏa hơi nóng còn sót lại, đế trong bụi cỏ đang gáy.

Cậu ghim điều thuốc kia vào lỗ tai trắng mịn của cô, đầu ngón tay vuốt bên tai cô, làn da mỏng manh nhạy cảm ấy thoáng chốc vừa đỏ vừa nóng, cậu nói, “Tiếp tục.”

“Bắc Dã,” cô lại mở miệng, hơi chậm, “... Bắc Dã...”

Cậu như cười như không nghe, móc viên kẹo kia ra, xé giấy gói bỏ kẹo vào miệng mình.

Cô vẫn ngoan ngoãn đọc, “... Bắc Dã... Bắc Dã... Bắc Dã...”

Mười lần rồi.

Cô nhìn cậu, cậu cũng nhìn cô.

Cách một lúc lâu, cô nói: “Đọc xong rồi.”

“Nhóc nói lắp,” bàn tay cậu nắm gò má nhợt nhạt của cô, cậu nói, “Còn thiếu một lần.”

Tim Trần Niệm sắp nhảy đến tai, cô nói: “Không... thiếu.”

“Còn thiếu một lần.”

“Không...”

“Thiếu.”

Trần Niệm hết cách, chỉ muốn một lần thông qua: “Bắc...”

Cậu quỳ một gối tới, nắm cằm cô, cúi đầu cắn môi cô.

Khác lần trước, lần này, lưỡi cậu đưa vào miệng cô.

Vị quýt, vừa chua vừa ngọt, trên mặt bốc cháy, gốc lưỡi đau nhức, cô nén giận đến mức gò má đỏ bừng.

Cuối cùng, thiếu niên ngửi ngửi môi cô, đứng lên, nói: “Đọc rất tốt, thưởng cho cậu.”

Tay chân Trần Niệm nóng lên, trong miệng ngậm viên kẹo vị quýt kia.

Chương 5

“29. Trong đại dương, vì màu sắc thân thể rực rỡ, cá hề thường trở thành mục tiêu của động vật ăn thịt. Hải quỳ có màu sắc sặc sỡ, rất đẹp, tua cảm lại có chất độc mạnh, động vật biển không dám đến gần nó. Nhưng bên ngoài thân thể cá hề có dịch nhầy đặc biệt, khi sống bên cạnh hải quỳ có thể không bị nọc độc ảnh hưởng đến an toàn. Khi cá hề gặp nguy hiểm, hải quỳ dùng thân thể của mình bao bọc nó, để nó không bị những loài cá khác tấn công. Mà hải quỳ di chuyển bất tiện nhờ cá hề làm mồi nhử, hấp dẫn các loài cá đến gần, tiến hành bắt mồi. Cá hề cũng sẽ chia thức ăn của mình cho hải quỳ.

Trong giới tự nhiên, mối quan hệ giữa các loài như vậy gọi là ( )”

Trần Niệm nhanh chóng khoanh chọn A trên phiếu trả lời.

Đến nửa học kỳ sau, giữa mỗi tháng đều có một lần thi mô phỏng.

Các học sinh sớm không oán than khắp nơi giống như học kỳ trước. Học sinh có thành tích kém đã bỏ cuộc, được ngày nào hay ngày ấy; học sinh có thành tích tốt làm kiểm tra tạm thời, cũng tăng thêm chút sức mạnh cho kì thi cuối cùng vào hai tháng sau.

Đề thi khoa học tự nhiên (1) là thế mạnh của Trần Niệm, chưa tới một tiếng, cô đã làm xong bài lớn cuối cùng trong đề Vật lý. Cô quay lại kiểm tra lựa chọn một lần, bắt đầu tô phiếu trả lời.

(1) Đề thi khoa học tự nhiên là đề thi tổng hợp ba môn Vật lý, Hóa học, Sinh học.

Đầu bút chì tô trên mã vạch, đen kịt, hơi sáng, lóe lên ánh sáng kim loại, giống như đôi mắt của thiếu niên ấy trong bóng đêm.

Cô nhớ tới nụ hôn sâu cậu cho cô đêm ấy.

Chỉ thoáng chốc, cô thu suy nghĩ lại.

Rất nhanh có người đứng dậy nộp bài, trong lớp có sự rối loạn không nhỏ. Nhóm Ngụy Lai mỗi lần thi đều nộp bài sớm ra ngoài chơi, giáo viên cũng bỏ mặc, thấp giọng cảnh cáo họ yên lặng một chút, đừng ảnh hưởng đến những bạn khác.

Đâu có ảnh hưởng, học sinh ở nửa phần trên lớp không một ai ngẩng đầu để ý, toàn bộ vui đầu làm bài, không buồn nhìn một cái. Học sinh nửa phần sau thì cũng rục rịch muốn ra ngoài.

Khi Trần Niệm làm xong đề Hóa học, Tăng Hảo đứng dậy. Thành tích của Tăng Hảo rất tốt, nhưng Trần Niệm không ngờ lần này tốc độ giải bài của cô ấy nhanh như vậy, kiểm tra xong hết rồi nộp bài sớm.

Học sinh giỏi và học sinh kém nộp bài sớm hoàn toàn khác nhau. Cô ấy vừa đứng dậy, không ít người cảm thấy áp lực trong lòng, liên tiếp ngẩng đầu lên nhìn từ bài thi.

Thình thoảng Trần Niệm cũng sẽ nộp bài sớm, vẻ mặt thản nhiên đi về phía bục giảng, ném áp lực vô hình cho người khác.

Có người đầu tiên, người thứ hai liền không còn ý nghĩa.

Tăng Hảo ngược cầm, vẻ mặt bình tĩnh đi ra khỏi lớp, không đi xa, ở bên lan can nhìn bầu trời.

Trần Niệm cúi đầu tiếp tục làm bài, làm xong đề Sinh học nhìn đồng hồ đeo tay, còn bốn mươi phút. Nhìn phía ngoài cửa sổ một cái, bên lan can trống không, Tăng Hảo không có ở đó.

Vào hôm mua bánh bao bị thối tiền giả, cô đã nói chuyện cô biết cho Tăng Hảo. Sau đó, hai người không nói chuyện nữa.

Trần Niệm đã kiểm tra mấy lần. Dần dần có người nộp bài, cô cũng không đứng dậy, luyện chữ trên giấy nháp. Chữ viết đẹp, bài văn sẽ có ấn tượng

cao.

Gõ chuông, buổi thi kết thúc.

Trong nhà vệ sinh đông nghịt.

Nữ sinh đi nhà vệ sinh chính là phiền phức, phải xếp hàng. Mọi người ríu ríu rít thảo luận về đề thi và đáp án, chờ lâu, có người bực mình, gõ cánh cửa buồng trong cùng:

“Này, xảy ra chuyện gì vậy! Ai ở trong lâu thế rồi còn chưa ra! Cậu táo bón thì đừng đi trước được không? Nhiều người thế này đang chờ đó.”

Bên trong không đáp lại.

Trần Niệm liếc nhìn nữ sinh la hét ầm ĩ kia, là bạn lớp khác, một nhóm nữ sinh xung quanh phàn nàn theo bày tỏ sự bất mãn. Nhưng cũng hết cách, không thể đá văng cửa.

Trên đường về lớp, hai giám thị đi qua, thảo luận: “Tăng Hảo nộp bài vội quá, có một lỗi rất sơ suất chưa kiểm tra ra.”

Lần này Trần Niệm đã kiểm tra nhiều lần, cảm thấy thi rất tốt, đoán chừng có thể được 610 điểm. Mỗi lần thi xong, cô đều mơ hồ trông đợi, thi sớm một chút rời khỏi nơi này, đi đến chỗ xa hơn lớn hơn, đến phía Bắc.

Bên ngoài lớp, các bạn học trò chuyện cười đùa ầm ĩ, Trần Niệm về chỗ ngồi xuất thần. Chỗ của Hồ Tiểu Diệp ở đằng trước trống không, Trần Niệm lại nhớ tới thân thể run rẩy màu trắng kia.

Trước mặt, bóng người thoáng qua một cái, Lý Tường ngồi xuống phía trước cô, mang theo nụ cười rục rờ như ánh mặt trời, cậu thực sự rất thích cười: “Trần Niệm, cậu thi thế nào?”

“Bình thường.”

“Mấy lần thi này thành tích của cậu đều rất ổn định, 600 không thành vấn đề.”

Trần Niệm nhếch nhếch môi, coi như là cười.

Lý Tường nhìn cô: “Cậu muốn thi đến thành phố nào thế?”

“Xem điểm đã.”

“Đi Bắc Kinh đi.” Mắt Lý Tường sáng ngời, “Dưới chân thiên tử, có lịch sử, có văn hóa, bây giờ đều gọi ‘Đế đô’ Bắc Kinh, thật mạnh mẽ biết bao.”

Trần Niệm không lên tiếng.

Tiểu Mễ sáp lại gần: “Lý Tường, mình thấy cậu được tiến cử đi Bắc Kinh học liền bắt đầu kéo phe rồi.”

Lý Tường cũng không giấu giếm: “Đương nhiên mình không hi vọng đến lúc đó không có lấy một người bạn trung học, cuối tuần tìm người tụ tập cũng không được. Nói thật, Bắc Kinh tốt biết bao nhiêu, đừng ở lại tỉnh này, không có ý nghĩa.”

Tiểu Mễ cười ha ha: “Yên tâm đi, mình và Trần Niệm đều muốn đi Bắc Kinh đó. Đúng không Trần Niệm.” Cô ấy đẩy đẩy cánh tay Trần Niệm.

Trần Niệm bình thản nói: “Có lẽ... không thi nổi...”

Tiểu Mễ đập cô: “Không thế nào, trừ khi cậu bỏ thi.”

Lý Tường: “Nhất định có thể. Đến lúc đó chúng mình hẹn nhau ở Bắc Kinh.”

Trần Niệm không đáp, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lý Tường, nghe nói cô của cậu là giáo viên trường trung học trực thuộc Đại học Sư phạm.” Tiểu Mễ nói, “Trọng điểm tỉnh thành, thành phố nhỏ này của chúng ta không cách nào so được. Cậu có thể giúp bọn mình lấy bài thi của họ tới để bọn mình học tập một chút được không.”

Lý Tường vô cùng vui vẻ, mơ ước về cuộc sống đại học nơi đất khách quê người: “Không thành vấn đề, cứ để mình lo.”

Chuông vào học reo, Lý Tường đi về chỗ ngồi của mình.

Là tiết tự học, Trần Niệm phân tích bài sai đã làm thảng trước một lần, trong lúc vô tình ngẩng đầu, chỗ ngồi của Tăng Hảo vẫn trống.

Thi xong, giáo viên bận chấm bài, tiết tự học là tự nguyện. Ai không học đều tự giác không gây ồn ào ở gần lớp, đi hết ra sân thể dục chơi.

Trần Niệm suy nghĩ mấy phút, cuối cùng tiếp tục làm bài của mình.

Qua rất lâu, Tăng Hảo không hề xuất hiện.

Khi gần hết tiết, Trần Niệm đi ra khỏi lớp. Trên hành lang trống không, cả tòa nhà vô cùng yên lặng, chỉ có tiếng bóng rổ thấp thoáng trên sân thể dục ở xa xa.

Nhà vệ sinh ở cuối hành lang, yên ắng, nước nhỏ ra từ vòi nước chưa vặn chặt, nện xuống gạch men vỡ thành mấy cánh hoa.

Cánh cửa trong cùng đóng kín bưng.

Trần Niệm yên lặng đi tới, trên khóa cửa hiện màu đỏ. Cô lấy một tờ khăn giấy trải trên mặt đất, quỳ xuống rất khẽ, đè thấp người, đầu sắp dính vào sàn nhà, nhìn vào trong từ dưới đáy khe cửa.

Cô thấy hai cái chân, chất lỏng màu đỏ chảy xuôi.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, nhặt khăn giấy lên ném vào thùng rác, đi tới cửa lại vòng về, đổ hết rác trong thùng vào cửa buồng trong cùng.

Quay lại lớp, Tiểu Mễ hỏi: “Đi vệ sinh rồi à? Cũng không gọi mình đi cùng.”

“Chưa.” Trần Niệm nói, “Có một bài... không hiểu, tìm thầy.”

“Tìm được rồi sao?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Mình xem thử cho.”

Trần Niệm tùy tiện chỉ một bài, Tiểu Mễ nghiêng đầu xem một hồi, nói: “Có thể giải thế này này, cậu xem.”

Lúc này, nhóm Ngụy Lai đi vào lớp, ánh mắt bắt gặp, Ngụy Lai lạnh lùng liếc cô một cái, nhưng cũng không có cảm xúc khác.

Trần Niệm thu ánh mắt, rơi vào một bài: “Điều hâu săn thỏ rừng và rắn, khi số lượng thỏ rừng trong một hệ sinh thái giảm mạnh, tỉ lệ rắn bị bắt sẽ tăng lên rất nhiều.”

Tan học, Trần Niệm và Tiểu Mễ cùng ra khỏi lớp. Nhóm Ngụy Lai đi qua bên cạnh. Tiểu Mễ liếc nhìn bóng dáng vênh vác đặc ý ấy, đột nhiên nói: “Niệm, mình luôn suy nghĩ một vấn đề.”

“Hừm?”

“Cậu nói xem, có phải là vì Ngụy Lai không?”

Trần Niệm quay đầu nhìn cô ấy.

“Có mấy lần trong lớp và trong giờ ra chơi, Nguyệt Lai cố tình kiểm chuyện với Hồ Tiểu Diệp, cảm giác Tiểu Diệp bị ảnh hưởng lắm.” Tiểu Mễ không chờ Trần Niệm đáp lời được, mình lại lắc đầu, “Chắc sẽ không đâu. Ai có thể tự sát vì chuyện như vậy chứ? Thầy đã nói không được nói lung tung nên mình chưa từng thảo luận chuyện này với người khác.”

Trần Niệm im lặng, mơ hồ cảm thấy nguy hiểm.

Hai người không cùng đường, ra khỏi cổng trường thì vẫy tay tạm biệt.

Trần Niệm đi qua cửa quẹo tường trường, bên tai truyền đến một tiếng huýt sáo, xe mô tô thẳng lại. Quay đầu, Bắc Dã mặc áo thun đen quần jean, đeo một hộp đựng đàn guitar màu đen, lái một chiếc mô tô màu đỏ đen, cả người lẫn xe đều đang lóe sáng, là một bức ảnh.

Trần Niệm nhìn cậu chăm chăm.

Cậu khom lưng, nghiêng đầu nhìn cô, ngón tay gõ nhẹ tay nắm xe, nhìn một hồi, thấy cô đứng tại chỗ không phản ứng, thẳng người, ấn đường khẽ nhíu lại: “Sang đây đi.”

Trần Niệm đi sang, đứng bên lề đường.

Cậu hất hất cằm ra phía sau: “Ngồi lên.”

Trần Niệm vừa định lên.

“Chờ đã.” Cậu ném một cái mũ bảo hiểm cho cô, giống cái của cậu, nền đen, chữ số graffiti màu trắng.

Là chiếc mới tinh.

Mũ bảo hiểm rất chặt, Trần Niệm cố sức đội vào, hai tay vụng về cài nút thắt trên cằm.

Cậu liếc nhìn, kéo tay cô ra, nắm dây kéo một cái. Trần Niệm lão đảo đưng vào trước mặt cậu. Cậu rũ mí mắt, ngón tay nhanh chóng làm mấy cái, nút thắt kéo chặt.

Cài xong, cậu lấy hộp đựng đàn guitar xuống, treo lên người cô. Trần Niệm lắc lư một cái, hộp gỗ còn hơi nặng.

Trần Niệm đạp bàn đạp leo lên xe mô tô. Chân cậu chống đất, thân xe khẽ lắc một cái. Cô vội vàng túm vai cậu, khớp xương cứng rần dưới áo thun để lộ hơi nóng.

Cậu cầm đầu xe, bóng lưng không hề nhúc nhích.

Trần Niệm ngồi vững, buông vai cậu ra.

Xe mô tô gầm rú đi, thiếu niên lao vùn vụt trong gió chiều.

Bắc Dã dẫn Trần Niệm đi ăn tối, đến ven đường dừng lại. Cô xoay người xuống không đứng vững, lùi ra sau mấy bước, không cẩn thận đụng vào người đi đường phía sau, đập đối phương một cái, hộp đựng đàn còn đụng phải người ta.

Trần Niệm lập tức quay đầu lại: “Xin... xin lỗi.”

Là một trong ba đứa con trai: “Không có mắt hả.”

Bắc Dã tháo mũ bảo hiểm, xuống xe: “Mắt mà y mọc sau đầu.”

Trần Niệm thấy đối phương nổi cáu, chặn trước mặt Bắc Dã nói xin lỗi: “Xin... xin...”

“Là đúng hay là xin lỗi hả.” Đối phương nổi giận, “Là nói lấp thật hay không muốn xin lỗi hả.”

Một luồng sức mạnh sau lưng Trần Niệm, cô thầm nghĩ chỉ sợ không ngăn được.

Mà một người khác nhìn Bắc Dã, suy nghĩ mấy phút chợt châm biếm giống như chiếm ưu thế, “Đây chẳng phải Bắc Dã, con trai ai đó sao. Mẹ nó là gái điếm, bố nó là tên cường ——”

Bắc Dã đẩy Trần Niệm ra, nở nụ cười đầy kì quái, ném chìa khóa qua: “Cầm cho tôi.”

Trần Niệm vội vàng đón lấy, nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cậu nhìn người vừa tới một cái, một đập đá văng ra ngoài. Trần Niệm trợn to hai mắt, cô không phân biệt rõ cậu đánh nhau vì cái gì, là vì cậu hay vì cô.

Ngọn lửa chiến tranh bùng cháy, ghế của quán ven đường bay hết lên.

Ba người không phải là đối thủ, trong chốc lát bị đánh bại.

Bắc Dã phui phui tay, hết hứng ăn cơm ở đây, đi tới bên cạnh Trần Niệm lấy chìa khóa và mũ bảo hiểm, lại ngồi lên xe mô tô cầm chìa khóa đội mũ bảo hiểm, vừa cài dây trên cằm, vừa liếc mắt nhìn cô: “Ở lại đây xem trò vui à.”

Trần Niệm vội vã tiến lên leo lên xe.

Đi tới một giao lộ, gặp đèn đỏ. Cô trượt về trước theo quán tính, dính sát vào cậu, giống như hai cái bánh nướng áp chảo trên chảo nóng.

Quần áo mùa hè mỏng như thế, hai người cách quá gần, không có khoảng cách thoát khỏi mùi mồ hôi; Trần Niệm hơi ngượng, cái mũ dè dặt nhích ra sau. Nhưng cô ngồi trên dốc ghế, sau lưng còn có một cái hộp lớn, hiệu quả thu được quá nhỏ.

Cô cứng đờ tại chỗ.

Năng chiều chiếu phía Tây, thời gian đèn đỏ lùi lại từng giây, từ 153 thành 59, cậu rớt cuộc quay đầu nhìn cô một cái, đụng ánh mắt cô thì không dời đi nữa.

“Vừa rồi cậu rất sợ.”

“Sợ cậu... sẽ...” Trần Niệm nhấp miệng một cái, cố hết sức không lặp lại chữ “sẽ” kia, nói tiếp, “bị, đánh.”

“Cậu cảm thấy tôi sẽ thua?” Cậu nhướn mày cười khẩy, đôi môi mỏng nhếch lên.

“Hôm đó...” Trần Niệm nói, “khi gặp...”

Cậu giữ nguyên tư thế quay đầu ra sau, ánh mắt vượt qua vai nhìn cô; mặc dù biết cô muốn nói gì nhưng cũng lại vô cùng kiên nhẫn chờ cô nói cả câu, “gặp... lần đầu tiên, cậu... bị đánh.”

“Hôm đó bị sốt. Bọn nó nhiều người.” Cậu ít nhiều có chút tính khí kiêu ngạo, lại hỏi, “Không biết cái gì gọi là hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt?”

“Ờ.” Trần Niệm nói, ôm mũ bảo hiểm trên đầu, gật gật đầu.

Bắc Dã nhìn cô một hồi, nói: “Cậu trông rất ngốc.”

Trần Niệm: “...”

Nhìn nhau rất lâu, cô cúi đầu, cũng thấp giọng: “Cậu —— đánh nhau rất giỏi?”

“Không tốt?”

Cái đầu cúi xuống của Trần Niệm khẽ lắc, lại ngẩng lên, đôi mắt trong veo nhìn cậu: “Tôi cảm thấy... rất tốt.”

Cậu lại không có biểu cảm gì, nhìn cô chăm chăm một lúc, quay đầu đi. Trần Niệm cũng trầm mặc.

Đèn xanh, cậu quẹo trái.

Trần Niệm mím chặt môi, nhà cô là đi thẳng.

Chương 6

Xe mô tô quẹo vào xưởng cán thép bỏ hoang, đường đầy ổ gà, trên lá cây cỏ xanh phủ đầy bụi đất, tàn thuốc.

Trong những năm 70, 80, xưởng thép vô cùng phát đạt, người lao động có vị trí cao, công nhân ở đây cưới vợ tốt nhất; người lúc nào cũng phân công làm 365 ngày.

Hà Đông chuyển Hà Tây cũng không cần ba mươi năm.

Thế kỷ mới thay đổi cải cách, xưởng cán thép tiêu tốn nhiều năng lượng, ô nhiễm môi trường, vì vậy giảm biên chế, sa sút, phá sản, đóng cửa. Trong một đêm.

Chỗ này không có ai quản lý, đã bỏ không mười mấy năm, nhà xưởng tan hoang, xiêu vẹo sắp đổ, chỉ còn lại kí túc xá công nhân ở trong cùng khu vực nhà xưởng, mặt tường đen sì, là do quanh năm bị ám khói đen của xưởng cán thép.

Bánh xe thẳng gấp, Trần Niệm đụng vào lưng Bắc Dã một cái, ôm mũ bảo hiểm ngồi vững. Cô vịn vai cậu, đứng lên bước xuống xe. Trước mặt, một

kí túc xá công nhân kiểu cũ, gần sập tối, khói bếp bay ra từ trong từng cái cửa tò vò, giống như tổ ong bốc khói khổng lồ.

Bắc Dã nói: “Bên này.”

Trần Niệm quay đầu lại.

Một tòa nhà hai tầng phía sau thân cây già rậm rạp, kéo cửa cuốn, không giống cho người ở, ngược lại giống chỗ phân phối hàng hóa hay trạm trung chuyển. Trên mặt tường bên phải, một cầu thang sắt có lỗ giữa các bậc, rỉ sét loang lổ, dẫn lên tầng hai.

Lá của cây kia rất thơm, mùi tươi mát, dưới bóng cây treo hàng chùm dây lụa trắng mảnh, giống như rèm ngọc trai, cực kỳ đẹp; đến gần Trần Niệm mới phát hiện, thì ra ngọc trai dưới cùng sợi dây ấy là sâu màu trắng ú nụ.

Một trận run rẩy vọt lên sống lưng, Trần Niệm cẩn thận tránh, lên cầu thang.

Tầng hai, trên hành lang chất đầy tro than, phế liệu như bao đóng gói, xe đạp cũ,...

Bắc Dã ngồi xổm xuống mở khóa, nâng cửa cuốn lên một chút. Tấm sắt vang rầm rầm, bụi bập bành trong hoàng hôn; Trần Niệm ngẩn người, khoe môi khê cong lên.

Cậu quay đầu thấy: “Sao?”

Trần Niệm cúi đầu: “Cái cửa này... tuyệt thật.”

Bắc Dã không có biểu cảm gì, cũng không lên tiếng.

Trần Niệm nói: “Xe... cũng vậy.”

“Cũng vậy cái gì?”

“Cũng, rất tuyệt.”

Cậu vẫn không có biểu cảm gì, nâng cửa cuốn lên, đi vào trong đưa lưng về phía cô, khoe miệng khê cong, rất nhanh lại thu lại, nói: “Vào đi.”

Trần Niệm chần chừ phút chốc, đi vào theo.

Ánh sáng lờ mờ, tràn ngập mùi chần của nam sinh ngọt ngào và ẩm ướt, giống như cây dâu tằm bên ngoài nhà, lại giống như mưa rơi vào bụi, hơi tanh, ướt át, bùng bùng sức sống.

Trần Niệm nhìn cậu. Cậu giơ tay kéo cửa cuốn, bả vai kéo vạt áo thun theo, để lộ bụng dưới gầy gò, ở trên có đường vân gợi cảm và xa lạ. Trần Niệm quay đầu sang chỗ khác.

Cậu nắm viền cửa kéo một cái, cửa rơi xuống một nửa. Cậu giơ chân khều viền cửa đập xuống một cái, gọn gàng đóng lại.

Cậu không khóa cửa, đi vào trong, kéo dây đèn treo trên không một cái. Đèn chân không sáng lên, ánh đèn lờ mờ, giống như năm bọt thủy tinh chứa đầy đom đóm.

Một tia nắng chiều màu đỏ chiếu qua khe rèm cửa sổ, chia căn phòng làm hai; một bên là giường và tủ quần áo đơn giản, góc còn lại thì lộn xộn, rất nhiều công cụ và máy móc phân tán, pha lẫn mùi mực in hơi gay mũi.

Cửa sổ ngay hướng Tây, trong phòng vô cùng oi bức. Vào nhà trong thoáng chốc, mồ hôi đổ ra như nấm mọc lên trong đất sau cơn mưa, run rẩy, cả người khó chịu.

Bắc Dã kéo quạt đứng sang mở số lớn nhất, thổi đến mức Trần Niệm lão đảo một cái, tóc nhào tới cổ, sợi tóc phủ lấy làn da ướt mồ hôi giống như mạng nhện.

Thấy dáng vẻ chật vật của cô, cậu hừ một tiếng: “Làm bằng giấy sao?”
Cầm ấm nước đi lấy nước dưới vòi nước.

Trần Niệm lấy hộp đựng đàn guitar xuống để lên trên bàn, vuốt vuốt tóc trên mặt, nhìn xung quanh. Trên tường dán poster, có Hanamichi Sakuragi, Monkey D. Luffy, Roronoa Zoro, còn có Châu Kiệt Luân. Nước sơn trên tường đã cũ, ố vàng, nứt nẻ, có chỗ u lên, giống như da người già.

Cậu lấy mấy hộp mì ăn liền, hỏi: “Cậu ăn loại nào?”

Trần Niệm nhìn qua: “Thịt bò chua cay.”

Bắc Dã đứng bên cạnh bàn, thành thạo xé bao bì, xé gói gia vị;

Trần Niệm đi qua giúp, lúc bóp gói tương ngón tay dính tương. Bắc Dã nhìn cô một cái, lấy khăn giấy quấn ngón tay cô, nắm xoa mấy cái, dùng sức kéo lại theo khe hở ngón tay.

Giống như vuốt ve tay một đứa trẻ, góc ngách nào cũng lau sạch sẽ.

Trần Niệm ngược mắt nhìn cậu.

Cậu xoay người đi lấy nước sôi, rót vào mì, tìm hai cuốn sách đề lên mặt hộp. Có sách Anh văn lớp 6, bìa bị xé rách, mặt trên trong sách vẽ Hàn Mai Mai và Lý Lỗi, còn có một bà cụ, đang đối thoại,

— How old are you?

— It's a secret.

Trần Niệm nhìn cậu: “Cậu...” Vừa lên tiếng, ánh mắt đen nhánh của cậu liền chuyển sang đặt trên mặt cô. Mặt Trần Niệm cứng trong thoáng chốc, sau hai giây nhìn nhau, miệng mới phản ứng kịp, “mấy tuổi?”

Cậu không dời ánh mắt, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Cậu mấy tuổi?”

“Mười... sáu.”

Cậu khẽ cong khoe môi: “Đi học sớm như vậy?”

Trần Niệm gật đầu, muốn nói còn nhảy lớp, lại sợ nói lắt nên nuốt ngược vào. Một tia nắng chiều chiếu lên hai người, sáng rực. Cô hỏi: “Còn cậu?”

“Mười bảy.” Cậu thả lỏng người dựa vào cạnh bàn, giật cổ áo thun quạt mát cho ngực, chột hỏi, “Em học giỏi không?”

Trần Niệm nói: “Giỏi.”

Bắc Dã dừng lại, nhìn cô một lúc, hỏi: “Không nói dối?”

Trần Niệm nói: “Không có.”

Cậu im lặng, lấy gói thuốc mới trên bàn xé bao ra, móc một điếu ngậm trong miệng, cũng không biết đang nghĩ gì, cuối cùng lại lấy xuống, nói: “Em trông rất ngốc.”

“...” Trần Niệm nói, “Anh, đã nói rồi.”

Bắc Dã nhìn cô: “Em luôn luôn ngốc, nói mấy lần cũng không quan trọng.”

Trần Niệm: “...”

Trái tim thiếu niên là trái tim nhạy cảm; Trần Niệm ý thức được có một vấn đề trả lời sai, hoặc là nói, trả lời nhanh rồi.

Một tia nắng đỏ rực trên sàn nhà, trên bàn tối dần. Bắc Dã đi tới kéo rèm cửa ra, đẩy mở cửa sổ, tiếng người huyên náo; gió chiều thổi vào mang mùi thơm bánh mì nướng tới; ánh nắng vàng rực, giống như lớp đường trên bánh mì.

“Thơm quá!” Trần Niệm nói.

Bắc Dã liếc nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn hai phút.”

“Hả?”

“Hai phút, người thu mua đồ điện gia dụng bỏ đi đạp xe tới, xe lửa đi thủ phủ tỉnh đi qua, bánh mì rắc dừa mới nướng ra lò.” Cậu nhẹ nhàng nhảy một cái, trèo ra ngoài cửa sổ, không còn bóng dáng.

Trần Niệm kinh ngạc, đuổi theo nhìn.

Dưới bệ cửa sổ có một bụi xi măng bằng phẳng rất hẹp, nối liền với cầu thang thoát hiểm, cầu thang kê sát tường ngoài của xưởng cán thép, bên ngoài tường là một con hẻm nhỏ cũ kỹ.

Bắc Dã ung dung nhảy xuống tường, biến mất trong tiệm bánh mì bên kia hẻm.

Khung cảnh bận bịu trong con hẻm vào sập tối, tiệm may, quầy bán đồ vật, tiệm bánh bao, thợ sửa giày, còn nhiều vô số. Chuông xe đạp vang lên, chưa thấy người, nghe tiếng trước: “Mua —— đồng nát sắt vụn đây ——”

Cách đó không xa, có một đường ray xe lửa dẫn đến phương xa.

Trần Niệm quay lại bên bàn lấy sách Anh văn trên hộp mì xuống, bóc mở nắp giấy, hơi nóng ập vào mặt, cũng may, mì chưa nở nát bấy.

Tuu ——, trong hoàng hôn truyền đến tiếng còi xe lửa. Trần Niệm ngẩng đầu lên, khẽ cười.

Bắc Dã trèo lên cửa sổ, dừng một chút; Trần Niệm đứng bên cạnh bàn dưới nắng chiều xé nắp giấy trên hộp mì. Quạt đứng đang quay, gió to bắn quét, thổi vấy cô lúc thì phồng lên lúc thì xẹp xuống, vải trắng mỏng phác họa đường nét từng góc thân thể cô.

Ngoài cửa sổ, dưới cùng bụng dưới của thiếu niên nổi một đóm lửa, ngọn lửa chui lên từ ngực, chạy đến cổ họng, khói và lửa bao quanh. Cậu trèo vào trong nhà, kéo rèm cửa lại, trong phòng tối một chút.

Trần Niệm ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Mì còn rất, nóng.”

Bắc Dã đưa bánh mì mới nướng ra lò vào trong tay cô: “Ăn cái này trước. Nhân lúc còn nóng.”

Trần Niệm cắn một cái, nóng mềm, mùi thơm sữa khắp nơi. Thân thể Trần Niệm chột cứng đờ, tay Bắc Dã lần vào váy cô, sờ lên dọc theo da đùi.

Trần Niệm quay đầu, chạm phải ánh mắt Bắc Dã. Tay cậu được voi đòi tiên dưới váy cô, cậu thấp giọng hỏi: “Sợ sao?”

Trần Niệm né tránh nhón chân lên, tay cậu bám theo. Cô phát run, con ngươi không hề xoay nhìn cậu chăm chăm, lơ mờ và lo sợ nghi hoặc.

Ngoài cửa sổ, xe lửa xình xịch, không khí rung chuyển, trời đất lắc lư.

“Sợ thì tại sao về cùng tôi?” Cậu khẽ dùng sức, gần như một tay nâng cô lên; cô kêu đau một tiếng, tay chống bàn găng sức nhón cao đầu ngón chân.

Cậu nói: “Nghĩ kĩ chưa mà đã về cùng tôi?”

Trần Niệm lắc đầu một cái, trán đổ mồ hôi hột, tóc trán ướt dính bện thành vòng nhỏ.

Cô hi vọng xa vời sự bảo vệ, nhưng rõ ràng không dự đoán được cậu sẽ muốn trao đổi thứ gì đó.

Mũi chân cô run rẩy, lão đảo sắp ngã. Khoảnh khắc rơi xuống, cậu buông cô ra.

Trần Niệm đứng tại chỗ một lúc, cảm thấy không có ý nghĩa. Cô chán nản sự nhút nhát và lỗ mãng của mình, cảm thấy xấu hổ, nghĩ kỹ rồi, bèn thấp giọng nói: “Tôi đi đây.”

Bắc Dã nheo mắt, lấy nĩa gõ gõ hộp mì: “Ăn xong hãy đi.”

“Không... cần...” Trần Niệm thấy sắc mặt cậu không cho phép phản bác, đến bên bàn ngồi xuống.

Cô ăn chậm. Cậu ăn xong trước, ngồi hút thuốc trên bệ cửa sổ.

Trần Niệm ăn xong, dọn dẹp một chút, nói với cậu: “Xong rồi.”

Cậu ném đầu lọc, nhảy từ trên bệ cửa sổ xuống, dẫn cô ra ngoài.

Ra khỏi cửa cuốn, Trần Niệm mang theo một chút tị tôn cuối cùng, nói: “Tôi tự... tự về.”

Bắc Dã cười một tiếng, nhưng không có ý cười: “Thật sao?”

Nụ cười đó có chút tàn khốc, Trần Niệm không lên tiếng. Cậu và cô đều rõ, sắc trời tối, ngay cả khu vực nhà xưởng này cô cũng không dám đi.

Hình như sắp trở trời, gió đêm lạnh lẽo bất ngờ.

Trần Niệm ngồi trên xe mô tô, run cầm cập. Đoạn đường này đặc biệt dài dằng dặc. Hai người không hề nói chuyện, lúc dừng đèn đỏ Bắc Dã cũng không quay đầu nhìn cô.

Đến cổng nhà, gió lớn gào thét, lá cây xào xạc. Trần Niệm cởi mũ bảo hiểm trả lại Bắc Dã.

Bắc Dã nói một câu: “Hòa nhau rồi.”

Câu khẳng định, nhưng có một chút ngữ khí nghi vấn không dễ nhận ra.

Trần Niệm mím môi gật đầu một cái.

Bắc Dã: “Nói chuyện.”

Trần Niệm: “Đã sớm... hòa... hòa nhau rồi.”

Cậu nhìn cô, trong mắt có nỗi hiu quạnh; lại nhìn về phía trước, thế giới trong suốt, một giây sau, cậu khởi động xe mô tô.

Cũng trong nháy mắt ấy, giọt mưa to như hạt đậu ào ào nện xuống, đánh vào đầu Trần Niệm, hơi đau. Trời mưa rồi, mà bóng dáng màu đen của cậu đã sớm không thấy rõ, đèn sau màu đỏ nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Trong chốc lát, mưa càng lúc càng lớn, sức mạnh không thể ngăn cản, cát bụi dưới đất bắn tung tóe.

Ôi, mùa mưa sắp tới rồi.

Trần Niệm chạy đến bên cầu thang, di động reo, là Tăng Hảo. Cô ấy hẳn đã thoát khỏi nhà vệ sinh. Trần Niệm nhận máy nghe, bước chân lại dừng lại. Trên mái hiên, nước mưa ào ào, hắt bùn bắn tung tóe lên bấp chân cô. Sự ớn lạnh vọt lên từ lòng bàn chân.

“Cậu... cậu nói là mình... mình nói?” Cô cắn răng trong gió lớn, phẫn nộ, hoảng sợ, lưỡi thắt lại, “Cậu hứa... hứa với mình thế nào? Cậu đã hứa sẽ... sẽ không... để mình bị liên lụy mà!”

Để điện thoại xuống, sau lưng một trận lạnh lẽo hung ác.

Cô chột dạ quay đầu lại, trong hẻm tối đen như mực, chỉ có màn mưa rộng lớn.

Cô chột lao lên cầu thang, cũng không biết đang sợ cái gì, cô nhanh chóng lấy chìa khóa mở cửa. Trong bóng tối nhìn không rõ lắm, chìa khóa đút cả buổi cũng không cắm vào lỗ khóa được, nỗi sợ hãi mơ hồ càng lớn.

Tay run một cái, chìa khóa rớt xuống đất.

Trần Niệm ngồi xồm xuống nhật, trong tầm mắt thoáng thấy trong góc tối có ánh sáng chợt lóe lên, là đầu thuốc lá.

Cô cứng ngắt quay đầu, bắt gặp một đôi mắt phát ra ánh sáng âm u lạnh lẽo.

Ngụy Lai búng tàn thuốc một cái, từ dưới đất đứng lên.

Chương 7

Trời mưa lất phất, Trần Niệm giật mình thức dậy từ trong giấc mơ, nghe thấy cơn đau đột ngột đập trong lòng.

Tối qua, khoảnh khắc Ngụy Lai nhào về phía cô, cô cấp bách tìm được lỗ khóa, chạy ào vào nhà đóng cửa lại.

Sấm chớp rền vang, bên ngoài nhà, Ngụy Lai đập cửa rầm rầm. Trần Niệm chống cửa, trên tường, nước sơn vỡ vụn rơi vào mắt cô, đau đến mức nước mắt chảy ròng.

Sau đó Ngụy Lai đi, để lại một câu: “Trần Niệm, mày tự tìm cái chết.”

Sau khi tạnh mưa, trời vẫn nóng hầm hập, Trần Niệm xoay người xem đi động, năm giờ sáng.

Cô lau mồ hôi trên cổ, mở quạt máy, ngã xuống giường ngẩn người. Trời dần sáng, chờ đến sáu giờ bốn mươi, cô gọi điện thoại cho mẹ ở Châu Hải xa xôi.

“A lô, Niệm Niệm à, giờ này vẫn chưa đi học sao?” Giọng mẹ hơi khàn, đầu bên kia đầy tiếng đánh răng rửa mặt.

Trần Niệm cúi đầu dụi mắt: “Mẹ ơi.”

“Ồ? Dừng hết kem đánh răng rồi. Chị hai ơi, cho em mượn một chút nhé.”
Đầu kia vẫn bận rộn, đánh răng, ậm ừ hỏi, “Sao vậy Niệm Niệm? Còn không đi học đi.”

“Mẹ, mẹ... về chăm... chăm sóc con đi. Chờ con tốt... nghiệp xong, được không ạ?”

Mẹ nhổ nước súc miệng, nói: “Giữa năm trong xưởng đẩy nhanh thời hạn công việc, không xin được đâu. Đừng nói hai tháng, như vậy sẽ bị đuổi đấy. Niệm Niệm ngoan, ráng thêm hai tháng nữa, được không nào.”

Trần Niệm không lên tiếng.

Mẹ yên lặng lại, đi sang một bên, cách xa các đồng nghiệp, nói: “Có phải Niệm Niệm nhớ mẹ không?”

Trần Niệm gật gật đầu, một lát sau mới “ạ” một tiếng thật thấp.

Mẹ khẽ dỗ: “Niệm Niệm của chúng ta muốn lên đại học, mẹ phải kiếm tiền tích góp học phí cho con. Không đi làm thì học phí, sinh hoạt phí ở đâu ra nào? Đi ăn xin sao?”

Trần Niệm lau nước trên mặt một cái, ậm ừ hỏi: “Trong... trong xưởng có quạt... quạt máy không ạ?”

“Không nóng đâu.” Mẹ nói, “Đừng lo cho mẹ. Niệm Niệm, học cho giỏi nhé, chờ con lên đại học là mẹ có thể hưởng phúc rồi.”

Tâm trạng Trần Niệm tốt xấu gì cũng bình tĩnh hơn một chút.

Cho dù mẹ về thì cũng chỉ là an ủi, không có tác dụng. Huống chi đây là một mong ước xa vời, quá xa xỉ với gia đình họ.

Mở cửa lại là một ngày nắng, ánh mặt trời buổi sáng đã mang theo nhiệt độ.

Trần Niệm dè dặt cả đường bình an đến trường, lúc vào lớp, vị trí của Tăng Hảo vẫn trống.

Các bạn học thảo luận sôi nổi.

Tiểu Mễ báo cáo cho cô: “Trần Niệm, hôm qua ở trường xảy ra chuyện đó.”

“Sao?” Trần Niệm giả vờ không biết.

“Lúc cô lao công lấy rác trong nhà vệ sinh nhìn thấy rác đầy dưới đất đã đi tới dọn, vừa dọn vừa mắng học sinh đổ rác bừa bãi, kết quả nghe thấy trong buồng có người khóc cầu cứu. Cô ấy tới nhìn một cái, trong khe cửa có một đồng chất lỏng màu đỏ, sợ đến mức suýt ngất xỉu. Thì ra trong buồng mãi không mở cửa đó có người, là Tăng Hảo.” Tiểu Mễ nói đến chỗ giật gân, làm như có thật dừng lại giữ sự hồi hộp.

Trần Niệm nhìn cô ấy, vẻ mặt bình tĩnh.

“Không phải người chết.” Tiểu Mễ nói, “Quần áo, giày của cậu ấy mất hết, trên người toàn là mực đỏ, sợ mấy bạn nhìn thấy rồi thảo luận, không dám ra ngoài. Mãi cho đến khi cô lao công tới cậu ấy mới dám lên tiếng.”

Trần Niệm quay đầu nhìn, chỗ ngồi của Ngụy Lai cũng trống.

“Cậu nghe mình nói đi nào,” Tiểu Mễ kéo cô lại, “Tăng Hảo nói là nhóm Ngụy Lai, Từ Miếu làm.”

Trần Niệm: “Hả?”

“Cậu ấy bị họ bắt nạt, âm ỉ đến phía cảnh sát. Quan trọng là Tăng Hảo còn nói, Hồ Tiểu Điệp tự sát là do nhóm Ngụy Lai. —— Xem đi, quả nhiên là vì họ, không chỉ một mình mình nghĩ như vậy đâu, mọi người đều nói thế.”

Đúng vậy, cả lớp đều đang bàn luận, liệt kê kĩ đã từng thấy Ngụy Lai và Hồ Tiểu Diệp mâu thuẫn xung đột ở chỗ nào chỗ nào.

Đập nước ngăn dòng lũ vỡ tung, không thể cứu vãn.

Trần Niệm cảm thấy mình ở giữa dòng xoáy, rơi thẳng xuống theo bùn cát.

Lý Tường đi tới, nụ cười rạng rỡ, lắc lắc bài thi của trường trung học thuộc Đại học Sư phạm trong tay: “Trần Niệm, Tiểu Mễ, các cậu phải cảm ơn mình thế nào đây?”

Trần Niệm nhìn cậu một cái, không lên tiếng.

Lý Tường thấy vẻ mặt cô không tốt lắm, vội sửa lại: “Mình chỉ nói thế thôi. Đây, cho các cậu.”

Tiểu Mễ nhận lấy, lớn tiếng nói: “Cảm ơn nha.”

Lý Tường còn định nói gì đó, chuông vào học reo, giáo viên đi vào, học sinh về chỗ ngồi. Giáo viên Toán chưa kịp tuyên bố vào học, thầy chủ nhiệm xuất hiện ở cửa lớp, vẫy vẫy tay với Trần Niệm:

“Trần Niệm, em ra đây một chút.”

Lớp học ồn ào yên lặng trong nháy mắt, yên ắng đến phát run.

Trần Niệm một lần thì lạ, hai lần là quen.

Đi theo thầy chủ nhiệm ra khỏi dãy phòng học, ông nói: “Em theo thầy đến đồn cảnh sát một chuyến.”

Trần Niệm gật đầu.

Nửa đường, thầy chủ nhiệm mở miệng: “Tăng Hào nói, em nói mấy em Ngụy Lai, Từ Miếu...” Ông cân nhắc dùng từ, sau cùng chọn từ đúng mực,

“Máy em ấy có mâu thuẫn với Hồ Tiểu Diệp.”

Trần Niệm do dự mấy phút, cuối cùng quyết định nói vâng, ngẩng đầu gặp phải ánh mắt thẳng tắp của thầy chủ nhiệm, dường như cảm ứng được gì đó, nuốt lời ở đầu lưỡi xuống.

“Em đã nói như vậy sao? Em biết không, trường chúng ta là trường tốt nhất thành phố, cũng là một trong mười trường tốt của tỉnh, vẫn chưa từng xuất hiện loại chuyện thế này đâu.”

Trần Niệm mím chặt môi, nói: “Tăng... Tăng Hảo cũng... cũng bị bắt nạt ạ.”

“Vậy Hồ Tiểu Diệp thì sao? Chỉ bắt nạt qua một lần chẳng.”

Trần Niệm không hiểu lắm, phỏng đoán nét mặt của thầy.

“Nếu không thì thầy, trưởng phòng Giáo vụ, Ban giám hiệu cũng không thể nào không biết được.”

“Bạn trong lớp đều... đều đang bàn luận ạ.”

“Đó là va chạm nhỏ giữa bạn cùng lớp, cái thầy nói là bắt nạt đấy.”

Trần Niệm im lặng, mấy phút sau cúi đầu xuống, nói: “Đúng ạ.”

Tăng Hảo đã hứa với cô sẽ không để cô bị liên lụy, cô mới nói cho cô ấy biết chuyện của Hồ Tiểu Diệp, nhưng kết quả thế nào. Tăng Hảo không giữ chữ tín trước, cho dù lát nữa cô phủ nhận thì cũng không coi là có lỗi với cô ấy. Trần Niệm nghĩ.

Vào đại sảnh, nghe thấy một tràng tiếng gào khóc, bố mẹ Hồ Tiểu Diệp và bố mẹ của Ngụy Lai, Từ Miếu nắm kéo nhau, nhân viên cố gắng mấy cũng không tách ra được.

“Đồ giết người! Hung thủ!” Tâm trạng bố mẹ nhà họ Hồ kích động, mẹ Hồ càng la lối gào khóc, “Là chúng nó hại chết con gái tôi, là chúng nó giết hại.”

Mẹ của Ngụy Lai cao giọng phản bác: “Nói chuyện phải nói bằng chứng đó! Có đứa nào không cãi lộn đánh nhau trong trường không? Hơ, tôi mắng bà thì bà tự sát, vậy có phải ai mắng người khác trên đường phải bắt hết lại xử bắn không hả!”

“Chúng đánh con bé! Chúng luôn bắt nạt con bé!” Mẹ Hồ nắm kéo lắc mẹ Ngụy, “Hung thủ! Đồ giết người! Đẻ con lại không dạy!”

Mẹ Ngụy còn muốn phản bác, bị bố mẹ Từ Miếu kéo ra. Mẹ Từ nước mắt rơi đầy mặt: “Xảy ra chuyện thế này không ai muốn cả. Con là do chúng tôi không dạy bảo tốt, tôi có lỗi. Nhưng xin chị đừng đẩy hết trách nhiệm lên người bọn trẻ. Chúng còn nhỏ, còn phải sống tiếp. Phạm sai lầm cũng phải để lại một con đường sống chứ.”

Mẹ Ngụy không thừa nhận, tiếp tục tranh chấp, vô cùng hỗn loạn.

Thầy chủ nhiệm dẫn Trần Niệm vào thang máy.

Cửa phòng thẩm vấn, người chờ cô là cảnh sát trẻ đến trường hôm ấy, mặc một bộ đồng phục, cao ngất anh tuấn, mỉm cười nhìn Trần Niệm, tựa như người quen. Anh vừa tốt nghiệp không lâu, không lớn hơn Trần Niệm mấy tuổi. Khi anh nhìn Trần Niệm, ánh mắt luôn ôn hòa lại không đánh mất sự sắc bén, dường như muốn nhìn vào nội tâm cô.

Thầy chủ nhiệm vỗ vỗ bả vai Trần Niệm: “Đừng sợ, cứ từ từ nói.”

Trần Niệm đi vào theo cảnh sát Trịnh, cánh cửa khép lại.

“Hôm Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu, em ấy có nói gì với em không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Em chắc chắn chứ?”

“Vâng.” Lời khai phải thống nhất, cô biết điều đó.

“Tăng Hảo nói, em nói một ngày trước khi Hồ Tiểu Diệp nhảy lầu, em nhìn thấy nhóm Ngụy Lai...” Cảnh sát Trịnh dừng một chút, lông mày rậm của thanh niên nhíu lại, nói, “lãng mạ em ấy.”

Từ này khiến trong lòng Trần Niệm chấn động.

Cô không lên tiếng. Muốn phủ nhận, miệng lại không mở ra được.

“Trần Niệm, nếu như tình huống là thật thì người bạo hành sẽ phải chịu hình phạt thích đáng.”

Một viên gạch đè trong cổ họng Trần Niệm, cô nhìn thấy ánh mắt sáng rực kiên định của cảnh sát Trịnh, trên bảng tên trước ngực viết tên anh: Trịnh Dịch.

Anh nhẹ giọng, nói: “Trần Niệm, hãy tin anh.”

Trong phòng chỉ có hai người họ, bầu không khí đông cứng lại. Trong mắt anh có tình yêu to lớn bao dung.

Dường như trải qua sự tôi luyện luân hồi, Trần Niệm gật đầu.

“Có thể miêu tả rõ ràng tình hình lúc đó không?”

Ngụy Lai nhắm vào Hồ Tiểu Diệp, lúc đầu chẳng qua là nhìn không vừa mắt, có lẽ do Hồ Tiểu Diệp quá xinh đẹp, có lẽ do quan hệ giữa cô ấy và mỗi nam sinh đều rất tốt, có lẽ do Hồ Tiểu Diệp bị Lý Tường trên sân bóng rổ mê hoặc rồi đến gần cậu. Nguyên nhân đã không còn chỗ điều tra. Kết quả là, ở nơi các bạn học thấy được, châm chọc khiêu khích, vô tình “đụng”

vào người một cái, “đánh” một cái. Ở chỗ mọi người không nhìn thấy, ví dụ như sân thượng, ví dụ như nhà vệ sinh, ví dụ như góc sau nhà ăn, thư viện, thì...

Nếu nói bạn học xung quanh không hề nhận ra khác thường thì là chuyện không thể nào. Nhưng xuất phát từ đủ mọi nguyên nhân, mọi người đều chọn lờ đi ——

Chẳng qua là mâu thuẫn bình thường giữa bạn học, ai mà không có người ghét;

Việc này liên quan gì đến mình chứ;

Áp lực nặng nề của việc học khiến người ta bận sứt đầu mẻ trán;

Lại không thân với Hồ Tiểu Diệp, ai quan tâm tới chuyện của người khác;

Khi mạnh và yếu giằng co, khi xuất hiện tình cảnh cô lập và bị cô lập, làm nhục và bị làm nhục, tiềm thức của sinh vật sẽ khiến chúng có xu hướng cách xa phía bị cô lập, bị làm nhục.

Con người sợ rời khỏi đám đông, đặc biệt là trẻ con; chúng sợ hơn người trưởng thành, bởi vì chúng thường cũng là người yếu.

Khi Trần Niệm nhìn thấy nhóm Ngụy Lai, Từ Miêu nhục mạ, đánh đập Hồ Tiểu Diệp, kéo quần áo cô ấy lột sạch cô ấy, cô tránh ra từ xa xa. Cô sợ bị liên lụy trở thành người bị làm nhục, bị săn đuổi.

Thầy chủ nhiệm bị giữ lại hỏi. Trần Niệm đi vào đại sảnh từ thang máy, đám người tranh cãi ồn ào tản đi. Trên sàn đá cẩm thạch trống trải và sạch sẽ, phản chiếu ánh nắng mạnh mẽ của buổi sáng mùa hè, chói lóa mắt.

Trên đường đi về trường, Trần Niệm mơ hồ thấp thỏm, nhưng lại nhẹ nhõm.

Sự việc luôn có cách giải quyết tốt, cô vui mừng mình tỉnh ngộ kịp lúc, không tìm người hoàn toàn trái ngược với cô kia tìm kiếm sự che chở, không đi vào con đường ắt sẽ khiến cô hối hận ấy.

Nghĩ như vậy thì liền nhìn thấy cậu.

Ông trời cố ý.

Bắc Dã ngồi hút thuốc trên bồn hoa ven đường, một chân cong lên gác trên bồn hoa, chân còn lại duỗi thẳng tắp chống dưới đất, trông đặc biệt thon dài.

Thạch cao màu trắng treo trên cánh tay vô cùng nổi bật.

Xung quanh cậu, một đám người nhàn rỗi hoặc đứng hoặc ngồi, khói thuốc phì phèo, cười đùa ha ha, đủ loại từ như “fuck”, “đm”, “mẹ nó”,... nhảy vào tai Trần Niệm.

Bắc Dã hơi cúi đầu hút thuốc, không thấy Trần Niệm. Một người bạn của cậu khoác vai cậu nói lời thô tục với cậu. Người đó cười ngật nghễo, cậu bị ôm lắc qua lắc lại, cũng cười cười.

Vừa ngược mắt lên, nhìn thấy Trần Niệm đi ngang qua. Váy đồng phục màu trắng, giày thể thao màu trắng.

Trần Niệm cũng nhìn cậu một cái, bị bạn cậu tóm, khiêu khích: “Nhìn gì mà nhìn?”

Trần Niệm lập tức quay mặt sang chỗ khác.

Bắc Dã cúi đầu, rầy rầy tàn thuốc bên gờ bồn hoa.

Người kia quay đầu thấy mấy người bạn đang trao đổi, cậu ta nói chen vào: “Anh Bắc, anh xem, nữ sinh của Nhất Trung đều đẹp.”

Bắc Dã không trả lời, ngược lại một thiếu niên tóc vàng cười cậu ta: “Lại Tử, mày thấy ai cũng đẹp.”

Người gọi là “Lại Tử” thấp giọng: “Sao cổ tay còn có bấp chân của con gái nhỏ thế nhỉ?” Cậu ta vừa nói vừa vòng ngón cái và bốn ngón tay lại, phác họa: “Có to thế này không? Cái này vụn một cái là gãy rồi.”

Mọi người nhìn kích cỡ cậu ta phác họa, rồi sau đó đồng loạt nhìn về phía Trần Niệm, cổ tay và mắt cá chân mảnh khảnh, bị ánh mặt trời chiếu trắng nõn nà, tựa như có thể lóe sáng.

Bắc Dã nhấn dập tắt đầu lọc trong đất của bồn hoa, để chân xuống, thẳng người: “Còn muốn đi hay không?”

“Đi đi đi. Đi mua ly trà uống trước.” Một đám người ùa vào quán nhỏ ven đường.

Bắc Dã đi chậm rãi phía sau, sát qua vai Trần Niệm. Cô không nhìn cậu, cậu cũng không.

Để lỡ mất rồi. Cậu dừng bước, liếm nướu, cuối cùng không cam lòng quay người lại:

“Này.”

Trần Niệm ngoảnh đầu.

“Không đi học mà chạy lung tung trên đường hả?” Nói lời này, cậu quả thật là có tư cách dạy dỗ cô đó.

Trần Niệm không trả lời, sự áy náy trong mắt chợt lóe lên, ngay sau đó thấy trong ánh mắt cậu vẽ ranh giới, nói: “Đi đây.”

Trong nháy mắt rồi biến mất, Bắc Dã cảm thấy không có sức nhìn thấu; sự ngạc nhiên mừng rỡ bí mật lúc thấy cô giây phút trước không còn sót lại

chút gì, giữa họ, chênh lệch khoảng cách trời và vực.

Cậu nhẹ nhàng phát tay, ý bảo cô có thể đi được rồi.

Chương 8

“Cá hề có thể vệ sinh bộ phận hoại tử và ký sinh trùng của hải quỳ, còn cá hề cọ xát giữa tua cảm của hải quỳ có thể loại bỏ mốc và ký sinh trùng của mình.”

Ôn tập đến hai tháng cuối cùng, làm bài luôn có thể gặp đề tương tự, liếc mắt một cái không cần suy nghĩ cũng biết chọn cái gì. Nhưng giáo viên nói, người ra đề thích đề cũ ra ý mới, không được xem thường.

Trần Niệm làm xong mấy bộ đề Lý Tường mang tới, đối chiếu đáp án với Tiểu Mễ, thảo luận phân tích chỗ làm sai một lần; học sửa lỗi xong, vừa lúc gõ chuông hết tiết.

Hoàn toàn hài lòng.

Trần Niệm duỗi duỗi tay, cảm hứng ra ngoài lớp, ý bảo Tiểu Mễ ra ngoài cùng cô hít thở không khí một chút.

Hai người nằm bên lan can nhìn cây xanh, bầu trời xanh. Mùa mưa đã đến, mỗi ngày, đêm mưa như trút nước, ban ngày lại ánh nắng rực rỡ.

Tiểu Mễ nói: “Trần Niệm, sau khi từ đồn cảnh sát về, cậu hình như trở nên thoải mái hơn.”

Trần Niệm nói: “Đã làm... làm chuyện... nên làm, có... có được... một kết quả hợp lý.”

Trong lòng Tiểu Mễ hiểu, cô ấy nhếch miệng cười.

Cười đến một nửa khẽ thu lại, Trần Niệm nhìn theo. Tăng Hảo xuất hiện ở cổng trường, bố mẹ cô ấy vỗ bả vai cô ấy, căn dặn gì đó.

Trần Niệm nhìn một hồi, quay đầu nhìn sân thể dục ở xa xa, cây đa tươi tốt, che khuất khán đài. Cô trông thấy góc tường ngoài sân, bên ngoài trường có một nhóm thiếu niên áo trắng đi ngang qua, lóe lên rồi biến mất, không có ai trèo vào qua hàng rào thật cao.

Cô đã nghe nói về câu chuyện liên quan đến thiếu niên đó. Nhiều năm trước, một gái điếm báo cảnh sát, nói bị người ta cưỡng hiếp. Nam ngồi tù, nữ tiếp tục kiếm sống, đứa trẻ bị ném ở viện mồ côi lớn lên.

Mà sau đó đứa trẻ sinh ra ấy lớn lên lại không hề đáng sợ, không hề khiến Trần Niệm sợ hãi.

Lời của Tiểu Mễ làm Trần Niệm thu suy nghĩ: “Trần Niệm, có lúc mình nghĩ, chỉ có cậu thấy Hồ Tiểu Diệp bị bắt nạt sao?”

Trần Niệm yên lặng nhìn cô ấy.

Tiểu Mễ giải thích: “Mình không phải nói cậu. Nếu mình thấy thì mình cũng sẽ sợ, sợ bị liên lụy trả thù, mình rất có thể cũng im lặng, ai cũng không thể đoán trước kết quả về sau. Giả sử Tiểu Diệp không chết, chuyện này có vẻ như không đáng nhắc tới, thoảng qua như mây khói; nhưng cậu ấy đã chết, chuyện này đã trở nên rất nghiêm trọng, giống như phải buộc chung với đạo đức của người khác.”

“Mình cũng đã... đã suy nghĩ những điều này.” Trần Niệm vô thức xoa tay, “Mình vẫn luôn chỉ muốn mau... mau rời khỏi một chút, không quan tâm đến việc khác, không muốn chuốc... chuốc lấy phiền phức. Nhưng cũng không... không muốn trở thành... đáng về mình... mình chán ghét.”

Tiểu Mễ nói: “Cho nên cuối cùng cậu nói ra, chọn cách làm đúng đắn.”

Trần Niệm nói: “Nhưng... với một người mà nói, chọn con đường đúng đắn, rất nhiều lúc, không có lợi ích gì, chỉ có tai hại.”

Trần Niệm rũ mí mắt, không biết làm thế nào;

Tiểu Mễ cũng nâng má, thở một hơi thật dài: “Nghĩ không hiểu đâu.”

Đôi bạn thân nhú mày, trầm mặc.

“Không, không phải chỉ có tai hại.” Tiểu Mễ đột nhiên nói, “Cậu làm việc tốt và việc xấu đều sẽ ảnh hưởng đến người bên cạnh, giống như truyền năng lượng, có thể dẫn đến hiệu ứng dây chuyền. Mình không hi vọng thế giới này trở thành kiểu mình chán ghét. Mình cho rằng mỗi người đều có thể thay đổi thế giới, bắt đầu từ việc làm tốt đẹp bản thân, dù chỉ một chút. Trần Niệm,”

Tiểu Mễ quay đầu nhìn cô, ý chí chiến đấu sục sôi mím cười, “Sau này hai chúng ta đều phải làm người tốt, có được không?”

Trần Niệm nhìn thấy, tay Tiểu Mễ vươn lên bầu trời, ánh nắng chiếu vào kẽ hở giữa ngón tay, màu hồng tràn đầy hi vọng đang chảy xuôi.

Trong nháy mắt ấy, cô rất yên lòng. Cô chợt không muốn thoát khỏi khuôn viên trường nho nhỏ này như thế.

Rất nhiều năm tháng đứng bên lan can ngắm bầu trời, đầu óc của thiếu niên chứa nhiều chuyện suy nghĩ không thông, ngày qua ngày, năm qua năm, suy nghĩ về xã hội, suy nghĩ về người với người, suy nghĩ về thế giới, suy nghĩ về đúng và sai, suy nghĩ về đời người, suy nghĩ về thiện và ác.

Khi làm học sinh, thời gian luôn vừa chặm vừa dài, sẽ suy nghĩ rất nhiều chuyện; chờ sau này lớn lên rồi, bận rộn rồi, trở thành bác sĩ, giáo viên, cảnh sát, bà chủ tiệm bánh bao, bận kiếm sống làm việc thì sẽ không còn nhiều thời gian suy nghĩ vớ vẩn như vậy nữa.

Có lẽ nghĩ ngợi lung tung, trầm ngâm suy nghĩ, đây chính là ý nghĩa của việc làm học sinh chẳng.

Trần Niệm ngoảnh đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tăng Hảo về.

Ánh mắt hai người chạm nhau. Cô ấy không có biểu cảm gì, đi thẳng vào lớp, về chỗ ngồi lấy sách ra cúi đầu học bài.

Lại là một tiết thể dục. Trần Niệm và Lý Tường đánh cầu lông nửa tiết, vừa nóng vừa mệt.

Thể lực Lý Tường tốt, cậu đánh tiếp với bạn học nam. Trần Niệm thì về lớp nghỉ.

Tránh mặt trời rực rỡ, chạy lên khán đài, dưới bóng cây, một bóng đen thoáng qua. Trong lòng Trần Niệm lộp bộp một cái. Một đám người lao ra, người cầm đầu chính là Ngụy Lai, sự thù hận giống như tàn sát viết trong mắt.

Trần Niệm hoảng hốt. Cô tưởng Ngụy Lai, La Đình sẽ bị trông chừng! Trong nháy mắt, cô rơi vào sự sợ hãi sâu sắc nhất, đến mức trong mấy giây, cô đứng tại chỗ không phản ứng được chút nào.

“Chơi cầu lông vui không?” Ngụy Lai nói.

Họ đi sang phía cô. Trần Niệm không nhúc nhích, giống như một con chuột con bị cố định trên bẫy chuột, không có sức nào thay đổi được.

Trần Niệm bị Ngụy Lai vả một bạt tai. Lý Tường, Hồ Tiểu Điệp, thù mới cộng thù cũ. Tai cô nổ ầm.

Ngụy Lai ra hiệu cho bạn mình, mấy cô gái đi lên, ba tay bốn chân kéo Trần Niệm. Trần Niệm gắng sức đẩy họ một cái, kết quả chịu thêm mấy bạt

tai đổ ập xuống. Cô hoàn toàn không đối phó được, chợt nghe một tiếng quát mắng: “Các em đang làm gì đó?!”

Cô ôm đầu không chịu ngẩng lên.

“Ngụy Lai! La Đình! Còn mấy em nữa! Có phải không muốn lấy bằng tốt nghiệp không?!” Thầy chủ nhiệm tức giận không thôi.

“Ai cho phép mấy em đến trường, hả?!” Thầy chủ nhiệm nổi giận, nhưng mấy cô gái giống như gió thoảng bên tai, không ai trả lời. Họ trợn mắt, không sợ thầy một chút nào, nhớn nhớn tản ra, đi xuống khán đài.

Đi qua bên cạnh Trần Niệm, Ngụy Lai đung vai cô một cái, nhìn cô chăm chăm, nhướn mày cười khẩy: “Không chính chết mày.”

Trần Niệm sợ đến mức tim rút thành một nhúm.

Thầy chủ nhiệm cũng nghe thấy, quát: “Mấy em còn biết ăn năn không hả?”

Nhóm Ngụy Lai cũng không quay đầu lại, nhớn nhớn đi khỏi.

Thầy chủ nhiệm tức giận không kiềm được, gọi điện thoại cho phụ huynh của từng người một, bảo họ quản thúc thật tốt. Nhưng các phụ huynh đang đi làm, nói qua loa lấy lệ. Nói chuyện điện thoại xong, cơn tức tăng thêm một bậc.

Trần Niệm đứng tại chỗ, tóc tai rối bời, dáng vẻ nhếch nhác.

Thầy chủ nhiệm nhìn cô một cái, cơn nóng nguôi đi. Ông đi tới vỗ vỗ vai Trần Niệm, thở dài: “Đừng bị ảnh hưởng, đừng phân tâm, kiên trì thêm một chút nữa, thi xong là được giải thoát rồi.”

Trước đây, dường như tất cả hi vọng đều gửi gắm vào cuộc thi đó; nhưng hôm nay, thang trời leo về phía hi vọng lung lay sắp đổ.

“Thầy ơi...” Trần Niệm ngẩng đầu nhìn ông, môi hơi run, “Tan học, thầy có thể đưa... đưa em về nhà không ạ.” Giọng cô vừa nhỏ vừa run, giống như sợi dây treo trước quạt vện vẹo không thành hình, “Cậu ấy nhất định sẽ... sẽ trả thù em. Em biết ạ.”

Hơn một tuần sau đó, Trần Niệm không dám đi học, tan học một mình, do thầy chủ nhiệm đưa đón; cô nhìn thấy nhóm Ngụy Lai mấy lần, đeo bám không buông, nhìn cô chòng chọc từ xa. Mỗi lần thoáng qua, khi cô chỉ cho thầy, người đã đi mất.

Mà so với con đường tan học, trường học mới là sự khởi đầu của cơn ác mộng.

Mấy nữ sinh bình thường thân với Ngụy Lai và không bị liên lụy coi Trần Niệm là cái đinh trong mắt, trả đũa cô: Ở trong lớp càng trắng trợn nhại cô; khi phát bài tập ngáng chân cô để cô vấp ngã; hắt mực đỏ lên ghế cô, ngồi xuống, khắp cả váy trắng đầy “kinh nguyệt”;

Sau khi hết tiết, đi qua bên cạnh lén nhéo mạnh tay cô, quay đầu giả vờ không biết chuyện; khóa trái cô trong buồng vệ sinh; khi chơi đùa âm ỉ “không cần thận” hắt nước vào người cô; “chặn đường” trực tiếp đẩy, đụng thậm chí tát.

Trần Niệm đã nói với thầy, nhưng đám người đó đã sớm không quản thúc nổi.

Lý Tường từng giúp cô mấy lần, cô cũng thử chống cự, kết quả ngày một tồi tệ hơn; sự giúp đỡ của Tiểu Mễ thì khiến cô ấy suýt bị liên lụy.

Nhiều người chọn cách xa giống như Tăng Hảo hơn.

Bố mẹ Tăng Hảo dặn cô ấy bo bo giữ mình. Bây giờ quan trọng là việc học, đừng trở thành kẻ thù của người khác. Hôm đó ở đồn cảnh sát, bố mẹ Tăng

Hào tự quyết định tha thứ cho Ngụy Lai, bảo hai người bắt tay “làm hòa”, bỏ qua chuyện cũ trước đây.

Người bị bắt chỉ còn lại một mình Trần Niệm.

Trường học chính là một đàn sinh vật, động vật sống trong đó thấy việc lợi thì chạy tới, thấy việc hại thì tránh ra chỗ khác, cách xa Trần Niệm, cách xa người yếu bị bài xích, bị ức hiếp.

Lớp tốt nghiệp quá nhiều việc, liên quan đến Trần Niệm, thầy chủ nhiệm xử lý không nổi; mà chuyện đưa đón Trần Niệm, ông cũng dần lực bất tòng tâm, vả lại Ngụy Lai mãi không xuất hiện nữa.

Thầy chủ nhiệm nói với Trần Niệm, ông không thể đưa đón cô, nếu dọc đường xảy ra chuyện, lập tức gọi điện thoại cho ông.

Hôm đó sau khi tan học, Trần Niệm không dám ở lại lớp, cũng không dám đi ra ngoài trường nên đứng ở cổng trường. Các bạn học đeo cặp trào lên như thủy triều, cô giống như người phạm trần được thần tiên vẽ vòng bảo vệ, không thể dễ dàng di chuyển nửa bước.

Học sinh cuối cùng rời khỏi trường, đèn phòng bảo vệ sáng, bảo vệ bưng chén đi lấy cơm, hỏi: “Sao em còn không về đi?”

Trần Niệm lắc lắc đầu.

Chân cô tê rần, cô ngồi trên bậc thềm. Xung quanh rất yên lặng. Cô nhìn thế giới tối dần đi, cảm thấy mình giống như ở trong mộ.

Đến bước đường cùng rồi. Cô nhớ tới, lấy từ trong cặp tấm danh thiếp Trịnh Dịch cho cô.

Khi Trịnh Dịch chạy tới, trời đã tối.

Cửa sổ phòng bảo vệ tỏa ánh sáng lờ mờ, giống như một chiếc đèn lồng cũ nát. Trần Niệm lẻ loi ngồi co ro trên bậc thềm.

“Xin lỗi em, nhiều việc quá, anh đến trễ rồi.” Trịnh Dịch chạy thở hồng hộc, bước hai, ba bước lên bậc thềm, vỗ vỗ bả vai gầy yếu của cô, “Đi thôi.”

Trần Niệm không nhúc nhích. Cô lộ dáng vẻ ôm hai chân, đầu vùi thấp, giống như một cái nhộng ve sầu.

Cô mệt lắm rồi.

Gió đêm rất nhẹ, thổi qua bờ lưng dẫm mồ hôi của cảnh sát Trịnh Dịch, khơi lên cảm giác mát lạnh khắp cả người. Anh nhận ra được một chút khác thường. Anh cũng nhớ anh đã hứa, nếu cô nói ra thì đám người đó sẽ phải chịu trừng phạt.

Nhưng họ không bị, người xuống địa ngục là cô.

Sự thất tín thân bất do kỷ (1) khiến anh buồn rầu trong lòng. Anh bảo đảm, sau này sẽ dốc hết sức bảo vệ cô.

(1) Thân bất do kỷ: thành ngữ chỉ những việc trong cuộc sống dù là của bản thân nhưng bản thân vẫn không cách nào quyết định được, phải buộc lòng thuận theo ý trời ý đất ý người khác.

Anh ngồi xuống, còn chưa mở miệng, thấy Trần Niệm lắc đầu, thấp giọng nói: “Trường học, không nên là thế này.”

Một câu khiến Trịnh Dịch há miệng câm nín.

“Đại học... sẽ tốt hơn sao?” Cô ngẩng đầu lên, trong mắt ngấn lệ, hỏi, “Có thể không?”

Cô khẩn cầu: “Nhất định có thể phải không?”

Trịnh Dịch nhìn đứa trẻ trước mặt, trong lòng bỗng bị đâm một nhát.

Hốc mắt cô đỏ lên, đôi môi run rẩy, cô sảm hỏi: “Cảnh sát Trịnh, em đã nói... dối. Em có... lỗi. Em xin lỗi. Hồ... Tiểu Điệp, hôm cậu ấy nhảy lầu, đã... nói một... câu với em.”

Trong lòng Trịnh Dịch thắt một cái: “Cái gì?”

“Nhóm Ngụy Lai, đang bắt nạt mình, các cậu không thấy sao?”

Các cậu không thấy sao?

Tại sao không làm chút gì đó?

Tại sao các cậu không làm chút gì đó?!

Chương 9

Trịnh Dịch là bất đắc dĩ.

Gia đình Tăng Hảo đã tha thứ cho Ngụy Lai, cho là trò đùa dai giữa bạn bè cùng lớp; ở trường, Hồ Tiểu Điệp quả thực bị nhóm Ngụy Lai ức hiếp, nhưng việc Hồ Tiểu Điệp tự sát, về mặt pháp lý không có liên quan tất yếu trực tiếp tới Ngụy Lai.

Về phần nhóm Ngụy Lai lăng mạ, đánh đập Hồ Tiểu Điệp, qua giám định pháp y, tổn thương trên thân thể cách xa chưa đạt đến tiêu chuẩn bị thương. Dựa vào quy định phải tạm giam mấy ngày, nhưng xét việc người bạo hành là trẻ vị thành niên nên để người nhà dẫn về dạy dỗ.

Mặc dù Ngụy Lai nghỉ học, nhưng đối với Trần Niệm mà nói, việc này không có ý nghĩa.

Không ở trường, nhóm Ngụy Lai trở thành một đàn chó lai sói không bị xích, ẩn nấp trên đường tan học về nhà, vào lúc bạn lơ là xông ra vây đánh bạn, cắn nát bạn.

Sói và cừu trong quan hệ bậc trên bậc dưới của chuỗi thức ăn, không có chiến tranh, chỉ có săn đuổi và bị cắn xé.

Trịnh Dịch đưa đón Trần Niệm mỗi ngày.

Anh rất tốt với cô, mang bữa sáng, bữa tối cho cô, có lúc dẫn cô đến quán, nói cô gầy quá, phải bổ sung dinh dưỡng.

Vì tính chất công việc nên thời gian của anh không cố định, Trần Niệm đã quen với việc ngồi trên bậc thềm ở cổng nhà, hoặc ngồi dưới ánh đèn của phòng bảo vệ ở trường, học thuộc từ vựng, chờ anh xuất hiện.

Ánh mặt trời vàng buổi sáng chiếu lên đầu cô, sau cổ vô cùng ấm áp. Trần Niệm nhìn thấy bóng của mình ở phía trước, trên đầu, một vòng tóc mảnh bù xù.

Lại nhìn đồng hồ đeo tay, hôm nay bị muện rồi. Cô một lòng chuyên chú, im lặng học từ.

Ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, không phải Trịnh Dịch.

Trên tường ngoài sân, cánh hoa tường vi rơi xuống lã chã. Trần Niệm nín thở, vịn tường chậm rãi đứng dậy, nghiêng người đưa chân phải lên bậc thềm, chuẩn bị chạy vào nhà bất cứ lúc nào.

Gò má của thiếu niên, vô ý hoặc theo thói quen nhìn lướt vào trong, ánh mắt xuyên qua song sắt đóng đầy cây mây, bám chặt một giây.

Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, vẻ mặt mờ mịt mà buồn cười.

Đã lâu không gặp, tóc Bắc Dã dài hơn một chút, băng trên cánh tay cũng đã tháo.

Cậu lên tiếng trước: “Em ở đây làm gì?”

Trần Niệm thu chân phải lại, đứng ngay ngắn, nhỏ giọng tranh cãi: “Đây là... nhà tôi.”

Bắc Dã lại giống như bị cô chặn, một giây sau mới nói: “Tôi nói em không đi học mà ở đây làm gì?”

Trần Niệm không trả lời.

“Hỏi em đấy.” Cậu dứt tay trong túi quần, lấy chân đá cống sân một cái, dáng vẻ giống như muốn đi vào.

Trần Niệm nói: “Không cần anh ... lo.”

Cống sân lắc mở ra cái két. Cậu dừng tại chỗ, gió thổi qua, cánh hoa tường vi trên tường rơi xuống vai cậu.

Trần Niệm rũ mí mắt, cất vớ từ vụng vào cặp, đi xuống bậc thềm, đi qua bên cạnh cậu, đi học, trong lòng kinh ngạc có phải cậu cao hơn lần trước không.

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, chờ cô đi cách xa một khoảng, nhấc chân đuổi theo.

Trần Niệm bước nhanh hơn. Chỗ cua quẹo xuất hiện bóng dáng của Trịnh Dịch, cô lập tức chạy tới.

Bắc Dã dừng lại, nheo mắt quan sát từ xa. À, hèn gì.

“Anh Bắc ——”

“Tiểu Bắc ——”

Bạn của cậu đi tới, Lại Tử và Đại Khang tóc vàng. Đại Khang khoác vai cậu nói chuyện với cậu. Cậu không trả lời, Đại Khang khó hiểu, nhìn sang theo ánh mắt cậu, quan sát mấy phút.

“Ế? Đó không phải là lần trước...” Cậu ta nghĩ đến điều gì đó, đẩy đẩy Bắc Dã, “Mày quen nhỏ đó hả?”

Bắc Dã bị cậu ta đẩy lắc nhẹ một cái, quay người sang nhìn lại, thấy cánh hoa nhỏ màu trắng hồng trên vai, bực bội vô cớ, giơ tay phủi đi.

“Ê, quen thế nào vậy?” Đại Khang tám chuyện sáp lại gần khoác vai cậu.

“Tao thiếu tiền nó.” Bắc Dã nói.

“Bao nhiêu vậy?”

“Rất nhiều.” Bắc Dã nhíu mày nghiêng cổ một cái, hất tay cậu ta.

Lại thấy Lại Tử vẫn nhìn về phía cô gái chạy xa, cau mày, quở trách: “Nhìn gì mà nhìn?”

Lại Tử quay đầu lại, Đại Khang tóc vàng nháy nháy mắt với cậu ta, ý bảo cậu ta im lặng. Nhưng cậu ta chỉ coi như tâm trạng Bắc Dã không tốt, cũng không nghĩ sang phương diện khác.

Suy cho cùng, Bắc Dã là người thờ ơ với con gái nhất trong nhóm bọn họ. Có lẽ là vì nguyên nhân mẹ cậu, cậu chán ghét mà hất hủi con gái, bao nhiêu cô gái xinh đẹp theo đuổi cậu, kết quả lại bị ánh mắt ghét bỏ của cậu dồn ép đến mức nhượng bộ rút lui.

Trần Niệm chạy đến trước mặt Trịnh Dịch, giương mắt nhìn anh.

Mấy ngày qua đã có sự ăn ý. Cô không cần nói, anh nhìn mắt cô là hiểu ý cô: “Anh đã báo cho giáo viên của em, đến muộn không sao đâu.”

Trần Niệm gật đầu, đi nhanh về phía trước. Khi quẹo giả vờ như vô tình quay đầu nhìn, trong con hẻm vắng tanh, thiếu niên đã đi mất.

Trịnh Dịch đưa bữa sáng đã mua cho cô, hôm nay là một miếng bánh waffle.

Trần Niệm nhận lấy rồi bóc ra ngay, vừa đi vừa ăn, nếu không chờ hết tiết tự học buổi sáng thì nguội mất.

Trịnh Dịch chỉ lớn hơn Trần Niệm sáu, bảy tuổi, học sinh trung học gần tốt nghiệp và sinh viên mới tốt nghiệp có nhiều đề tài để trò chuyện. Nhưng Trần Niệm nói cực kỳ ít, chưa bao giờ chủ động nói chuyện, trả lời cũng thường chỉ có một, hai chữ.

Trịnh Dịch đoán vì cô nói lắp không muốn giao tiếp với người khác nên cũng không làm khó cô.

Đến bên lề đường, anh nhẹ nhàng kéo cánh tay cô, nhắc cô chú ý đèn đỏ.

“Trần Niệm.”

“Vâng?”

“Lên đại học muốn học ngành gì?”

Cô nuốt miếng bánh mềm trong miệng, “Toán... học, hoặc Vật ... lý.”

Anh hơi bất ngờ, nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Tại sao?”

Trần Niệm cúi đầu: “Ngành... học cơ sở, nhiều... học bổng; dễ ra... ra nước ngoài,” cách nửa giây thêm từ “... đào tạo chuyên sâu” mang tính an ủi.

Nụ cười trên mặt Trịnh Dịch đông cứng lại. Gò má cô bình lặng, lại bắt đầu cắn bánh waffle một cách chậm rãi. Cô luôn như vậy, vui giận không thể hiện rõ, giống như một con búp bê vải không có tình cảm.

Đèn xanh sáng lên.

Anh trầm mặc nắm cánh tay mảnh khảnh của cô, chú ý xe cộ lui tới, bảo vệ cô băng qua đường. Đi thẳng lên lề đường, anh quên buông ra.

Trần Niệm khẽ giãy ra. Trịnh Dịch ngăn người, bỗng ý thức được, anh xem cô như một đứa trẻ, nhưng trong mắt cô, anh là một người đàn ông, hơn nữa còn là một người đàn ông trẻ tuổi.

Anh vô thức nhìn Trần Niệm. Cô mặc váy đồng phục đơn giản, tuy gầy yếu, nhưng đường nét thân thể thiếu nữ tươi tắn và dịu dàng, có sự tươi mát đặc trưng của cái tuổi này.

Anh thu ánh mắt lại.

Đi một lúc, Trịnh Dịch hỏi: “Em có trách anh không?”

Trần Niệm im lặng, lắc đầu.

“Có thất vọng không?”

Cô không làm động tác, im lìm không lên tiếng cắn bánh ngọt.

Trăm hoa nở rộ trên cành cây, họ đi qua dưới bóng cây.

“Trần Niệm, anh xin lỗi vì đã để cho em thấy sự xấu xí dư thừa ở cái tuổi này. Anh rất xin lỗi đã khiến em phát hiện chính nghĩa không phải luôn luôn tồn tại sớm như vậy. Rất nhiều chuyện xấu là điều chúng ta không có sức thay đổi. Nhưng anh vẫn hi vọng, em đừng thất vọng về xã hội, đừng thất vọng về loài người.”

Trần Niệm ăn bánh waffle, không trả lời, cũng không dừng bước.

“Lợi người và lợi mình, rất nhiều lúc mâu thuẫn.” Trịnh Dịch nói, “Nhưng không làm chuyện đúng thì sẽ cảm thấy xã hội này không có hi vọng. Trong quá trình anh trưởng thành, người ta luôn nói, trong hoàn cảnh, con người sẽ từ từ đánh mất bản thân, đến khi em lớn lên, em sẽ không nghĩ như vậy. Anh không phục, khi đó đã thâm thề, anh vẫn cứ không muốn, không muốn khuất phục, không muốn bị thay đổi.”

“Trần Niệm, em đừng bị họ ảnh hưởng, đừng bị họ thay đổi.”

Trần Niệm vẫn không biểu hiện gì. Ăn hết bánh waffle, cô vứt túi nilon vào thùng rác.

Trịnh Dịch bất giác không vui. Anh cười nhạt, xoa xoa đầu cô giống như người anh cả. Cô ngẩng đầu, ánh mắt hơi mờ mịt.

Nhìn thấy cổng trường, Trịnh Dịch hỏi: “Có chuyện không hài lòng nào khác không?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Đi đi.”

Thời gian vào học, khuôn viên trường vắng vẻ và yên lặng. Trần Niệm quay đầu nhìn, Trịnh Dịch vẫn đứng ở cổng, vẫy vẫy tay với cô, xoay người đi.

Lần trước, cô nói cho anh biết ở trường cô bị bắt nạt. Anh ra mặt tìm mấy nữ sinh đó nói chuyện. Không biết họ có chịu phục thật hay không, nhưng họ không quấy rầy Trần Niệm nữa, dù thế nào thì cô cũng có thể tĩnh tâm học tập.

Đi qua bảng thông báo, bên trên viết còn bốn mươi lăm ngày nữa là thi tốt nghiệp.

Thi xong sẽ có thời gian; không cần đến trường, đi học Taekwondo, điền nguyện vọng xong là cô sẽ rời khỏi thành phố Hi đi đến chỗ mẹ. Nhưng ở cửa hàng tinh phẩm (1) cô thấy một cái ly, trước khi đi mua tặng Trịnh Dịch để anh uống nhiều nước.

(1) Cửa hàng tinh phẩm: cửa hàng cỡ nhỏ chuyên bán các loại quần áo, trang sức và hàng hóa tinh xảo.

Hôm đó tan học, Trần Niệm lại đi đến cửa hàng tinh phẩm xem, có kiểu mới ra, chất lượng tốt hơn, giá cũng đắt hơn. Trần Niệm suy tư một hồi, sự chăm sóc Trịnh Dịch dành cho cô không phải là thứ mà một cái ly có thể đền đáp. Nhưng thứ cô có thể tặng cũng chỉ có một cái ly, đắt hơn nữa cũng không được.

Ra khỏi cửa hàng tinh phẩm, bất ngờ phát hiện Trịnh Dịch đã chờ cô trên bậc thềm ở cổng trường. Trần Niệm vội chạy tới. Anh đưa lưng về phía cô, trông gác học sinh tràn ra khỏi khuôn viên trường. Trần Niệm do dự một chút, chọc chọc lưng anh.

Anh quay đầu thấy cô, trong nháy mắt liền mỉm cười.

Trần Niệm khẽ nhíu mày, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc; anh nhìn hiểu, giải thích: “Hôm nay tan ca bình thường.”

Hai người đi về.

Trịnh Dịch hỏi: “Hiếm khi có thời gian, tối nay em muốn ăn gì?”

Trần Niệm không muốn anh tốn kém, nói: “Trong nhà có... có mì.” Cô nghĩ nghĩ, bổ sung một câu, “Chúng... chúng ta... ăn, mì nhé.”

Cô mời, đèn ơn theo cách của mình.

Trịnh Dịch ngẩn người, vò vò đầu, một lát sau, hơi ngượng ngùng cười cười, nói: “Cũng được.”

Đến gần nhà, Trần Niệm nghĩ thầm có cần đi mua chút thức ăn không nhỉ, không thể ăn mì không được, không ra dáng. Nhưng di động của Trịnh Dịch lại vang lên, anh nhận máy nghe một hồi, người liền nhú mày, nói: “Tôi tới ngay lập tức.”

Đã xảy ra một vụ án rất tồi tệ, anh phải chạy tới ngay. Trần Niệm nói: “Anh bận, ngày mai, ngày... một em nghỉ.”

Trịnh Dịch đi rồi, Trần Niệm cũng không định mua thức ăn nữa.

Cách nhà còn hai con đường, Trần Niệm đột nhiên nhìn thấy Nguyệt Lai. Máy ngày nay có Trịnh Dịch hộ tống, nhưng cô chưa bao giờ lơ là mất cảnh giác, trong nháy mắt trông thấy Nguyệt Lai, Trần Niệm quay đầu bỏ chạy.

Trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu trong con hẻm đá xanh.

Xe đạp, người đi đường, xe con, quán ven đường, gà bay chó sủa. Không ai biết cô gái chạy đằng trước đang trốn cái gì, cũng sẽ không suy nghĩ sâu xa một đám nữ sinh đuổi phía sau cô muốn làm gì.

Mấy cô gái lướt qua như gió, không để lại dấu vết.

Trần Niệm chạy ra khỏi con hẻm đá xanh, lao qua đường cái, suýt nữa bị một chiếc xe chạy nhanh đụng hất bay. Tài xế thẳng gấp quay cửa sổ xuống mắng lớn: “Muốn chết hả!”

Trần Niệm quay đầu lại, nhóm Nguyệt Lai đuổi tới ven đường, vẫn không buông tha cô.

Cô bò dậy hốt hoảng chạy trốn, chạy vào một tiểu khu cũ, đến cuối cùng lại phát hiện cổng sau bị khóa!

Cô kinh ngạc nhìn, há miệng thờ đốc. Mồ hôi như mưa, cô xông lên lắc mạnh cổng sắt, đẩy không ra.

Trong đồng rác ruồi nhặng bay vòng vòng. Sau nhà lâu truyền đến tiếng của nhóm Nguyệt Lai. Trần Niệm không hề suy nghĩ, chui vào thùng rác theo bản năng.

Mùi hôi thối khắp trời, cô bịt mũi miệng, mùa hè nóng bức, mồ hôi ướt đầm quần áo.

Ban này chỉ lo chạy nên quên sợ hãi. Bây giờ ổn rồi, phải trả nợ, nỗi sợ hãi giống như giun chui vào lỗ chân lông cô, gặm cắn thân thể cô.

“Đm, con quý đó đâu rồi?!”

“Có phải chạy ra sau nhà kia rồi không?”

“Con **! Mẹ kiếp, đừng để tao tìm được nó!”

Mấy con chuột chạy ra từ trong đồng rác, kêu chít chít, con người đen kịt như hạt đậu nhìn cô chăm chăm, lúi đến dưới chân cô. Trần Niệm kinh hoàng trợn to hai mắt, hai tay bịt kín miệng không phát ra tiếng.

Mồ hôi như mưa rơi, chảy xuống từ ấn đường nhú chật của cô, làm mờ mắt.

Chân đầm mồ hôi dính vào nhau, ruồi muỗi chích, hút máu trên da cô.

Cô nhớ tới Hồ Tiểu Diệp. Cô phớt lờ cảnh ngộ của cô ấy như mọi người, hôm nay, cô rơi vào kết cục giống như vậy. Không ai thấy cô, không có ai sẽ làm điều gì đó cho cô.

Chẳng biết qua bao lâu, không có bất kì âm thanh nào, Trần Niệm bò từ trong thùng rác ra ngoài. Cô ướt sũng, giống như mới vớt từ dưới nước lên.

Cô đi lại trong hẻm như một cái xác không hồn. Cô không dám về nhà, không dám đi con đường quen thuộc nữa.

Mùi bánh mì thân quen khiến cô lấy lại tinh thần. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy bức tường ngoài sân thấp gồ ghề, cầu thang thoát hiểm gỉ sét, còn có cánh cửa sổ hướng Tây thiếu niên trèo qua. Ánh tà chéch bên cạnh, một nửa sáng rực một nửa tối tăm.

Mùi thơm bánh mì khiến cô đói bụng.

Cô nhọc nhằn leo lên tường, trèo lên một miếng xi măng có chiều rộng khoảng hai đôi giày, kéo cánh cửa sổ kia, đã khóa lại.

Cô kiệt sức, ngồi trên miếng xi măng chật hẹp, hơi nghiêng người một cái là có thể ngã xuống. Nhưng vậy có ích lợi gì chứ, có thể gãy một chân, không chết người được.

Gió chiều thổi khô mồ hôi cô, biến thành muối trắng óng ánh. Nắng chiều chiếu lên gương mặt dơ bẩn của cô. Cô nhớ tới Trịnh Dịch nói, anh hi vọng:

Em đừng thất vọng về xã hội, đừng thất vọng về loài người.

Cô thần thờ há miệng, rất lâu, phát ra một âm tiết: “Anh...”

Mặt trời xuống núi, trời tối dần, đèn trong cửa hàng lần lượt sáng lên, tách tách. Mùi bánh mì thổi qua đợt này đến đợt khác. Đèn của Bắc Dã mãi không sáng.

Trần Niệm giống như một cô hồn dã quỷ bám ngoài cửa sổ.

Cô khẽ phát ra âm tiết, luyện tập câu nói ấy: “Anh...”

Đêm hè muỗi rất nhiều, cắn gò má cô, cổ cô, tay chân cô. Cô vẫn tập câu nói kia: “Anh...”

Đêm đã khuya, sấm chớp rền vang; cuối cùng, cô nghe thấy cửa cuốn mở rầm rầm, rất nhanh, ánh đèn lờ mờ.

Cô ngẩng đầu nhìn, nhìn chăm chăm cánh cửa sổ ấy.

Trong nhà đủ thứ tiếng, kéo ghế, mở quạt máy, đá cửa nhà vệ sinh, đi tiêu, xả nước...

Giống như đã qua một thế kỷ, bóng dáng se lạnh của thiếu niên xuất hiện trên rèm cửa, rèm kéo ra, tia sáng màu vàng óng xé trời hắt xuống.

Bắc Dã nhìn cô chăm chăm, há miệng, không phát ra tiếng.

Trần Niệm không nói lắp, không ngừng ngắt, nói với cậu: “Anh bảo vệ em nhé.”

Chương 10

Trần Niệm ngồi co ro quá lâu, khi đứng dậy cả người tê rần, suýt nữa ngã từ trên miếng xi măng xuống. Bắc Dã kịp thời tiến lên, ôm lấy một thân thể thô ráp và chật vật, tỏa mùi rác thối rửa và mùi mồ hôi mặn.

Trước khi mưa to đổ xuống, gió lớn thổi vù vù.

Cậu kéo cô từ ngoài cửa sổ vào, giống như kéo một bao tải. Cậu lại lấy lá cây, giấy vụn, rác rưởi không rõ trên quần áo, trên đầu cô xuống ném ra ngoài cửa sổ, dần dần động tác có phần không khách sáo, sau cùng, đóng cửa sổ lưới, lạnh giọng hỏi: “Do ai làm?”

Tia chớp chiếu gương mặt của cô và cậu trắng lóa;

“Hỏi em đó!” Nếu cô là cái ghế thì cậu có thể ném cô rồi, “Mẹ nó do ai làm?!”

Trần Niệm cúi đầu, rất lâu sau, thấp giọng hỏi: “Tay anh đã khỏi chưa?”

Vẻ mặt Bắc Dã khê thay đổi, thái độ thù địch khắp cả người biến mất trong nháy mắt; cánh tay đã tháo băng vô thức giật giật, người quay đầu sang chỗ khác: “Không sao.”

Dưới đèn chân không lờ mờ, hai người đứng đối diện nhau một hồi. Bắc Dã cảm thấy, cô chính là một nhúm bông, cậu làm thế nào cũng không làm gì được, nén giận nói: “Em đi tắm đi.”

Trần Niệm cúi đầu đứng tại chỗ, vô cùng lúng túng.

Bắc Dã nghĩ cô rõ chậm chạp, đập một đập dịch chuyển cái ổ, vươn tay định đẩy cô một cái, đụng phải lưng cô, mồ hôi hong khô khiến quần áo bện thành khối rắn.

Ngón tay vẫn duy trì tư thế đụng, cô cũng không né tránh.

“Tìm bộ đồ cho em.” Cậu mở tủ quần áo, tiện tay lấy một chiếc áo sơ mi trắng đưa cho cô. Trần Niệm vươn tay nhận, thấy tay mình rất bẩn, kẽ móng tay đầy bùn đen, rứt tay lại.

Bắc Dã xoay người đi vào nhà tắm, treo áo sơ mi lên móc, quay đầu phát hiện cô lặng lẽ đi vào theo.

Cậu đi tới bên tường, lấy vòi sen trên cái giá xiêu vẹo xuống, chà cặn bẩn màu trắng xám trên vòi nước một cái, cúi đầu chỉ cho cô xem: “Bên này là nước nóng, bên này là nước lạnh.” Nói đoạn chỉnh nước ấm cho cô, “Áp lực nước không ổn định, em coi chừng...”

Trong thoáng chốc, cậu kể tiếp nuốt ngược vào.

Trong tầm mắt, đôi chân trần dơ bẩn của cô gái đi tới, váy đồng phục rơi xuống bên chân, thoát đầu để lại đường nét phẳng phiu, chờ đến khi dòng nước gội vết muối và bùn, tấm vải ấy mềm dần, hiện ra vẻ sạch sẽ và trắng như tuyết nó vốn nên có, giống như một miếng bơ từ từ tan ra.

Trái tim thiếu niên giống như chiếc váy ấy.

Quần áo của cô gái liên tiếp rơi xuống.

Trên gạch men dính đầy cặn bẩn, tiếng nước chảy quanh co khúc khuỷu.

Bắc Dã hít một hơi, nâng tầm mắt, ánh mắt dán vào làn da non mềm của cô. Đi lên, một bức tranh đêm tuyết dần trải ra, dòng chảy trắng ngà, mực nước đen nhạt, tuyết trắng trùng điệp, dạ quang um tùm, điểm hai hạt chu sa, tựa như nụ hoa mai đỏ.

Cuối cùng cậu nhìn vào mắt cô. Cô nhìn cậu, tựa như ổn định mà khấn trương, tựa như thăm dò lại thận trọng.

Đau đớn một trận. Cậu chột lùi ra sau một bước. Nước rất nóng, vòi sen phồng tay. Cậu vội vàng vịn vòi nước, khom lưng, vô tình hay cố ý để áo thun che kín cái quần rục rịch.

Chỉnh xong rồi, cậu nhét vòi sen vào giá, nhanh chóng rời khỏi.

Bắc Dã đi tới bên cạnh bàn thất thần mấy giây, vô thức móc một điếu thuốc ra châm.

Cửa nhà tắm không đóng, tiếng nước chảy tí tách.

Cậu hút mạnh một hơi thuốc, lại phà ra từ từ kéo dài, quay đầu nhìn nhà tắm sáng đèn. Hồi lâu sau, đi tới, cậu đứng lên tia sáng trên sàn nhà, sáng tối như một bức tường, từ đầu đến cuối cậu không bước ra.

Cậu dựa lưng vào tường hút thuốc, nghe tiếng nước chảy, sau một hồi ngồi xuống đất. Cậu cúi đầu, một tay đặt lên đầu gối trái co lại, một tay luồn vào trong quần, di chuyển tới lui.

Mồ hôi chảy xuống dọc theo sống mũi, ấn đường cậu nhú chặt lại. Cuối cùng, hai chân run rẩy, người đau đớn kêu lên một tiếng.

Trần Niệm dựng thẳng tai nghe, như hiểu mà không hiểu, đứng dưới vòi sen, hậu tri hậu giác rùng mình một cái.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Trần Niệm bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, tìm bột giặt khắp nơi, kéo ngăn kéo dưới bồn rửa tay, bất ngờ nhìn thấy vật xa lạ cô không nên thấy.

Cô ngơ ngác, đóng ngăn kéo lại, cuối cùng tìm được bột giặt.

Đợi cô mặc áo sơ mi của cậu đi ra khỏi nhà tắm; cậu đang trèo từ ngoài cửa sổ vào, trong tay xách một túi bánh mì nướng, cũng không nhìn cô, không khách sáo ném túi giấy lên trên bàn một cái, đẩy vế ghét bỏ, giống như cho chó mèo ăn.

Trần Niệm lấy bánh mì ra ăn, thấy trong túi còn có một hộp sữa tươi nguyên chất.

Cô cầm ống hút, uống một ngụm lớn.

Ăn một nửa, phát hiện một chai nước hoa lộ (1) đặt trên bàn, không biết được ai dời đến vị trí nổi bật.

(1) Nước hoa lộ: là một loại sản phẩm giống như nước hoa, dùng dầu hoa lộ làm hương liệu chính, kết hợp với cồn. Công dụng chính của nước hoa lộ là sát trùng, chống rôm sảy, trị ngứa, đồng thời cũng là một loại đồ dùng chống muỗi loại bỏ mùi hôi.

Trên người Trần Niệm bị cắn rất nhiều, chân là khu vực bị nặng nhất.

Cô vắn mở nắp, thoa nước hoa lộ.

Quạt máy thổi một cái, hương hoa mát mẻ khắp phòng.

Từ đầu đến cuối Bắc Dã ngồi trên bệ cửa sổ hút thuốc, đưa lưng vào phòng. Gió lớn thổi phồng áo sơ mi của cậu.

Tia chớp liên tục, cách đó không xa truyền đến tiếng chuông reo, hàng rào đường ray trên quốc lộ hạ xuống, xe lửa rầm rầm chạy qua, mười giờ tối.

Bắc Dã ngoảnh lại nhìn. Trần Niệm không biết leo lên giường từ lúc nào, mặt hướng vào tường co tròn người, gầy gò, chỉ chiếm một góc giường.

Quạt máy thổi phồng áo sơ mi trắng của cậu trên người cô. Chiếc áo sơ mi sửa lại ấy vào người cô rộng như thế, giống như một chiếc váy.

Gió vén chiếc áo trắng, vạt áo sơ mi vén bấp đùi cô.

Thân thể mềm mại trắng ngần của cô giống như một viên bơ bọc trong áo sơ mi của cậu; sờ vào sẽ tan, còn dính tay.

Bắc Dã ngậm thuốc, lạnh nhạt nhìn. Rèm cửa tung bay giữa cô và cậu, chính là chỗ này, góc độ này.

Trước đây, mỗi xế chiều, khi xe lửa đi qua.

Mẹ dẫn đàn ông lạ về sẽ nhét cho cậu mấy đồng để cậu đi ra ngoài chơi. Mẹ đuổi cậu ra khỏi nhà, kéo cánh cửa cuốn kia xuống, ngăn cách cậu bên ngoài. Cửa còn đang hạ xuống, chưa ngăn tầm mắt của đứa trẻ, người đàn ông đã không thể chờ được luồn tay vào ngực người phụ nữ.

Cậu chơi một vòng về, cửa cuốn vẫn chưa mở. Thế là cậu trèo từ ngoài tường vào, ở cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông run rẩy trên thân thể trắng

ngần của mẹ.

Ván giường lắc lư, thét chói tai, thờ dốc, lời lẽ bản thủ, đủ loại âm thanh đau đớn hoặc sung sướng hòa vào tiếng ầm vang của xe lửa, rầm rầm, rầm rầm.

Thuốc trong miệng sắp cháy hết. Bắc Dã hơi cúi đầu, há miệng, đầu thuốc lá rơi xuống miếng xi măng bật nhảy mấy cái, tắt ngúm.

Một tiếng sấm vang lên, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống. Cậu đóng cửa sổ và tắt đèn, lên giường nằm.

Ván giường lún xuống một chút.

Mùi nước hoa lộ khắp giường. Ngoài rèm cửa sổ có sắc trời mịt mù. Căn phòng vô cùng yên tĩnh, quạt máy quay vù vù.

Trong bóng tối, cậu hỏi cô: “Cậu đó đã tập bao lâu?”

Cô mở mắt, lại sụp xuống: “Cả buổi... tối.”

“Người đàn ông lần trước đó là ai?”

“Cảnh... sát.”

“Ừm.”

Một lát sau, Bắc Dã nói, “Sáng mai tôi đưa em đi học.”

Trần Niệm lắc đầu trên gối một cái, nói: “Ngày mai, ngày... nghỉ.”

“Ờ.”

Không có lời khác nữa. Đôi mắt hai người sáng ngời trong bóng đêm.

Ngoài cửa sổ mưa xối xả, giống như muốn gội rửa sạch một phần dơ bẩn.

Trần Niệm quá mệt, nhắm mắt lại. Đang lúc mơ mơ màng màng sắp ngủ, ván giường chuyển động một cái, sau lưng lún xuống. Bắc Dã xoay người sang, ôm lấy cô.

Trong nháy mắt, Trần Niệm thức tỉnh, lông tơ cả người dựng hết cả lên. Cách chiếc áo sơ mi mỏng, cho dù quạt đang thổi thì da thịt cậu cũng nóng lên.

Cô nhắm chặt mắt, không nhúc nhích. Nhưng cậu cũng không nhúc nhích, chỉ ôm eo cô từ phía sau.

Hai người tựa như đang thăm dò, hoặc giăng co.

Không biết qua bao lâu, cậu buông cô ra, xoay người sang đưa lưng về phía cô.

Thân thể Trần Niệm thả lỏng, mềm dần.

Cách mấy giây, một góc chăn mỏng bay tới, phủ lên bụng cô.

Một tấm chăn, mỗi người đắp một góc, nằm đưa lưng vào nhau, lại một đêm an ổn.

Tiếng gió, tiếng mưa giúp người ngủ say.

Hôm sau lại là một ngày nắng rực rỡ.

Đây chính là mùa mưa.

Khi Trần Niệm thức dậy đã mười giờ sáng. Bắc Dã không có nhà, trứng gà và sữa để trên bàn.

Trần Niệm đứng lên ăn bữa trưa sớm, mở sách đọc sách. Gần trưa, trên cầu thang ngoài tường truyền đến tiếng bước chân, là Bắc Dã về.

Cô hơi khẩn trương, đầu cúi vào sách.

Cửa cuốn kéo lên rồi lại hạ xuống, thiếu niên đi vào, cũng không chào hỏi cô, tự rót nước uống.

Trần Niệm dùng khước mắt len lén nhìn sàn nhà, thấy quần jean của cậu di chuyển, trên ống quần có nửa dấu giày. Cô liền biết cậu đi làm gì.

Trong nhất thời mũi liền chua xót, muốn cảm ơn, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Mà cậu dường như cũng không có gì để nói với cô.

Trong căn phòng chật hẹp chứa hai người, bầu không khí lại giống như chết.

Cậu ngã xuống giường đọc truyện, cô ngồi bên cạnh bàn đọc sách, không hề giao lưu, chỉ có quạt máy đứng quay đầu giữa hai người, gió lúc thì thổi bên cậu, lúc thì thổi sang bên cô.

Hai người lại cứ sống hòa thuận với nhau như vậy qua cả ngày. Cho đến khi mặt trời chiếu nắng Tây, nhiệt độ trong căn phòng ẩm ướt dần tích tụ, càng ngày càng cao.

Bắc Dã đứng dậy, ném truyện đi vào toilet, đi tiểu, xả nước, rửa tay.

Cửa mở, cậu lấy chậu nước, hắt xuống nền xi măng, để chậu xuống, nói với cô: “Đi ra ngoài đi.”

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu. Cậu nói: “Trong nhà nóng lắm, dẫn em đi ra gần đây một chút.”

Trần Niệm để sách xuống đi ra ngoài với cậu.

Sập tối, bên ngoài mát hơn trong nhà. Vì mùa mưa đến, cây cối và xưởng bỏ hoang sạch sẽ hơn lần trước đến xem rất nhiều.

Khu vực nhà xưởng hoang tàn ở ven thành phố, trừ con hẻm huyên náo bên đầu kia cửa số nhà Bắc Dã, ba mặt còn lại đều là bãi cỏ hoang.

Giữa tháng Năm, cỏ dại mọc đầy.

Mảnh đất bỏ hoang là xó xinh bị thành phố quên lãng, nhưng bưng bưng sức sống, có chỗ cỏ cao ngang hông, có chỗ nở hoa.

Mà mặt trời chiều giống như một quả trứng gà rơi vỡ nát trên bầu trời.

Họ đi một trước một sau, vẫn không nói chuyện. Sau đó, cậu dẫn cô tới một quán ăn nhỏ, ăn cơm tối rồi đi về. Mặt trời lặn, trên bầu trời có những đám mây khoe màu đua sắc.

Sắc trời tối đi một chút.

Đi một đoạn đường về đến khu vực nhà xưởng, cây cối và nhà bỏ hoang ven đường đều ẩn nấp giữa hoàng hôn, tiêu điều, đáng sợ.

Vẫn không nói chuyện.

Cô theo sát cậu, hơi sợ, ý thức được chỗ bỏ hoang rộng thế này chỉ có hai đứa trẻ bọn họ.

Đột nhiên, Bắc Dã ở đằng trước dừng lại, quay đầu nhìn cô, nói: “Nhắm mắt lại.”

Trần Niệm nhìn cậu, bàn tay thả xuôi bên người khăn trương nắm chặt.

Mũi cậu hừ ra một tiếng, cậu nói: “Kêu em nhắm mắt lại.”

Trần Niệm đành phải nhắm mắt, thở hơi rối loạn, có chút sợ hãi.

Bốn phía không có bất kì tiếng động nào, cũng không có tiếng bước chân của cậu. Đợi một thế kỷ, cuối cùng,

“Năm, bốn,” thiếu niên nói, “ba, hai, một.”

Gió thổi cây ngô đồng.

Trần Niệm mở mắt, ngay sau đó nhìn thấy ma thuật. Trong nháy mắt, đèn đường dọc con phố sáng lên, ánh đèn màu da cam thấp sáng thế giới, mỗi một gốc cây đều mỉm cười, mỗi một căn nhà trống đều dịu dàng.

Cô há miệng nhìn lên. Cậu lại xông tới kéo tay cô, chạy trên con đường vắng lên đèn:

“Còn một phút.”

Trần Niệm không biết một phút là gì, nhưng cô gắng sức chạy theo cậu.

“Bốn mươi lăm, bốn mươi bốn,”

Cậu đang đếm ngược, cô càng gắng sức chạy,

“Hai mươi, mười chín,”

Họ chạy đến ngôi nhà lâu nhỏ, chạy lên mái nhà, cánh đồng hoang sau lưng tối om như vực thẳm; trước mặt, thành phố bao phủ trong bóng đêm ráng chiều dần tan, sắp bị bầu trời đêm nuốt trọn.

Cậu kéo cô nhảy lên bậc xi măng ở rìa mái nhà, chạy rồi dừng lại, lồng ngực của những người trẻ tuổi giống như ống bễ phồng lên, cùng đếm đến cuối cùng:

“Ba, hai, một.”

Ma thuật bắt đầu.

Đèn đường trên phố lớn ngõ nhỏ của cả thành phố lần lượt sáng lên, như ánh trăng cười dòng nước gợn trong trẻo, chậm rãi dập dờn lan đi.

Là ai dịu dàng cẩn thận như thế, lặng lẽ thấp sáng ngọn đèn trong tim ai.

Mồ hôi trên trán, trên ngực bị gió thổi khô, hô hấp lên xuống dần bình ổn.

“Đi thôi.”

Thiếu niên nhảy từ trên bậc xi măng xuống, cũng giơ tay lên đỡ giúp cô nhảy xuống; cậu buông cô ra, xoay người đi, ngón tay lại trượt từ cánh tay đến lòng bàn tay cô, rồi sau đó móc vào đầu ngón tay cô.

Gió đêm rất nhẹ, gảy tiếng lòng ai đó một cái.

Tuổi trẻ thân yêu à,

Cuộc sống tựa như cây quýt vào mùa hè, ra quả vỏ xanh,

Nhất định có đắng, ngọt cũng có.

Chương 11

Một ngày mới, vẫn là ngày nắng rực rỡ.

Buổi sáng, Bắc Dã ngồi bên cạnh bàn tập guitar, Trần Niệm nằm bò bên bệ cửa sổ ngắm con hẻm bận rộn. Ngay trong buổi chợ sáng, rất nhiều nông dân trồng rau bán rau ven đường.

Một khoảnh khắc nào đó, giai điệu trong nhà dừng lại.

Trần Niệm không nhúc nhích, vẫn nằm đó, chốc lát sau, trong tầm mắt xuất hiện giày của Bắc Dã. Trần Niệm ngẩng đầu nhìn, cậu nhảy lên bệ cửa, nói: “Đi ra ngoài một chút.”

Cô chuẩn bị chống bệ cửa leo lên. Bắc Dã cúi người đưa tay tới trước mặt cô. Trần Niệm dừng một giây, đưa tay qua.

Cậu khẽ nhắc một cái, xốc cô lên bệ cửa sổ, vẫn không quên châm biếm một tiếng: “Gầy như khi vậy.”

Trần Niệm: “...”

Bắc Dã nhảy một cái, đáp xuống miếng xi măng, quay đầu vươn tay về phía cô. Miếng xi măng không rộng, chân Trần Niệm hơi run, cô chậm rãi ngồi xồm xuống, nắm tay cậu, dưới sự nâng đỡ của cậu, an toàn trượt xuống miếng xi măng.

Hai người bám tường đi ngang qua miếng xi măng hẹp, đi xuống cầu thang thoát hiểm, đến bức tường ngoài sân.

Một nông dân bán bắp tươi ngồi xồm dưới góc tường, vỏ bắp lộ ra chất thành ngọn núi nhỏ bên cạnh.

Bắc Dã nhún người nhảy một cái, dễ dàng xuống bức tường ngoài sân.

Trần Niệm vẫn đứng ở trên, mù mờ nhìn, sang trái sang phải, muốn tìm một vị trí tương đối an toàn.

Bắc Dã vươn tay về phía cô, ý bảo nhảy vào lòng cậu; Trần Niệm mím chặt miệng, lắc đầu một cái rất nhẹ, tỏ ý không cần giúp.

Bắc Dã hừ một tiếng, thu tay lại, nhìn chiếc váy trắng của cô dưới bầu trời xanh giống như chờ xem chuyện cười. Cậu nheo mắt nhìn một lúc, đột nhiên cong khóe môi một cái đầy kì lạ, khỏi phải nói có bao nhiêu xấu xa.

Trần Niệm hậu tri hậu giác, mặt nóng lên, cẩn thận túm váy lại một chút.

Thế là không thấy được.

Bắc Dã nói: “Còn không xuống là tôi đi đây.”

Cậu giả vờ định xoay người rời khỏi, dọa cô: “Em cứ đứng trên tường chờ tôi.”

Trần Niệm đầu chịu, vội vàng túm váy ngồi xổm xuống, hạ thấp trọng tâm: “Đừng...”

Bắc Dã thấy cô sốt ruột, trong lòng mới hơi dễ chịu. Cậu “miễn cưỡng” vươn tay về phía cô, nói: “Tôi đỡ em, sẽ không ngã đâu.”

Trần Niệm hạ quyết tâm nhảy xuống, đụng vào ngực thiếu niên. Cậu vững vàng đón lấy cô, rơi vào đồng vỏ bắp như nùi bông.

Trong buổi chợ sáng, nông dân ở thành phố và thị trấn lân cận đều mang trái cây, rau củ, gia cầm nhà nuôi đến thành phố bán.

Trên đường đi thấy dưa leo cực kỳ tươi, Bắc Dã mua một trái, rửa sạch dưới vòi nước ven đường rồi bẻ làm hai, một nửa cho mình, một nửa đưa cho Trần Niệm.

Trần Niệm nhận lấy, đi theo sau lưng cậu cắn dưa leo.

Đi tới trước, nhìn thấy một đàn vịt con lông vàng, một nhóm lông xù nhỏ, chen chi chít trong cái hộp giấy nhỏ, người chen ta ta mỡ người.

Trần Niệm nhìn hơn mấy lần. Bắc Dã trông thấy, hỏi: “Muốn sao?”

Trần Niệm nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bắc Dã ngồi xổm bên cạnh cái hộp, ánh mắt quét một vòng, bắt một con vịt con, lật lại xem móng nó. Hai màng chân của vịt con đá đập giữa không trung.

Cậu trả về, lại bắt một con lên xem.

Trần Niệm bán tén bán nghi nhìn cậu. Cậu chọn con thứ hai, đẩy tới bên chân Trần Niệm, lại bắt con chọn lần đầu tiên ra, cũng đưa đến bên chân Trần Niệm. Hai con vịt con ngờ nghếch ngửa mặt nhìn Trần Niệm.

Trần Niệm ngồi xồm xuống sờ đầu chúng.

Bắc Dã trả tiền, nói: “Đi thôi.”

Hai con vịt con đập đôi cánh nhỏ nhắc đôi chân ngắn, loạng chò loạng choạng chạy theo Trần Niệm.

Họ không về theo đường cũ mà đi từ cổng chính khu vực nhà xưởng. Trong đại viện vắng tanh không có ai, Trần Niệm đi theo Bắc Dã, hai con vịt con đi theo cô.

Đến nhà, chúng vẫn xoay quanh bên chân Trần Niệm, Trần Niệm đi vệ sinh còn muốn chạy vào theo. Bắc Dã nhắc chân chặn hai con vịt ở cửa, trách chúng cả người lông vàng quả nhiên không đứng đắn.

Cái này lại hay, vịt quay đầu nhận cậu, cậu đi đâu chúng theo đó. Bắc Dã bực mình, tóm chúng lên ném vào hộp giày.

Điện thoại reo, Bắc Dã nhận máy, đi sang một bên,

“Fuck, mẹ nó mày không kiểm soát cái chân được đúng không?”

“Bố đã bảo mày đừng làm nữa còn gì!”

“Còn lần nữa thì mẹ nó mày...” Bắc Dã nghe thấy tiếng cửa nhà tắm mở, nhảy ra ngoài từ cửa sổ.

Lát sau cậu quay lại, sắc mặt không tốt lắm, nói với Trần Niệm: “Tôi ra ngoài một chút.”

Trần Niệm nhìn cậu chăm chăm. Đó là ánh mắt đặc trưng của cô, sạch sẽ, thanh nhạt, luôn không có cảm xúc gì, nhưng lại giống như một bàn tay trẻ sơ sinh vững vàng bắt lấy người khác.

Vẻ mặt Bắc Dã khê thay đổi. Cậu mơ hồ thấp giọng, nói: “Bạn có việc.” Thêm một câu, “Bạn cùng nhau lớn lên.”

Trần Niệm vẫn nhìn cậu, lại gật đầu một cái, xoay người đi chơi với vịt.

Ánh mắt Bắc Dã nhìn đuối theo cô một lúc. Cậu đi tới bên cạnh bàn, lấy một chiếc chìa khóa trong ngăn kéo đưa cho cô: “Chìa khóa cửa cuốn.”

Trần Niệm nói: “Em cũng... không cần dùng.”

Bắc Dã nói: “Lỡ như em muốn đi ra ngoài một chút.”

Trần Niệm nói: “Em không muốn... đi ra ngoài một chút.”

“...” Bắc Dã im lặng, vẫn đưa chìa khóa cho cô: “Khi kéo cửa chú ý đừng để tay bị thương. Cầm lấy.”

Trần Niệm chìa tay nhận, cậu lại thu về, lục trong tủ ra một sợi dây đan màu đỏ, móc vào chìa khóa, đeo lên cổ cô.

Trần Niệm để mặc cậu đeo cho cô, cúi đầu nhìn một cái, cũng không nói gì, lấy một cái chén nhỏ đựng nước cho vịt uống.

Bắc Dã đi mấy bước lại quay về, lục điều khiển tivi từ trong kệ ghế sofa cũ, nói: “Không có chuyện gì làm thì xem tivi.” Nhấn mấy cái, không có phản ứng, hình như hết pin.

Cậu mở nắp sau điều khiển, dùng sức nhấn cục pin mấy cái.

Trần Niệm ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Em có... sách.” Cô chỉ chỉ cặp mình.

Bắc Dã dừng một chút, nói: “Ờ, đọc sách.” Cúi đầu vẫn gỡ hai cục pin đó, đây nấp lại.

Cậu chui từ dưới cửa cuốn ra ngoài, lúc đóng cửa, Trần Niệm vẫn ngồi xồm dưới đất chơi với vẹt, cũng không tạm biệt cậu.

Cậu chạy nhanh qua hành lang, đi xuống lầu. Lần đầu tiên, người còn chưa rời khỏi đã muốn quay lại.

Đám bạn bè thu dọn một đồng chuyện không đáng kể.

Lúc Bắc Dã chạy xe mô tô về là đã gần xế chiều. Từ xa đã nhìn thấy bóng dáng màu trắng dưới tán cây. Cậu bỗng hơi buồn cười, nhưng không cười; tăng tốc lao tới rồi thảng xe lại.

Trần Niệm quét rác dưới bóng cây, chỗ đi qua để lại từng đường vân chổi rơm. Bắc Dã thấy, trong lòng có một chút cảm xúc không nói được, giống như đường vân mảnh của cây chổi vạch trong tim.

Cậu xuống xe, nói: “Em quan tâm đến mấy cái lá này làm gì?”

Trần Niệm nói: “Quét rồi, trông sạch... sẽ hơn.”

Đi lên lầu, phát hiện cầu thang cũng quét rồi. Đến hành lang, tro than, giấy vụn dọn dẹp sạch bóng, đồ dùng bỏ đi như xe đạp, quạt hộp cũng xếp gọn gàng.

Bắc Dã nói: “Cũng đâu phải để em tới làm công nhân vệ sinh.”

Trần Niệm đi theo sau lưng cậu, không đáp lại.

Giọng Bắc Dã lại thấp xuống, cậu nghiêm túc hỏi: “Rất buồn chán, không có chuyện gì làm à?”

Trần Niệm lắc đầu: “Đọc sách. Cái này coi như là... nghỉ... giữa buổi.”

“À, nghỉ ngơi.” Bắc Dã khẽ chế giễu, đi vào nhà, lại nhìn thấy sách của cô mở để trên bàn, gió thổi qua lật một trang. Trong nháy mắt, trái tim cũng nhẹ như tờ giấy ấy.

Cậu xoay người, ném một gói đồ cho cô. Cô vội vàng đón lấy, là một gói xí muội. Đi ra ngoài một chuyến, nhất định phải mang quà vặt cho cô.

Trần Niệm bỏ xí muội vào cặp.

Cậu túm cổ áo giật giật quạt mát, lấy chai bia trong tủ lạnh, gõ vào mép bàn một cái, nắp chai mở, rơi xuống lòng bàn tay cậu, ném vào sọt rác. Thiếu niên ngửa đầu đổ bia vào miệng, ừng ực ừng ực, trái táo Adam lăn lên xuống.

Trần Niệm ngây ngẩn nhìn. Cậu cúi đầu, bắt được cô đang nhìn cậu, trong mắt lóe lên một chút màu sắc kì lạ. Cô quay mặt sang chỗ khác.

“Bữa tối muốn ăn gì?”

Trần Niệm lấy tay vuốt vuốt váy, ngồi xuống, nói: “Gì cũng... được.”

Cô cúi đầu định tiếp tục đọc sách. Sách giáo khoa bị Bắc Dã rút đi. Cô ngẩng đầu nhìn cậu. Cậu nói: “Nói chuyện đàng hoàng.”

Trần Niệm không biết thế nào, ánh mắt nghi hoặc mà ngơ ngác.

Bắc Dã đứng dậy, lục một cuốn sách dưới đáy tủ, phui phui bụi bên trên, mở ra đưa tới trước mặt cô, nói: “Học bài.”

Trần Niệm hạ mí mắt, là sách giáo khoa Ngữ văn tiểu học.

Bắc Dã lật sách, rất nhanh chọn một bài văn, ngón tay để trên chữ Hán, gõ gõ: “Tuyệt rồi rồi.” Chờ mấy giây, liếc nhìn cô, “Nhìn tôi làm gì, nhìn sách.”

Trần Niệm liền nhìn sách.

Bắc Dã: “Đọc.”

Trần Niệm: “...”

Trên sách giáo khoa tiểu học vẽ đủ loại động vật con, trên mỗi chữ Hán đều có ghép âm, cực kỳ ngây ngô.

Bắc Dã nói: “Tuyệt rồi rồi.”

Trần Niệm nói: “Tuyệt... rồi rồi.”

“Tuyệt rồi rồi.” Cậu lặp lại một lần, âm thấp như đàn cello, trầm thấp mịt mờ.

“... Tuyệt rồi rồi.”

“Một đàn,”

“... Một đàn,” Trần Niệm vô thức gật đầu một cái, gắng gượng nói ra khỏi miệng.

“Họa sĩ nhỏ,”

“... Họa sĩ nhỏ,”

“Đến trong tuyết.”

“... Đến trong tuyết.”

Bắc Dã: “Một đàn họa sĩ nhỏ đến trong tuyết.”

Trần Niệm: “...”

“Đừng khẩn trương, đọc thầm mấy lần rồi từ từ nói ra.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm cup mắt, đọc thầm mấy lần theo như lời cậu nói, mới vô cùng chậm chạp nói: “Một đàn họa sĩ nhỏ đến trong tuyết.”

Cô nói xong, cẩn thận mà thầm vui mừng ngược mắt nhìn cậu; cậu tuy cúi đầu nhưng cũng đang nhìn cô, trên mí mắt có hai rãnh sâu, ánh mắt bắn tới từ dưới xương mày, cười một cái vô cùng nhạt, hạ con người tiếp tục đọc sách.

Nặng chiều nhẹ nhàng chạm vào gò má, trái tim liền đập loạn nhịp.

“Gà con vẽ lá trúc,”

“Gà con vẽ... lá trúc,” Trần Niệm cũng chưa biết lại nói lắp, tự giác cúi đầu.

Tâm tư cô gái như một hồ nước, giọng cậu là bọt nước trên mặt hồ.

“Gà con vẽ lá trúc.” Bắc Dã đọc lại lần nữa, giọng trầm thấp;

Trần Niệm lấy lại sự chú ý, nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Gà con vẽ lá trúc.”

“Chó con vẽ hoa mai.”

“Chó con vẽ hoa mai.”

“Vịt con vẽ lá phong, ngựa con vẽ trắng non.

Không cần màu không cần bút,

Mấy bước là thành một bức tranh.

Tại sao ếch không tham gia?

Nó ngủ trong hang rồi...”

Bầu trời ngoài cửa sổ rực rỡ sắc màu, thấm thoát, mặt trời đã xuống núi.

Mùi thơm bánh mì nướng bay vào.

Tất cả đều hóa thành màu vàng.

Buổi sáng một ngày, tiếng người lộn xộn truyền tới từ ngoài cửa sổ. Trong không khí ngọt ngào ẩm ướt, Bắc Dã mở mắt. Cậu chậm rãi xoay người nhìn, trên giường trống trơn.

Bắc Dã ngồi bật dậy, thu nhận cảnh trong nhà một cái, Trần Niệm không có ở đây.

Bắc Dã nhảy xuống giường, hộp vẫn còn, hai con vịt lại không thấy.

Cửa cuốn khóa trong. Bắc Dã nhảy ra ngoài từ cửa sổ, đứng trên tường ngoài sân nhìn con hẻm một cái. Trần Niệm không thể tự nhảy xuống, huống chi mang hai con vịt theo nữa.

Trên bầu trời truyền đến tiếng đọc sách như có như không.

Bắc Dã quay đầu nhìn một cái, men theo cầu thang thoát hiểm lên đến mái nhà, âm thanh đó cũng ngày càng rõ ràng, ngữ điệu đều đặn và ổn định, âm thanh là sự êm ái trời sinh:

“Một con quạ khát nước, tìm nước uống khắp nơi... Quạ nhìn thấy một cái bình, trong bình có nước ... Nhưng cái bình rất... cao,” cô dừng lại, suy nghĩ một lúc lâu, lại tiếp tục, “miệng bình lại nhỏ, nước trong bình không nhiều,... nó không uống được. Phải làm sao đây? ...”

Cô nâng cuốn sách ngồi bên rìa tòa nhà, chân đang đưa trong không trung, vì cú đầu, một lọn tóc rơi xuống, cô vén lên, lát sau lại rơi xuống.

Bắc Dã đi tới ngồi bên cạnh cô.

Trần Niệm đóng sách lại, để sang một bên.

Hai người vai kề vai ngồi trên mái nhà lúc hừng đông, dưới chân là đám đông bện bịu, nhà lầu cao thấp chằng chịt, một đường ray ở xa xa, cỏ dại dọc theo tuyến đường sắt biến mất nơi chân trời.

Trần Niệm nói: “Khi em tìm sách... thấy cái này.”

Là một quyển Kinh Thánh bìa màu đen.

Trần Niệm nhìn cậu, ánh mắt tra hỏi; Bắc Dã lại cứ vờ như không biết: “Muốn hỏi cái gì?”

Cô hết cách, đành phải dùng ngôn ngữ nói ra: “... Anh đã đọc qua?”

“Không có.” Bắc Dã chống tay trên nền sau lưng, nhìn trời, “Của mẹ tôi mua.”

Trần Niệm “ồ” một tiếng, gật gật đầu.

Cách mấy giây, cậu cười khẩy: “Đem ra làm đạo cụ đóng vai bà sơ.”

Trần Niệm như hiểu mà không hiểu, nhú mày nhìn cậu. Nhưng cậu nhìn nơi xa, gió rặng đông thổi vài sợi tóc rơi trên trán cậu lên để lộ vầng trán đầy đặn sáng bóng. Từ trong mắt cậu, cô nhìn ra cậu muốn rời khỏi, đến phương trời khác.

Tiếng còi xe lửa xé gió tới. Trần Niệm nhìn ra xa. Chiếc xe sắt chở vô số người chạy về chốn khác. Hơn một tháng sau, ở nơi ấy cũng sẽ có bóng dáng của cô.

Hai người trẻ tuổi nhìn về phương xa.

Mùi thơm bánh mì nướng màu vàng lại bay tới, bụng cả hai kêu ùng ục.

Bắc Dã đột nhiên đứng lên, nói: “Đi lang thang đi.”

Bỏ trốn đi!

Cậu trai và cô gái rất nhanh đạt được nhất trí, quyết định bỏ nhà đi.

Thời hạn một ngày.

Họ mang đàn guitar và vịt, trong lòng chất chứa sự mong đợi và khẩn trương khác ngày thường, nhảy từ trên tường xuống; họ mua bánh mì nướng mới ra lò, coi như lương thực khô; họ xuyên qua khu chợ rộn ràng, giỏ thức ăn, dê rừng con, ông cụ, người ăn xin... cũng khiến họ thấy mới lạ, khiến họ mê mẩn.

Một ngày, họ có thể đi bao xa?

Tim họ đập rộn lên. Họ đi một mạch dọc theo con hẻm đến chỗ xe lửa giao với quốc lộ, từ đó rời xa thành phố, đi dọc theo đường ray đến nơi xa.

Đi tới bờ sông, hai thiếu niên dừng lại ngồi bên bờ, ăn bánh mì bổ sung năng lượng, nhìn tàu chở hàng, tàu chở khách qua lại không ngớt, buồng nổi hơi trên tàu tỏa từng luồng khói trắng.

Nghỉ đủ rồi, họ tiếp tục đi.

Qua cầu Tam Thủy, đường ray trải ra trên vùng đất cỏ dại mọc um tùm.

Cả ngày, họ dường như đã đi xa tận chân trời. Trần Niệm lại không hề thấy mệt.

Trường học, nhà, tất cả lặng lẽ rời khỏi. Ảnh hưởng chúng gây ra cho cô yếu đi rồi, biến mất rồi.

Cô đã tự do.

Cô và cậu sóng vai đi trên đường ray, loạng chò loạng choạng giữ thăng bằng.

Đường ray dưới lòng bàn chân rung động, Bắc Dã nói: “Xe lửa tới rồi.” Hai người nhảy từ trên đường ray xuống. Tiếng còi từ xa đến gần, họ đi bên phía cỏ dại cao hơn người.

Mà bên kia là ruộng hoa hướng dương. Trần Niệm nhìn, nói: “Bên kia đẹp.”

“VẬY ĐI QUÁ ĐÓ.” Bắc Dã nói đoạn đi lên tà vẹt gỗ. Xe lửa nhanh chóng chạy tới, cách một trăm mét. Thiếu niên băng qua đường ray, đạp tà vẹt gỗ nhảy sang bên phía hoa hướng dương, quay đầu vẫy tay với cô, “Tới nào.”

Trần Niệm căng thẳng trong lòng, người lão đảo về trước, quay đầu nhìn, xe lửa nhanh chóng phóng to giống như một con côn trùng máy khổng lồ.

Bảy mươi mét, năm mươi mét, tiếng xe lửa vang đình tai nhức óc. Tim Trần Niệm đập dữ dội. Cô bước về trước một bước, bước thứ hai như nặng ngàn quân (1).

(1) Quân: đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, ba mươi cân là một quân.

Thân thể nóng lòng muốn thử, tinh thần khẩn trương cao độ, tim cô sắp lao tới!

Ba mươi mét, mười mét,...

Vù! ...

Hoa hướng dương và thiếu niên bị quái vật màu đỏ thôn tính, xe lửa vất ngang giữa hai người.

Cuối cùng Trần Niệm không nhảy một bước kia.

Gió mạnh và luồng không khí giống như muốn kéo mất mặt cô, xé linh hồn và thể xác cô. Trong gió, chiếc váy trắng của cô kéo dài thành một lá cờ.

Xe lửa lướt nhanh qua, thiếu niên lại xuất hiện bên ruộng hoa hướng dương ấy, yên lặng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, đất trời vắng lặng; một chuyến xe lửa không nhìn thấy mãi mãi dừng ở nơi kia.

Tháng Năm,

Hoa nở cỏ mọc, mây chuyển động gió thổi nhẹ. Trần Niệm đứng bên đường ray rối loạn, thủy triều kích thích khi bỏ trốn rút đi, trong lòng dần dâng lên một nỗi buồn kéo dài.

Chương 12

Trần Niệm khóa kĩ cửa nhà mình, vừa mới đi đến đầu cầu thang đã nhìn thấy Bắc Dã đang chờ.

Nước mưa trong đêm rửa sân sạch sẽ, hoa nhĩ hoàn đã nở, một đóa lớn màu đỏ tím sặc sỡ. Cậu khom người chọn lựa kĩ ở một bên. Tiếng bước chân của cô cũng không khiến cậu chú ý.

Trần Niệm xuống lầu đến bên cạnh cậu. Cậu đã hái hai đóa, kéo thành hoa tai mảnh thật dài, cánh hoa màu tím hồng là mặt hoa tai, đài hoa màu xanh lá nhạt nhét vào hai tai cô, nói: “Đẹp đấy.”

Trần Niệm: “...”

Cô sờ sờ tai, hơi ngứa, nhưng cũng không lấy xuống.

Lúc đội mũ bảo hiểm cũng hết sức cẩn thận.

Bắc Dã chờ cô, dừng ở chỗ cách trường một con đường.

“Đến đây thôi.” Bắc Dã nói.

“Được.” Trần Niệm khẽ đáp.

Biết cậu không muốn các bạn cùng lớp nhìn thấy rồi nói về cô.

Cô xuống xe, trả mũ bảo hiểm cho cậu. Cậu đưa bánh mì và quà vặt đã mua cho cô, dặn dò: “Phải ăn hết.”

“Được.” Giọng cô nhẹ nhàng.

Cô nhìn vào trong túi giấy, ngửi ngửi. Cậu giải thích: “Đổi vị rồi, vị đậu đỏ. — Ừm, em có thích đậu đỏ không?”

“Thích chứ.” Trần Niệm gật gật đầu.

“À, cái này.” Bắc Dã lấy một chiếc kẹp tóc từ trong túi ra, kiểu rất đơn giản, màu xanh lá nhạt.

Trần Niệm nhận lấy, hơi ngẩn người.

“Em...” Cậu chỉ chỉ tóc cô, ngón tay ra dấu bên trán cô, “Khi cúi đầu cứ rơi xuống.”

“Cảm ơn anh.” Mặt cô nóng lên. Cô cúi đầu, nói cảm ơn cũng nhẹ nhàng.

Cậu quay đầu đi, khẽ cong khóe môi một cái. Lúc Trần Niệm ngẩng đầu vừa vặn phát hiện, nhìn cậu.

“Nhìn gì chứ?”

“Tại sao anh... cười?”

“Nhóc nói lấp, nghe mỗi câu em nói, tôi đều cười được.” Cậu nói.

Cái cười cậu nói không phải là cái cười lần trước cô đã nói.

Cô đổ tai lại cúi đầu xuống, nhìn thấy trên cổ mình vẫn đeo chiếc chìa khóa kia, giống như trẻ con tiểu học. Chiếc chìa khóa đó đến bây giờ cô chưa dùng qua. Nhưng cô muốn đeo mãi, cậu cũng muốn cô đeo mãi.

Bắc Dã cũng nhìn, trái tim giống như bị sợi dây nhỏ xuyên chìa khóa quấn lấy. Cậu vượt chiếc chìa khóa ấy hồi lâu, nói: “Đi đi.”

Trần Niệm đi mấy bước rồi quay đầu nhìn, Bắc Dã đút tay trong túi đi theo sau cô, cách năm, sáu mét, vẻ mặt bình tĩnh, trong mắt có luồng sức mạnh khiến người ta an tâm.

Trần Niệm hít sâu một hơi, đi về phía trường học, biết cậu luôn ở sau cô.

Khi cách trường còn mấy chục mét, Trần Niệm trông thấy Ngụy Lai. Cô ta dựa bên tường hút thuốc, xung quanh còn có mấy nữ sinh dáng vẻ cô đơn, ăn mặc trang điểm hung hăng hơn lúc chưa nghỉ học.

Cô ta thấy Trần Niệm, miệng cong lên một cái, đi tới.

Nhưng chưa đến gần, ánh mắt thấy sau lưng Trần Niệm, giống như bị khiếp sợ, người dừng lại.

Trần Niệm biết có người đã dạy dỗ họ. Cô bình tĩnh đi qua bên cạnh họ, vào cổng trường một cách hoàn hảo, quay đầu nhìn, Bắc Dã vẫn ở phía sau cô cách đó không xa.

Trần Niệm mím chặt môi, đi thôi. Không lâu sau, cô lại không nhìn được ngoảnh đầu lần nữa, lần này, Bắc Dã đã đi mất.

Trần Niệm trở lại lớp, trong lòng cực kỳ yên ổn. Lấy sách ra học thuộc bài văn cổ văn, cho đến khi hết tiết tự học buổi sáng, Tiểu Mỹ mới phát hiện khác thường: “Niệm, cậu đeo cái gì trên tai vậy?”

Trần Niệm sừng sốt, vội vàng lấy hoa nhĩ hoàn xuống.

Tiểu Mễ sáp lại gần: “Hoa nhĩ hoàn à, đẹp thật. Hồi nhỏ hay đeo, lâu lắm rồi không chơi như vậy. Cậu đúng là vẫn còn tính trẻ con.”

Tiểu Mễ đeo chơi một lúc, hết hứng thú, trả lại cho cô.

Trần Niệm lấy từ điển Oxford dày nhất trong bàn học ra, vuốt cánh hoa ngay ngắn, kẹp trong từ điển.

Cô giấu từ điển giống như giấu một bí mật.

Vừa cất xong, điện thoại di động reo. Trần Niệm quên tắt tiếng, vội vã móc ra, là Trịnh Dịch. Trần Niệm nhìn Tiểu Mễ một cái, Tiểu Mễ gật đầu ý bảo canh chừng cho cô.

Trần Niệm khom lưng xuống dưới bàn nhận điện thoại: “A lô?”

“Trần Niệm,” Trịnh Dịch nói, “Hai ngày nay anh bận quá, em có khỏe không?”

“Khỏe ạ.” Trần Niệm thấp giọng nói.

“Hôm nay đi học không gặp phải chuyện xấu gì chứ?”

“Không có.”

“Vậy thì rất tốt. Gần đây có trọng án, không đi thăm em được. Nếu gặp phải phiền phức gì thì gọi điện thoại cho anh, anh tới trước tiên.”

“Được ạ.”

Trần Niệm chui ra khỏi gầm bàn, hơi đói bụng. Cô lấy túi giấy trong cặp, lại có bốn cái bánh mì, cô đâu ăn hết, cho Tiểu Mễ hai cái.

“Đúng lúc chưa ăn sáng.” Tiểu Mễ há to miệng cắn một cái, kêu lên, “Ngon thật, mua ở đâu thế?”

Trần Niệm không đáp, nghĩ thầm, bánh mì vừa nướng ra lò còn ngon hơn đó.

Chuông vào học vang lên. Lúc Trần Niệm lục cặp sờ được gói xí muối kia, giật mình, len lén nhét một viên vào miệng.

Đảo con người lại thấy thầy chủ nhiệm đi vào lớp. Thần kinh Trần Niệm căng thẳng, may mà thầy hoàn toàn không chú ý đến cô. Thầy dặn dò bình thường, nói gần đến kì thi tốt nghiệp, đi học, tan học phải chú ý an toàn.

Các học sinh coi như là làm việc công theo thông lệ, không ai để ý. Nhưng giờ ra chơi có người nói, trường khác có nữ sinh bị xâm phạm, tin đồn sinh động như thật, nói là người ban đêm mặc áo mưa. Có người nghĩ lại còn rùng mình, có người không quan tâm tới.

Tập thể dục giữa giờ buổi sáng, động tác đuổi người, Tăng Hảo ở bên cạnh đụng tay Trần Niệm.

Trần Niệm nhìn cô ấy một cái.

“Trần Niệm, mình xin lỗi.”

Trần Niệm khom người, không lên tiếng.

“Trần Niệm, mình thực sự xin lỗi.” Tăng Hảo hơi nghẹn ngào.

Trần Niệm nghiêng người sang, nói: “Chúng ta... đều giống nhau. Mình cũng không nói ra... sự thật... ngay từ đầu.”

“Nhưng sau đó cậu vẫn nói cho mình biết.” Tăng Hảo vừa khổ sở vừa căm hận, rưng rưng nước mắt, “Nhóm Ngụy Lai mắng mình đánh mình, vừa đá vừa đạp, cậu tưởng bố mẹ mình không đau lòng sao? Hôm đó về nhà bố mẹ mình đều khóc. Nhưng có cách gì chứ?”

Mẹ mình nói, không quản được kiểu học sinh hư hỏng như Nguyễn Lai đâu. Không ai có thể trói buộc họ, sắp tốt nghiệp rồi, mình phải yên tâm học tập, không thể bị họ quấn lấy từ sáng đến tối, nếu họ còn tới trả thù thì phải làm sao. Tương lai của mình sẽ bị hủy. Họ không có gì để mất, nhưng mình không chơi nổi đâu.”

Trần Niệm “ừm” một tiếng.

“Mình xin lỗi, quãng thời gian trước bạn trong lớp bắt nạt cậu, mình cũng không thể làm gì được.”

“Cậu vốn, đã không làm được gì.” Trần Niệm nhàn nhạt nói.

Lời này chẳng thể làm cho Tăng Hảo dễ chịu hơn, cô ấy lại hỏi: “Bây giờ cậu có ổn không?”

Trần Niệm suy nghĩ một chút, nói: “Rất tốt.”

“Nguyễn Lai có đi tìm cậu không?”

“...” Trần Niệm nhìn bầu trời một cái, nói, “Có người... bảo vệ mình rồi.”

Sau khi tan học, Trần Niệm đi đến cổng trường, không cần chờ ở chỗ bảo vệ nữa, xa xa đã nhìn thấy Bắc Dã đứng bên kia đường.

Cách đám học sinh mặc đồng phục, ánh mắt giao nhau, khẽ chạm một cái rồi tách ra.

Giống như cho một ám hiệu.

Cậu nhắc chân đi tới từ bên kia đường, ngược đám đông.

Trần Niệm đi về hướng nhà, lúc đến chỗ ngoặt bên góc tường trường, trong tầm mắt thoáng nhìn ra sau, thiếu niên cách năm, sáu mét, tay đút túi, vẻ mặt bình ổn.

Thế là cảm thấy an toàn.

Đường phố vào hè, cây xanh tạo bóng mát, phồn hoa như gấm.

Ngày qua ngày, cậu duy trì khoảng cách như thế, hộ tống cô tan học; đến cổng nhà cô hoặc mái nhà cậu, hai người ngồi trên bậc thềm đọc một đoạn bài văn tiểu học tập nói.

Hôm sau, trong tia nắng ban mai, cậu lại đưa cô đi, mang một túi bánh mì mới nướng và mấy loại quà vặt như khoai tây chiên, bánh quy, kẹo, sau đó im lặng bám theo.

Sau kì nghỉ kia, học hành bận rộn, họ có rất ít cơ hội nói chuyện, trừ lúc đọc sách chữa tật nói lắp, lúc khác cũng không nói gì.

Thình thoảng, cô nhìn thấy vết thương không giấu được trên cánh tay, trên cổ cậu, biết cậu lại đánh nhau, cô sẽ không hỏi tình hình gần đây của cậu ra sao.

Thình thoảng, cậu nghe thấy học sinh dọc đường thảo luận về đề thi, biết lại có thi mô phỏng, cậu cũng không hỏi thành tích của cô thế nào.

Đó là khu vực xa lạ không liên quan đến cô/ cậu.

Cho đến một ngày tan học, lúc Trần Niệm đi qua chỗ ngoặt ở bức tường ngoài sân trường, theo thói quen quay đầu nhìn Bắc Dã, nhưng lại thấy Lý Tường chạy về phía cô.

“Trần Niệm!”

“Ừm.” Trần Niệm nhìn Bắc Dã sau lưng một cái, xoay người đi, sóng vai cùng Lý Tường đi về phía trước.

“Nhà... cậu không... ở bên này.”

“À, hôm nay sinh nhật bác gái mình, mình đến nhà bác ấy ăn cơm tối.” Lý Tường cười rộ lên mãi mãi sang sảng như thế, “Trần Niệm, lần này cậu thi mô phỏng tốt hơn lần trước đấy.”

“Đề lần này... đơn giản.” Trần Niệm nói.

Trên thực tế, cô bị tụt hạng. Rất khó nói sự quấy nhiễu của Ngụy Lai và bạn trong lớp không ảnh hưởng đến cô.

So với việc này, Trần Niệm để ý ánh mắt sau lưng bây giờ hơn. Cô nghi ngờ sau đầu mình mọc thêm mắt, dường như có thể thấy được vẻ mặt lạnh lùng của Bắc Dã.

Lý Tường xoa xoa đầu, trong lòng biết rõ, vốn định động viên cô, nhưng lúc này cô không tập trung, xem ra không nên nhắc đến thành tích.

Cậu vội vàng lấy một xấp bài thi trong cặp ra: “Cho cậu.”

Trần Niệm khó hiểu nhìn cậu.

“Tài liệu ôn tập và bài thi mô phỏng của trường trọng điểm tỉnh.”

“Cảm ơn cậu.” Trần Niệm nhận lấy.

“Một tháng cuối cùng, cố gắng lên nha.” Lý Tường khích lệ, “Đừng quên rằng chúng mình đã hẹn gặp ở Bắc Kinh đấy.”

Trần Niệm im lặng không lên tiếng, cảm thấy một cơn ớn lạnh vọt lên sau lưng.

Đến chỗ ngã ba, Lý Tường tạm biệt cô. Con đường này không có học sinh cùng trường, Bắc Dã đi lên trước, đến ven đường chỗ xe mô tô đậu, lấy mũ bảo hiểm đội vào.

Trần Niệm đứng một bên nhìn cậu một hồi, cậu không hề chào hỏi cô. Cô bỏ bài thi vào cặp, tự đi tới, tự lấy mũ bảo hiểm đội cẩn thận.

Cậu không nhìn cô, ngồi lên xe mô tô, trên lưng viết hai chữ im lặng;

Cô vịn vai cậu, bước lên theo, ngồi sau lưng cậu, giống như vô số buổi sáng tinh mơ và sập tối thường ngày.

Bắc Dã khởi động xe, trong nháy mắt lao vào hoàng hôn.

Không phải hướng về nhà. Sáng nay Bắc Dã đã nói với cô, trên quảng trường âm nhạc của công viên Tinh Hải có concert rock&roll, hỏi cô có đi không. Cô nói được.

Bắc Dã đậu xe bên ngoài công viên, cùng cô đi bộ vào. Trong công viên, thanh niên đã chen đông nghẹt. Hai người giống như hai đường thẳng song song, xuyên qua vô số người, vậy mà cũng không bị chen tách ra.

Đi qua một sạp nhỏ bán hot dog, Bắc Dã mua hai cái, nhét cho Trần Niệm một cái, cộng thêm một chai hồng trà ướp lạnh, động tác thô bạo, cũng không thèm nhìn cô.

Trần Niệm nhìn gáy cậu một cái, không nói gì, đi theo sau lưng cậu vừa đi vừa ăn.

Trên quảng trường, người tụ tập ngày càng nhiều. Trên sân khấu, nhân viên đang chỉnh âm thanh.

Cậu không nói chuyện, cô cũng không phải đưa ngón; biết cậu giận, cô cũng áy náy mà.

Muốn phá vỡ sự lúng túng, vì vậy suy nghĩ mấy lần tổ chức ngôn ngữ, cuối cùng chủ động hỏi:

“Anh không đi sao?”

Bắc Dã cúi đầu nhìn cô. Đôi mắt thiếu niên giống như bầu trời tối dần sau lưng cậu, sâu không lường được. Tim cô đập một cái, chuyển ánh mắt sang chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Đàn guitar, của anh.”

“Trò đùa thôi.” Cậu nói một cách hờ hững, lại nhìn về phía sân khấu.

Ý nói, không lên đó nổi.

Trần Niệm nhỏ giọng khen cậu: “Lần trước em, nghe, thấy hay lắm. ——
Rất êm tai.”

Gò má Bắc Dã lãnh đạm, nhưng bên gò má cô không nhìn thấy, khóe môi cong lên một cái.

Trần Niệm thấy cậu thờ ơ, thiếu niên thật khó dỗ mà; suy nghĩ định ra sức hơn nữa, nói, lúc nào đó lại đàn cho em nghe nha.

Chuẩn bị xong rồi định mở miệng, một tiếng trống cực to vang lên, concert bắt đầu.

Không khí tại chỗ bị đốt cháy, các thanh niên giơ tay vẫy trên không trung. Họ cao giọng hò hét, thân thể xoay, lắc lư theo người trên sân khấu, từ đỉnh đầu đến mũi chân, giống như từng động cơ chuyển động vĩnh viễn.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc, muốn kéo sao trên bầu trời xuống.

Trần Niệm không nghe rõ một chữ, người trên sân khấu gân cổ như sói tru, như quỷ khóc, là sự bồn chồn cô không thưởng thức nổi. Decibel làm rung động lồng ngực cô, cô bị đẩy tới đẩy lui, không thể làm gì được. Chỉ chớp mắt, Bắc Dã đã biến mất.

Trần Niệm vội vã tìm.

Hết một bài, hết hai bài, cô đã không biết mình ở đâu.

Nước hoa, mùi lạ, cô lách tới lách lui trong đám đông xa lạ, cả người đầy mồ hôi.

Cô không tìm được cậu.

Đã không biết hát mấy bài.

Cô dần hoảng hốt.

Tay chơi guitar gào trên sân khấu: “Anh xông vào cuộc sống của em, nhưng không thể đi vào trái tim em; anh...”

Tiếng ca dừng lại, dàn trống vẫn đang đánh, nhạc nền vẫn còn, micro lại bị người khác cướp mất: “Này!”

Một nốt nhạc, là âm thanh Trần Niệm quen thuộc.

Cô chột nhìn lại, cách biển người, sân khấu sáng rực như một hang động màu trắng.

“Nhóc nói lắp,” giọng Bắc Dã cực thấp, qua micro, vang vọng trên vùng trời quảng trường một cách không chân thật, “đến chỗ sân khấu.”

Trên màn hình lớn, đôi mắt đen nhánh của cậu nhìn cô chăm chăm, cậu nhắc lại: “Nhóc nói lắp, đến chỗ sân khấu.”

Người nghe lắc lư điên cuồng dừng hết lại, giống như tập thể được giải ma thuật.

Người trên sân khấu giật micro, đẩy Bắc Dã một cái. Cậu đẩy lại. Thanh niên hăng máu, bắt đầu đánh nhau. Có người khuyên can, bị ban nhạc lỡ tay làm bị thương.

Xem đi, đánh nhau rồi, náo nhiệt biết bao! Càng nhiều người máu nóng sục sôi hơn, nhảy lên sân khấu xen vào.

Trần Niệm nhảy lên, chạy như bay về phía sân khấu.

Đám người đông đúc giống như ruộng lúa cắm đầy mạ.

Cô gắng sức đẩy họ sang hai bên, đẩy họ, chen qua họ, đụng họ. Cô chạy như bay về phía sân khấu. Thẳng tiến không lùi, giống như chạy nhanh trên thảo nguyên rộng lớn.

Sấm chớp rền vang đến đúng hẹn, người đánh nhau trên sân khấu ngày càng nhiều. Trần Niệm chạy về phía sân khấu, gọi một cách không mục đích: “Bắc Dã!”

Cô hét lớn: “Bắc Dã!”

Đột nhiên, cô nhìn thấy cậu, cậu cũng thấy cô.

Dưới tia chớp trắng xanh, vô số thanh niên tràn lên sân khấu, tựa như cá giãy dưới sông.

Trần Niệm chạy về phía góc ít người. Bắc Dã trên sân khấu cũng chạy về hướng đó. Đến cuối sân khấu, họ đồng thời đưa tay về phía đối phương. Trên không, hai bàn tay nắm lấy nhau thật chặt.

Bắc Dã nhảy từ trên sân khấu xuống, kéo cô xông vào màn đêm.

Hai người trẻ tuổi chạy đến cổng công viên, nhanh chóng đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe, xe mô tô lao đi.

Đường phố vào đêm khuya vắng tanh, đèn đường lờ mờ. Xe cảnh sát đến ngược hướng, chạy tới công viên. Ánh đèn xe cảnh sát xanh đỏ xẹt qua mũ bảo hiểm của họ.

Trần Niệm run cầm cập trong gió đêm, đôi mắt tròn tròn đầy hưng phấn. Gió lớn giống như một đôi tay ẩm ướt, bịt mũi miệng cô thật chặt.

Tốc độ, kích thích là thứ mà tuổi này họ mong chờ, e sợ, liều mạng theo đuổi, nhưng không có phúc hưởng thụ.

Cô ôm eo cậu, xuyên qua bóng ánh sáng đủ màu sắc trong màn đêm.

Xông đến dưới tán cây lớn ở nhà cậu, thảng xe gấp; tiếng gió, tiếng bánh xe ma sát, yên lặng trở lại.

Trong đêm tối, cô kề sát lưng cậu, giống như hai con tôm cuộn tròn.

Cậu không nhúc nhích, để mặc cô ôm;

Cô không nhúc nhích, từ đầu đến cuối không buông tay.

Nổi chán chường và trống rỗng sau sự kích thích điên cuồng dần cuốn lấy những người trẻ tuổi;

Giai điệu của ca sĩ rock&roll bay tới, anh xông vào cuộc sống của em, nhưng không thể đi vào trái tim em.

Lời bài hát này chẳng hề bi thương, bạn biết,

Có những người, chỉ có thể đi vào trái tim bạn, nhưng không cách nào đi vào cuộc sống của bạn.

Chương 13

“Em muốn phung phí thời gian cùng anh, ví như cúi đầu ngắm cá

Ví như để tách trà trên bàn và rời đi

Phung phí chiếc bóng xinh đẹp của chúng

Em còn muốn phung phí cả tà dương, ví như tản bộ

Cứ phung phí mãi cho đến khi ánh sao đầy trời

Em còn muốn phung phí khoảnh khắc gió nổi lên

Ngồi ngây ngẩn trên hành lang, mãi đến khi mây đen phủ trong mắt anh

Tất cả bị thổi ra ngoài cửa sổ

Em đã phung phí cả thế giới...”

Trần Niệm ngồi trong tia nắng ban mai trên mái nhà, khẽ đọc bài thơ trong tập; Bắc Dã ngồi bên cạnh cô, cúi đầu gảy đàn guitar.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua mái nhà, trang giấy và tóc của thiếu niên tung bay.

Trần Niệm đọc xong, quay đầu nhìn Bắc Dã. Cậu cũng đánh xong một chuỗi hợp âm, ánh mắt chệch sang từ khóe mắt, nhìn cô mấy phút, nói: “Có tiến bộ.” Đầu lại cúi xuống, ngón tay gõ nhẹ vài cái trên đàn guitar, bắt đầu một chuỗi hợp âm khác.

Không thuần thục lắm, ngắt quãng và lặp đi lặp lại.

Những người trẻ tuổi đều đang tập luyện.

Đủ loại mùi thơm của thức ăn sáng trong con hẻm truyền tới, tất cả đều là món bình dân đặc sắc nhất trong thành phố, bánh hấp, bánh dày chiên, đậu bì chiên, bánh khoai lang.

Trần Niệm nói: “Thì ra, thành phố Hi còn có, chỗ này. Tiểu Mễ nói, bánh mì đậu đỏ đó, là món ngon nhất, cậu ấy từng ăn.”

Bắc Dã nhìn cô một cái.

Trần Niệm giải thích: “Tiểu Mễ là, bạn cùng bàn của em.”

Bắc Dã hỏi: “Sau này hai em vẫn sẽ là bạn?”

Trần Niệm gật đầu: “Sẽ.”

“Tại sao khẳng định thế? Sau khi tốt nghiệp, mọi người ai đi đường nấy.”

“Tiểu Mễ cũng sẽ, đi Bắc Kinh, bọn em hẹn xong rồi.”

Bắc Dã không nói tiếp.

Trần Niệm chợt ý thức được điều gì đó, cúi đầu xuống. Đầu cúi xuống, ý nghĩ lại bật ra; không đè nén được, tuôn đến bên miệng. Cô muốn nói gì đó, lại giật nảy mình, nuốt câu kia xuống.

Cô mở lại đề tài, hỏi: “Chỗ này là, nhà anh sao?”

“Không phải.” Bắc Dã nói. “Tôi không phải người thành phố Hi, lúc nhỏ theo mẹ tôi tới đây, bị bà ấy ném vào viện mồ côi.”

Trần Niệm không biết nói tiếp thế nào.

“Còn em, người bản địa sao?”

“Ừm. Nhưng mẹ em đi Châu Hải rồi, đi làm.”

Bắc Dã không lên tiếng, đánh ca khúc không thành điệu.

Trần Niệm khẽ đong đưa hai chân, trông thấy đường ray kia, nhớ tới lần bỏ trốn, ngực dần dâng lên một hồi xung động không an phận.

“Bắc Dã?”

“Hửm?”

Cô chống hai tay ở rìa tòa nhà, nhìn xuống dưới lầu, giống như sắp rơi xuống, lại ngẩng phắt đầu lên, nói: “Sắp không thể chờ được nữa.”

“Không thể chờ được cái gì?”

“Rời khỏi đây, rời quê hương... Thời gian, nhanh hơn chút nữa, thì tốt rồi.”

“Tại sao muốn đi?”

“Đi xa, thì có thể trưởng thành.”

“Tại sao muốn trưởng thành?”

“Không muốn làm, người yếu. Còn nhỏ, đều là người yếu.” Trần Niệm nói.

“Trưởng thành rồi, là có thể tự bảo vệ mình.”

Hợp âm gián đoạn một giây. Bắc Dã nghiêng đầu nhìn cô, tóc mai trượt xuống gò má sạch sẽ của cậu: “Có người sẽ bảo vệ em.”

“Không có.” Trần Niệm lắc đầu. “Nguy hiểm có khắp mọi nơi; sợ hãi không thể... được bảo vệ.”

Chỉ có bản thân.

Tâm tư trông chờ trưởng thành của những người trẻ tuổi, thiết tha, bất an, run rẩy, giống như một mũi tên sắp rời dây cung nhưng bị bàn tay giương cung gắt gao kéo lấy.

Trần Niệm cố chấp nhìn phương xa. Bắc Dã nhìn cô bằng ánh mắt giống như vậy.

Cuối cùng cậu nói: “Em sẽ đi đến nơi tốt hơn.” Em sẽ lớn lên thành em tốt hơn.

“Anh thì sao?” Cô quay đầu.

“Tôi đi đâu cũng giống nhau.” Cậu cười cười, có chút cô đơn.

“Anh có muốn... rời khỏi quê hương không?”

“Em nói rời khỏi đây?” Nốt nhạc nơi đầu ngón tay tiếp tục nhún nhảy.

“Ừm.”

“Muốn.”

“Khi nào?”

“Nhanh thôi.” Cậu nói.

Trần Niệm khẽ cười, nhanh thôi.

“Tôi cũng sắp không chờ tiếp được nữa.” Bắc Dã nói. Trần Niệm chưa kịp đoán ý trong câu này, cậu đã bình thản nói,

“Tôi chán ghét mỗi một người ở đây.”

Trần Niệm nhớ tới bố mẹ cậu, nhớ tới sự chế giễu và sỉ nhục mà bạn cùng lứa tuổi nhằm vào cậu. Cô nhẹ giọng nói: “Em cũng... không thích họ.”

Cô đã nói như vậy.

Dường như như thế, họ liền giống nhau, đã đứng trên cùng chiến tuyến; dường như hai người trẻ tuổi trên mái nhà kề vai để đối mặt với một thế giới thù địch.

Bắc Dã nghe nói, trầm mặc.

Tôi chán ghét thành phố này.

May mà không gặp em quá sớm, nếu không tôi sẽ yêu mỗi một người trong thành phố này.

Thế thì thực sự là muốn lấy mạng tôi.

Ngón tay trượt một lần trên dây đàn guitar, thiếu niên chậm rãi cất tiếng ca,

“Tiếng cười ấy khiến tôi nhớ đến những đóa hoa nơi mỗi một góc trong sinh mạng tôi, lẳng lặng nở vì tôi.

Tôi từng cho rằng tôi sẽ mãi canh giữ bên cô ấy, hôm nay chúng tôi đã rời đi giữa biển người mênh mông.”

Cuộc sống sánh vai ngồi chung chỉ là tạm thời. Ai cũng biết rõ, giờ chia tay sắp đến.

Trần Niệm ngẩng đầu lên hóng gió, bầu trời màu xanh nhạt.

“Roét ——” Người nuôi bò câu thổi còi, đàn bò câu bay qua đỉnh đầu.

Khi còi xe lửa vang lên, hai người trẻ tuổi đứng dậy, đi xuống theo cầu thang thoát hiểm. Trần Niệm không chú ý, bước hụt, sắp ngã xuống. Bắc Dã cúi người kéo một cái, vớt cô lên, nói: “Cẩn thận chứ.”

Bên tai cô, giọng nói cực thấp như một hợp âm sáng sớm đã nghe.

Trần Niệm đỏ mặt, nắm chặt cánh tay cậu.

Cậu không buông cô ra, hơi cúi đầu, khẽ hôn vành tai cô. Trần Niệm run lên, nhắm mắt lại. Nụ hôn của cậu, hơi thở của cậu, giống như ong mật con chui vào tai cô, run rẩy, kích thích.

Được cậu hôn qua, cả khuôn mặt đều bốc cháy.

Là một viên kẹo mật ong nho nhỏ. Cô hạnh phúc, vui vẻ, lại sợ hãi, buồn bã.

Bắc Dã chở cô tới gần trường, đi theo sau cô, đôi mắt nhìn cô đi vào trường. Cô giống như trước, quay đầu nhìn cậu.

Trong mắt đôi bên đều đã có tâm sự.

Là thứ Bảy, trường của Trần Niệm phải học. Bắc Dã cả ngày không có việc gì làm, cũng không có tâm trạng tìm mấy người bạn chơi.

Phòng được Trần Niệm dọn dẹp rất sạch sẽ, nằm trên giường cũng có mùi của cô.

Thời điểm thi tốt nghiệp ngày càng gần, cô cũng sắp đi rồi. Nhưng cậu đã quen với cô, phải làm sao đây?

Có nỗi buồn bực khó tả bao trùm xuống từ mái nhà.

Cậu nhú mày, xoay người xuống giường, ngồi vào bàn mở quyển Kinh Thánh. Lúc Trần Niệm tập đọc đã lật rất nhiều lần. Cậu tùy ý xem, tờ giấy đó vô cùng mỏng, lúc đóng sách lại không cẩn thận xé mất một trang.

Phúc Âm Thánh Matthew.

Bắc Dã kẹp nó lại. Trong tầm mắt phát hiện sự khác thường —— Vịt con trong hộp giấy đã chết, không biết bị chuột ăn mất nội tạng từ lúc nào.

Cậu xử lý vịt cùng hộp giấy xong, tâm trạng phức tạp, nghĩ ngày mai đi mua lại hai con, chắc Trần Niệm sẽ không phát hiện.

Buổi trưa vô ý ngủ mất, đã qua đỉnh. Gần xế chiều, Bắc Dã vội vàng mặc quần áo, vừa gửi tin nhắn cho Trần Niệm, chợt nghe tiếng xoạt xoạt ngoài cửa. Cậu để di động xuống đi tới mở cửa cuốn, đụng phải đôi mắt xinh đẹp và trang điểm đậm của phụ nữ.

Là mẹ.

Mặt cậu lạnh xuống.

Người phụ nữ cũng ngẩn người, không ngờ lúc này cậu ở nhà.

“Mẹ tới lấy ít đồ.” Bà mỉm cười.

Bắc Dã nghiêng người tránh sang một bên.

Bà vào nhà lấy quần áo của mình trong tủ bỏ vào vali, đi đến nhà tắm rửa tay bất ngờ nhìn thấy váy và đồ lót con gái. Bà kéo vali ra, cười hỏi: “Có bạn gái rồi à?”

Bắc Dã không trả lời, nhìn cây dâu tằm um tùm bên cạnh.

“Thằng nhóc con quả là lớn lên trêu hoa đào giống bố con.” Bà vươn tay néo mặt cậu, tay bị thiếu niên không nể tình hất ra.

“Tính khí cộc cằn y chang.”

Bắc Dã đã sớm lạnh mặt.

Người phụ nữ biết cậu ác cảm việc bà nhắc tới bố cậu nhất, không nói nữa, đi mấy bước, suy nghĩ một chút, lấy vài tờ tiền trong túi xách ra: “Này, cầm lấy.”

“Không cần.”

Tay người phụ nữ để trên không cả buổi, thấy cậu không nhận cũng không ép buộc, bỏ lại vào túi, chợt hỏi: “Bác con lén gửi tiền cho con phải không?”

Bắc Dã không trả lời.

“Mẹ là người giám hộ của con, ông ta muốn gửi cũng nên...” Bà nhìn thấy ý lạnh đậm hơn trong mắt cậu, ngậm miệng, đi khỏi.

Bắc Dã kéo cửa cuốn xuống, hung hăng đập một đập đóng lại, khóa cửa.

Khu vực nhà xưởng trống trải, xa xa, tiếng người phụ nữ gọi điện thoại truyền tới: “... Ha ha, chê tôi bẩn? Cháu ông chui từ đâu ra vậy? ... ”

Bắc Dã không để ý, tháng sau cậu đi Bắc Kinh kiếm sống cũng sẽ không nói với bà.

Cậu bước nhanh xuống lầu, đội mũ bảo hiểm cẩn thận, khởi động xe mô tô lao đi.

...

Trần Niệm ngồi trên bậc thềm, tin nhắn chỉ có hai chữ: “Trễ rồi.” Cô cất di động, nâng má chờ cậu.

“Cậu ở đây làm gì vậy, không về nhà hả?”

Trần Niệm ngẩng đầu, là Từ Miếu. Cô ấy đến học, người đã vào khuôn phép, bây giờ nhìn Trần Niệm, vẻ mặt không được tự nhiên, lẩm bẩm một tiếng: “Trước kia xin lỗi cậu.” Người liền chạy lên xe của bố cô ấy. Những ngày qua bố cô ấy trông chừng cô ấy rất nghiêm.

Mặt trời lặn về Tây, Trần Niệm ngồi tại chỗ, Bắc Dã vẫn chưa đến;

Học sinh ra khỏi cổng trường ít dần, người qua đường thảo luận: “Tai nạn bên kia ghê thật, bây giờ người lái mô tô thực...”

Trần Niệm sững người, lao xuống cầu thang: “Thật ngại, quá, em muốn hỏi thăm về, tai nạn xe?”

“Chỗ đường Lan Tây và đường Học Phủ, một người lái mô tô, tuổi chắc là học sinh đó.”

“Màu sắc?” Trần Niệm vội nói, “Màu, xe.”

“Hình như là màu đỏ đen.”

Trần Niệm đổ mồ hôi lạnh, lập tức lấy di động gọi cho Bắc Dã. Trong căn phòng nhỏ chật hẹp chứa đầy nắng chiều, di động rung trên bìa 《Kinh

Thánh» để trên mặt bàn.

Cô vội chạy tới.

Đi qua một tiệm bán hoa, khi nhân viên đổ nước đúng lúc cô xông qua, không kịp thu tay lại, nước bắn hắt hết vào người cô. Nhân viên cuống quýt nói xin lỗi, cô cũng không quay đầu lại chạy mất.

Chạy đến chỗ giao lộ, cô đắm mồ hôi thành người nước. Giao lộ quả nhiên có tai nạn xe, cô vội vàng đẩy đám đông sang hai bên chen vào, một cảnh bi thảm. Thế nhưng, xe không phải là chiếc xe ấy, người cũng không phải là người ấy.

Trần Niệm lại nhọc nhằn chen ra ngoài, nghĩ thầm thật vô cùng may mắn.

Mồ hôi nóng như hấp, cô phải quay lại cổng trường chờ cậu.

Đi nhanh một đoạn, nghe thấy sau lưng có tiếng xe mô tô vang lên, cô ngoảnh lại liền nhìn thấy Bắc Dã đang nhanh chóng chạy về hướng này. Trần Niệm muốn đón ven đường, phía sau đột nhiên có một sức mạnh mãnh liệt, cô bị bịt miệng kéo vào con hẻm nhỏ mờ tối.

Xe mô tô chạy nhanh qua.

Bắc Dã đậu xe bên ngoài một con đường, lao tới trường học. Lác đác vài học sinh đi ra cổng trường, trên bậc thềm không có Trần Niệm.

Cậu nhú mày, sờ túi quần, sự xuất hiện của người phụ nữ kia khiến cậu quên di động. Cậu nhớ số, đến quầy bán đồ vật tìm điện thoại công cộng gọi, không ai bắt máy.

Cậu căn môi suy nghĩ một chút, bất chấp sự ngăn cản của bảo vệ, cậu lao vào khuôn viên trường như một cơn gió, chạy thẳng đến lớp học. Học sinh trực nhật trong lớp Trần Niệm đang quét dọn vệ sinh, không có Trần Niệm.

Bảo vệ đuổi theo phía sau, thiếu niên lao ra khỏi trường.

Lại đến quầy bán đồ vật gọi điện thoại, lần này tắt máy.

Tay buông điện thoại của thiếu niên run lên.

Cậu sa sầm mặt, sai bước đi đến phòng bảo vệ, hỏi: “Nữ sinh luôn quen ngồi ở cổng trường đâu?”

Bảo vệ đuổi theo cậu muốn dứt hơi, đang trong cơn giận dữ: “Cậu là học sinh trường nào, tự tiện xông...”

“Tôi hỏi chú đó!” Bắc Dã đột nhiên gào một tiếng.

Bảo vệ giật nảy mình, trợn mắt, ngây ngẩn chỉ sang hướng kia: “Mới không lâu vội vàng chạy...”

Bắc Dã lao xuống cầu thang.

Mặt trời xuống núi.

Bảy, tám người nhóm Ngụy Lai nắm tóc Trần Niệm, kéo cô vào sâu trong con hẻm nhỏ, xỉ vả, tát vào mặt, đấm đá, dúi mặt cô xuống đất.

Đám thiếu niên này trút hết tất cả bất mãn vào cô giống như điên, bất mãn tạt nói lắp của cô, vẻ xinh xắn của cô, sự yên lặng của cô, thành tích tốt của cô; bất mãn sự tố giác của cô, không bị kính sợ của cô;

Có lẽ có nhiều bất mãn hơn, bất mãn sự dạy dỗ của thầy, sự trách mắng của bố mẹ, bất mãn hiện tại khô khan nhàm chán của chúng, bất mãn tương lai mịt mờ vô vọng của chúng.

Sự phát tiết của các thiếu niên vĩnh viễn không có bờ bến. Chúng túm cô lên xé quần áo cô. Trần Niệm cố hết sức vùng vẫy, nắm chặt cổ áo đồng

phục không buông tay. Nhưng yếu không địch lại mạnh. Chúng dùng lời lẽ
bẩn thỉu mắng nhiếc cô, đánh mặt cô, tát đầu cô, đá giữa hai chân cô.

Ven đường có người đi qua, chúng cũng không kiêng nể gì cả.

Không có bất kì sự vật nào khiến đám thiếu niên này sợ hãi.

Bả vai lộ ra, Trần Niệm bảo vệ quần áo kêu cứu, cứu tôi với. Người qua
đường không nhìn, vội vàng bỏ đi.

Cô dường như trông thấy Hồ Tiểu Điệp, thờ ơ ở nơi xa.

Váy của cô bị xé thành mảnh nhỏ, rơi rải rác trên sách giáo khoa đầy dưới
đất dính đầy dấu chân, khuôn mặt Darwin trên tờ giấy nát trong bùn.

Ngoài khu vực đường xá, thiếu niên tên Bắc Dã ấy cố hết sức chạy trên
đường, vượt qua vô số ngã rẽ lừa dối và tàn khốc thời thanh xuân.

Vẫn đang ảo tưởng,

Không cần hối hoảng, cậu nói, không sao, cậu nhất định sẽ tìm được cô.

Chúng cười ha hả, kéo dây chìa khóa trên cổ cô, kéo thân thể trắng ngần
của cô rêu rao nhục mạ, giống như tên đồ tể kéo một miếng thịt heo:

“Con **, con *** đây, miễn phí đến xem nào!”

Cô không phải là cô gái cùng lứa với chúng, không phải là một con người
mà là một con súc vật; phơi bày ra trong ánh mắt của đám con trai đi ngang
qua, để cho họ bình phẩm trên chọc, xem xét giờn cợt, chụp ảnh ghi hình.

Chúng xé đồ lót của cô giống như chó điên xé rời con mồi. Cô cuộn tròn,
bảo vệ mảnh màn che cuối cùng. Trong lúc vùng vẫy, cô dường như nhìn
thấy 《Kinh Thánh》 cô từng đọc to. Nước mắt cô rơi như mưa, cô nức nở:

“Lạy Cha chúng con ở trên trời, (1)

Chúng con nguyện danh Cha cả sáng, nước Cha trị đến. (2)

Ý Cha thể hiện dưới đất cũng như trên trời. (3)”

“Xoẹt”, chúng lột sạch cô.

Thân thể cuộn tròn theo bản năng. Chúng đẩy cô ra, cô chống cự. Chúng mắng cô, đánh cô, đập ngón tay cô.

Cô kêu khóc:

“Và tha nợ chúng con; (4)

Như chúng con cũng tha kẻ có nợ chúng con; (5)”

Chúng cười lớn: “Con ** thấy rõ rồi!”

“Xin chớ để chúng con sa chước cám dỗ; (6)

Nhưng cứu chúng con cho khỏi sự dữ... (7)”

Kính dâng bằng tên của tình yêu. Amen.

Thế nhưng,

Liệu có khả năng,

Trên thế gian này không có tình yêu.

(1), (2), (3), (4), (5), (6), (7): trích trong Kinh Lạy Cha [Matthew (6: 9-13)]

Chương 14

Trời đã tối.

Bắc Dã hỏi từng cửa hàng dọc bên đường, tìm được con hẻm kia.

Đêm đen kịt, cặp, sách giáo khoa, hộp bút chì, di động, váy, sợi dây đỏ của Trần Niệm rải rác trên bùn đất. Cậu nhặt đồ cô lên, quấn sợi dây trên tay.

Gió lùa âm u lạnh lẽo thổi qua, bóng cây lắc lư, điềm báo mưa đêm sắp đến.

Một tia chớp xé nát bầu trời, sắc mặt Bắc Dã trắng bệch. Cậu đi vào sâu trong con hẻm, gió lớn cuốn một thứ màu trắng đến bên chân cậu, cậu từng thấy trên giá trong nhà vệ sinh ở nhà.

Mảnh vải nhỏ ấy dừng lại ngăn ngùi dưới chân cậu, thổi vào trong đồng rác.

Cuối cùng Bắc Dã tìm được Trần Niệm trong bụi cây, thân thể màu trắng cuộn tròn dưới đất, vô số vết thương, vết máu giống như một nhãn cầu đầy tơ máu đỏ rơi trong bùn.

Bắc Dã quỳ xuống, cởi áo sơ mi khoác lên người cô. Cô run rẩy co rụt lại, thở thoi thóp.

“Là tôi...” Cậu đến gần, vén sợi tóc trên mặt cô. Cô đờ đẫn nhìn cậu, một giây, hai giây, mọi kiên trì đứt đoạn trong khoảnh khắc, ngắt đi.

Cậu quấn kỹ cô ôm cô lên.

Con hẻm nhỏ vắng vẻ không bóng người, từng tia chớp xẹt qua bầu trời.

Đã đến giờ. Mưa trút xuống như thác.

Xe mô tô chạy như bay trong màn mưa. Người xe ướt đẫm, giống như chạy ở đáy nước tắt nghẽn.

Mưa xối xả, cô gái trong lòng như đã chết, thân thể liên tục trượt xuống xe như một chiếc bao bố. Bắc Dã lần lượt dừng xe, ôm cô kéo cô lên.

Cậu dùng dây thừng buộc cô vào người mình.

Cậu ôm chặt cô, tự lẩm bẩm, không biết thôi miên ai:

“Đừng lo, không sao đâu. Sẽ tốt hơn. Hãy tin tôi, tất cả sẽ tốt hơn.”

Không có đáp lại, cô chết rồi.

Trong sinh mạng nhục nhã như nhớp của cậu, chuyện tốt đẹp duy nhất xuất hiện, cô ấy chết rồi.

Thiếu niên kề sát gò má lạnh lẽo trắng bệch của cô, gào khóc.

Mưa tụ thành sông, cuốn rác rưởi bụi bặm chảy vào cống thoát nước, muốn quét sạch dơ bẩn của thành phố này.

Mùa mưa dài đến thế.

Nhưng ban đêm rõ ràng mưa to gió lớn, thanh thế lớn mạnh như thiên quân vạn mã, muốn lật ngược mọi thứ trên thế gian như bẻ nhánh cỏ khô, kéo cái cây mục; đến sáng hôm sau, thế giới vẫn ở đó, huyên náo, hỗn độn, phức tạp.

Sáng sớm vẫn còn mĩ ngoài yên bình giả tạo, bởi vì nhân loại chưa tỉnh giấc.

Trần Niệm mặc đồng phục kiểu dài, tóc chải vô cùng gọn gàng, ngồi bên cạnh bàn ăn bánh hấp.

Cô dường như đã quên tất cả, bình thường đến mức gần như không bình thường.

“Nhất định phải đi học sao?” Bắc Dã hỏi.

“Ừm.” Giọng cô từ tốn và bình tĩnh. “Không có cách nào, xin nghỉ được.”

“Trên mặt em vẫn còn vết thương.”

“Cứ nói bị rết cắn, sưng vù.” Cô vẫn lẳng lặng, dường như bên trong đã tĩnh lặng thành một vũng nước đọng.

Bắc Dã không nói gì. Từ đầu đến cuối cậu nghiêng sang hướng ngược cô, không để cô thấy mắt cậu. Nhưng Trần Niệm biết.

Tối qua cậu ôm cô suốt đêm, nước mắt chảy đút quăng xuống mắt cô, lúc thì dừng, lúc lại trào ra.

“Đi thôi.” Trần Niệm kéo tay cậu.

Ban đêm cô cũng từng kéo cậu một lần. Nửa đêm, cô tựa như đã ngủ say, cậu lén lút ngồi dậy xuống giường, bị cô kéo mạnh. Cô biết cậu muốn đi đâu, cô không để cho cậu đi.

Trên đường đến trường, Trần Niệm lại dặn Bắc Dã lần nữa, đừng đi trả thù. Cô nói cô quen một cảnh sát, cô sẽ báo cảnh sát. Cô còn nói, cậu không thể xảy ra chuyện, nói cậu đã hứa với cô luôn ở bên cạnh cô.

Bắc Dã “ừm” một tiếng, coi như đồng ý.

Sau đó im lặng, hai người mang tâm sự riêng.

Kì thi tốt nghiệp sắp đến, giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, các học sinh càng bận rộn hơn, không ai chú ý khuôn mặt sưng tấy của Trần Niệm. Tiểu Mễ giật mình, sau khi nghe cô giải thích, nói: “Hồi nhỏ mình từng bị nhện độc cắn, trán sưng như ông Thọ trong tranh Tết vậy.”

Trần Niệm không có lòng dạ nào nghe, không biết bây giờ Bắc Dã làm gì. Cô biết cậu nhất định sẽ đi tìm Ngụy Lai. Cô hi vọng cậu đừng tìm được. Chắc là không tìm được, hôm qua Ngụy Lai đã nói một câu với cô, cô ta sẽ còn đến tìm cô.

Cả ngày cô đều ngồi tại chỗ vùi đầu đọc sách, không để cho người khác thấy mặt cô. Lúc Lý Tường ngồi đằng trước nói chuyện với Tăng Hảo, cô cũng không tiếp lời. May mà đồng sách trên bàn có thể che cho cô.

Tiểu Mễ hiểu rõ tâm tư của cô, cũng không chủ động nói chuyện với bạn khác, thỉnh thoảng tán gẫu với cô, nói: “Này, gần đây rạp chiếu phim có phim Titanic 3D, đi xem nha.”

Trần Niệm chậm rãi nói: “Khó mua được vé lắm.”

Lúc này, di động vang lên, là Trịnh Dịch.

Trần Niệm ngồi xồm xuống dưới gầm bàn.

“Trần Niệm.”

“Vâng?”

“Gần đây đi học, tan học phải chú ý an toàn.” Giọng anh nghiêm túc.

“Sao ạ?”

“Khoảng thời gian này có tội phạm thường xuyên ra tay với nữ sinh, bọn anh vẫn chưa bắt được.”

“Vâng.”

Nói chuyện chính xong, cười hỏi: “Việc học tập thế nào?”

Trần Niệm trả lời theo khuôn khổ: “Như cũ ạ.”

“Có gặp phải phiền phức gì cần anh giúp không?”

“Không có ạ.” Trần Niệm nói, lắc đầu một cái theo thói quen.

“Vậy thì tốt. Có chuyện gì thì hãy gọi điện thoại cho anh trước.”

“Vâng.”

Trần Niệm chui ra khỏi gầm bàn, các bạn học bên cạnh lại đang nói về người mặc áo mưa đêm khuya.

Cô lấy sách bài tập ra làm bài, không hề yên lòng. Cô nghi Bắc Dã sẽ đi tìm Ngụy Lai, đúng như cô cảm thấy, Bắc Dã nghi cô sẽ không báo cảnh sát.

Suy đoán của cô hoàn toàn đúng.

Nhưng đã tìm cả ngày, Bắc Dã không hề tìm được. Nỗi đau đớn nghẹn trong lòng phóng đại vô hạn thành sự căm thù.

Loài người chính là một loài động vật kì lạ như vậy. Rất nhiều lúc, chúng ta thực sự không phải là trừng mắt cũng nhất định phải trả thù, chúng ta chỉ muốn một bài học, một sự trừng phạt, một lối thoát để giảm bớt, trút hết bất công chúng ta gặp phải, dù cho chỉ là một lối thoát rất nhỏ cũng có thể dễ dàng được xoa dịu.

Nhưng nếu như không có, nỗi đau đóng kín sẽ lên men, thành oán thành thù, thành đau thành hận.

Nhưng giữa đường, chuông báo thức của di động vang lên, bốn giờ rưỡi chiều, Bắc Dã không quên phải vội đến trường đón Trần Niệm.

Vẫn chưa tan học, cậu đứng chờ bên kia đường.

Khuôn viên trường rất yên ắng, giống như một nghĩa trang; dãy phòng học là từng bia mộ, vô số học sinh ngồi học bên trong.

Trên sân thể dục xa xa có học sinh đang học thể dục, quá xa, không có âm thanh truyền đến.

Bắc Dã hút thuốc, bỗng nhớ tới từng có một ngày, cậu đi trả thù, đi ngang qua ngôi trường này, cũng không biết tại sao lại ôm một cảm xúc không nói rõ được đi đến bên bức tường ngoài sân trường. Có trùng hợp không, đúng lúc nhìn thấy cô đang nhảy dây, đuôi ngựa thật dài giống như bức rèm châu đong đưa.

Nghĩ đến thời gian trước đây, mắt cậu chậm rãi nheo lại.

Bắc Dã liếc nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng là tan học. Cậu trèo vào trường từ cùng một chỗ trước đó. Cậu chạy qua sân thể dục, trong dãy phòng học vô cùng yên tĩnh.

Cậu lên rất nhanh lên cầu thang, nghĩ đến dáng vẻ trên lớp của Trần Niệm, chạy đến lớp cô, sửng sốt.

Trong lớp trống trơn, chỉ có vài người vùi đầu làm bài tập. Cậu liếc nhìn thời khóa biểu trên tường, đây là tiết thể dục.

Lòng Bắc Dã trầm xuống. Cậu chạy đến cuối hành lang nhìn, trên sân thể dục có người đánh bóng, có người chạy bộ, có người nhảy dây, nhưng không có Trần Niệm.

Bắc Dã lấy di động ra, bấm số nhưng không nhấn.

Cậu lao xuống cầu thang, tìm khắp sân trường, không bỏ qua một xó xỉnh nào, vẫn không có. Mắt thấy sắp tan học, Bắc Dã dầm ùa mồ hôi nóng mồ hôi lạnh, trèo tường ra khỏi trường, đứng chờ đối diện cổng trường.

Từng giây từng phút, chuông tan học trong trẻo đánh thức khuôn viên trường, vang dội âm âm. Các học sinh tuôn ra khỏi trường, nhưng từ đầu đến cuối Trần Niệm không xuất hiện.

Nỗi sợ hãi tràn vào lòng, cậu không thể để mất cô lần nữa.

Xe mô tô lao vùn vụt, thiếu niên xuyên qua phố lớn ngõ nhỏ đông nghẹt, trong đầu nhớ lại buổi ban đầu,

Một ngày kia, cậu bị người ta đánh ngã xuống đất, cười nhạo, làm nhục. Đám người đó không biết, cậu mang dao găm bên người. Giây tiếp theo, cậu sẽ đâm dao vào tim chúng, cùng nhau đến chỗ chết.

Nhưng giây tiếp theo, cô xuất hiện. Muốn báo cảnh sát cho cậu, còn hôn cậu.

Điều kỳ diệu của sinh mệnh chính là ở chỗ, bạn vĩnh viễn không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Giống như khi Bắc Dã mở cửa cuốn sẽ không lường được việc Trần Niệm đứng trong ánh hoàng hôn, cầm con dao găm dính máu;

Nói, “Anh Tiểu Bắc, cứu em với.”

Chương 15

“Sinh mạng là món quà trời ban, anh không muốn lãng phí. Em mãi mãi sẽ không biết lá bài tiếp theo tới tay là gì, em phải học chấp nhận việc ngoài ý muốn mà cuộc sống mang đến...”

Trong rạp chiếu phim tối đen, trên màn hình lớn, Leonardo trẻ tuổi nói một hơi tiếng Trung kì quặc của người phiên dịch. Kính 3D che kín mắt Trần Niệm.

Mấy tiếng trước.

Bắc Dã nhanh chóng đóng cửa cuốn lại, lao tới kéo rèm cửa sổ, quay đầu hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Hôm qua, lúc họ đánh em, mắng em, cởi sạch quần áo của em, họ đã chụp ảnh, quay phim.

Cô ta nói, bảo em hôm nay đi lấy.

Em đi đến sau núi, cô ta không đưa cho em. Cô ta mở cho em xem, còn nói muốn đưa lên mạng, rất nhiều người đã quay rồi, báo cảnh sát cũng vô dụng. —— Cô ta nói sẽ không bỏ qua cho em. —— Chuyện hôm qua sẽ còn có lần thứ hai, thứ ba... Còn chưa đủ, cô ta đe dọa em, đánh em. Em phản kháng, đẩy cô ta... Em biết em phải gặp cô ta nên mang dao theo, nghĩ lỡ như có gì thì có thể dọa cô ta đừng đánh em nữa. Nhưng cô ta không sợ, em bảo cô ta đừng qua đây, nhưng cô ta không nghe... Cô ta và em lôi kéo nhau... lăn vào bãi cỏ, em không biết đã xảy ra chuyện gì, em không nghĩ gì cả, thực sự không có nghĩ, cô ta đã...

Em sai rồi, em không nên đi một mình.”

Nhưng một loạt chuyện xảy ra sau vụ Hồ Tiểu Diệp khiến cô không tin mấy người Trịnh Dịch nữa. Cô ngẩng đầu nhìn cậu, nước mắt rưng rưng trong hốc mắt,

“Em xin lỗi, anh cứu em với, đưa em đến chỗ cảnh sát đi. Em sợ họ, em không dám tự đi. Em sợ mẹ em biết.”

“Không đi.” Bắc Dã nói.

“...”

“Dựa vào cái gì?” Mắt cậu đỏ lên, “Dựa vào cái gì chứ?!”

“Dựa vào cái gì mà giao em cho họ. Em muốn để họ phân tích ảnh chụp, video từng lần một, chất vấn cảm nhận của em từng lần một, đánh đập tra hỏi rồi cuộc là em phòng vệ quá mức hay thù oán mượn cơ hội giết người sao? Em muốn nhìn thấy đám người tổn thương em đối chất với họ lần nữa, em muốn dây dưa kéo xé với đám con gái và đám phụ huynh đó sao? Em có còn muốn thi không?”

“...”

Mẹ sẽ biết, biết cô đã chịu những tổn thương tàn bạo như thế nào, mẹ sẽ khóc.

Mà sau nhất thời mất khống chế, Bắc Dã bình tĩnh lại: “Em khẳng định cô ta đã chết?”

“...” Cô ngơ ngác, mấy giây sau, mờ mịt lắc đầu, “Em chạy đi ngay lập tức.”

“Lát nữa tôi đi xem. Nhưng bất kể thế nào, mọi việc chờ thi xong hẵng nói. Đưa dao cho tôi.”

Máu trên dao găm đã khô, Bắc Dã tới giành lấy, rút hai lần mới rút dao ra khỏi tay cô được.

“Cởi quần áo ra.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm không nhúc nhích.

Bắc Dã cởi hết quần áo của cô, kéo cô đến dưới vòi sen gội nước, vết máu lấm tẩm từ từ tan đi.

Bắc Dã nhét giày, quần áo vào máy giặt, nhìn thấy áo sơ mi của mình. Sáng nay lúc mặc quần áo, Trần Niệm không tìm được áo thun lót, khi đó cậu đã tìm áo sơ mi cho cô. Cậu quay đầu nhìn cô một cái, cô đờ đẫn nhìn tường.

Cậu đưa lưng che khuất tầm mắt cô, rút áo sơ mi ra, vo tròn nhét vào ngăn kéo bồn rửa mặt, lại bất ngờ thấy vật nào đó mẹ mua trong ngăn kéo.

Cậu nhìn món đó một cái, suy nghĩ một chút, đóng ngăn kéo lại.

Chuẩn bị mở máy giặt, hơi suy tư, lại moi quần áo ra, dốc hết đồ trong túi, tìm một túi nilon lớn bỏ vào.

Ánh đèn mờ mờ, trên người Trần Niệm đã gội sạch. Bắc Dã đeo găng tay ngòi xồm dưới đất, một tay nước tẩy rửa toilet một tay bàn chải, chà sạch từng góc ngách sàn nhà.

“Em đi ra ngoài trước đi.” Bắc Dã nói.

Cô không nhúc nhích.

“Em tiêu rồi.” Cô nói, “Bắc Dã, em tiêu rồi.”

Hộp bấp rang đựng mu bàn tay Trần Niệm, cô quay đầu liếc nhìn Lý Tường bên cạnh, đưa tay bóc một nắm trong hộp bỏ vào miệng, nhạt như nước.

“Không tiêu.” Bắc Dã tháo găng tay đứng dậy, nước ấm gội tóc hai thiếu niên. Cậu nâng mặt cô lên, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chăm, “Em sẽ không có việc gì, tôi bảo đảm.”

“Nói với tôi, em...” Cậu cân nhắc dùng từ, “Em đã làm cô ta bị thương ở đâu?”

Cô lắc đầu: “... Em quên rồi.”

“Đã đâm cô ta mấy nhát?”

“... Không nhớ.”

“Sâu bao nhiêu?”

“Không biết... Em hận cô ta. Em rất hi vọng cô ta biến mất. Nhưng em không muốn cô ta chết.” Cô run lên, “Người trẻ như họ —— tại sao không bị quản lý... Không nên là như vậy... Vốn không nên...”

Bắc Dã nắm chặt đầu cô, nhìn cô chăm chăm để cô bình tĩnh: “Trên đường em về có ai thấy em không?”

“Không có.” Khu vực nhà xưởng ngoại trừ con hẻm nhỏ bên đầu kia ra thì ba mặt còn lại đều là đất bỏ hoang.

“Bây giờ cô ta ở đâu?”

Trần Niệm nhìn cậu.

“Tôi đi xem thử. Sức em yếu, có lẽ cô ta chỉ bị thương. Con người không dễ chết vậy đâu.” Cậu bình tĩnh khác thường.

“Em và anh cùng...”

“Tôi đi một mình. Nếu như có chuyện thì tôi sẽ báo cho em.”

“Nhưng mà...”

“Không có vấn đề gì đâu. Em không tin tôi?”

“Tin.”

Cậu tiến lên, bỗng nắm mái tóc ướt của cô ôm cô vào lòng, cúi đầu dùng sức kề sát gò má cô.

Di động của Trần Niệm vang lên, hai người giật nảy mình, Lý Tường gọi điện thoại tới:

“Trần Niệm, 《Titanic》 phiên bản 3D chiếu lại đây. Mình giành được hai vé, có muốn đi xem không.”

“Mình... muốn ôn bài.” Nói xong, Bắc Dã nhú mày lắc đầu một cái.

Lý Tường khuyên: “Chờ thi tốt nghiệp xong là hết chiếu rồi. Phim kinh điển như thế, sau này khó xem được ở rạp lắm. Cậu cứ coi như thư giãn một chút đi.”

Bắc Dã nắm bả vai Trần Niệm, ánh mắt bảo cô đồng ý.

Môi Trần Niệm run rẩy, cô chậm rãi lắc đầu. Cô không phải đứa ngốc, cậu quá thận trọng, để đề phòng bất ngờ đã bắt đầu tạo chứng cứ ngoại phạm cho cô.

Trong điện thoại, Lý Tường vẫn đang cố gắng: “Trần Niệm, 《Titanic》 kinh điển lắm đấy. Trong lòng cậu chắc chắn cũng thích...”

Trong nhà tắm đơn sơ chật hẹp, ánh đèn mờ mờ như bộ phim cũ. Cậu và cô bốn mắt nhìn nhau, tâm tư của ai đối phương cũng biết rõ. Cậu nắm chặt bả vai cô, chầm chầm và dùng sức gật đầu.

Bộ phim này dài đằng đằng.

Trần Niệm ngồi trong rạp chiếu phim tối đen, giống như ngồi trong mộ. Cuối cùng đã đến kết cục, trên mặt biển, Jack và Rose cùng nắm một mảnh gỗ nổi cứu sinh. Chàng trai trẻ bảo cô gái leo lên, mình nổi trong nước đá.

Tương lai chung của họ giống như đêm rét của Bắc Băng Dương, lạnh buốt, tối tăm.

“Em yêu anh.”

“Em dám nói lại lần nữa xem! ... Đừng nói lời từ biệt.”

“Nhưng em lạnh quá.”

“Nghe đây, em sẽ thoát khỏi nơi này, an toàn thoát hiểm; em sẽ đi về phía trước, tiếp tục sống... Em sẽ già đi, sẽ yên nghỉ trên một chiếc giường ấm áp chứ không phải kết thúc ở nơi quỷ quái này, không phải kết thúc vào đêm nay. Em hiểu không?”

“Nhưng em lạnh quá, đã tê dại cả rồi.”

“Giành được tấm vé tàu ấy là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời anh; vì vậy quen em, anh vô cùng biết ơn... Hứa với anh tiếp tục sống, hứa với anh em sẽ không từ bỏ... Bất kể xảy ra bất cứ chuyện gì, bất kể em ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng thế nào, hứa với anh, đừng từ bỏ, đừng quên lời em hứa với anh.”

“Em hứa với anh.”

Cuối cùng, cô gái gạt tay anh ta ra, gắng sức bơi về phía ánh sáng; chàng trai anh tuần từ từ chìm xuống Bắc Băng Dương, bị bóng tối nuốt chửng.

Đi ra khỏi rạp, Lý Tường thấy mắt Trần Niệm đỏ.

“Khóc rồi à?”

Trần Niệm cúi đầu, lắc lắc đầu: “Không có.”

“Nữ sinh xem phim thế này đều dễ thương cảm.” Lý Tường nói, muốn vỗ vỗ vai cô an ủi, lại rút tay về.

Cậu lắc cái hộp giấy: “Không ngờ cậu không ăn được như thế. Cậu xem, bấp còn lại cả hộp.”

Trần Niệm đành phải nói: “Mình không thích ăn quà vặt.”

“Thảo nào cậu gầy vậy.” Cậu xem đồng hồ, “Không còn sớm nữa, mình đưa cậu về nhà nhé.”

Sau khi Trần Niệm về nhà không lâu, mưa gió lũ lượt tới.

Chờ một lúc lâu, Bắc Dã vẫn chưa về.

Cô lấy di động định gọi điện thoại cho cậu, lại bất ngờ phát hiện trong danh bạ không có Bắc Dã. Đang khi nghi hoặc suy tư, trên cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Trần Niệm hoảng sợ, đến gần bên cửa, nghe cậu thấp giọng nói: “Là tôi.”

Trần Niệm lập tức mở cửa để cậu vào. Cậu ướt sũng, nước chảy dọc theo áo mưa nhỏ giọt xuống đất.

Cô đưa một cái khăn cho cậu, hỏi: “Cô ấy thế nào?”

“Chắc không sao.” Bắc Dã nói.

“Không sao?”

“Tôi đi tới sau núi trường em, tìm khắp nơi cũng không thấy cô ta.”

“Tìm nhầm chỗ rồi? Em nên, đi cùng anh.”

“Không. Tôi thấy vết máu, nhưng cô ta không có ở đó.”

Trần Niệm giật mình: “Anh... không gạt em chứ?”

“Không gạt em. Thật đấy.” Cậu nói, “Vết máu rất ít, đoán chừng là bị đâm nhẹ. Bây giờ bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ, lúc em về, vết máu trên quần áo cũng rất ít.”

Cô nhìn cậu một cách e sợ mà phụ thuộc.

“Cô ta hẳn bị thương không nặng, tự đi rồi.” Bắc Dã nói, “Em cũng không rõ đã đâm cô ta mấy nhát, có sâu hay không. Tôi cảm thấy em quá khân trương, suy nghĩ nghiêm trọng thôi.”

“Thật sao?” Trần Niệm nhú mày, lại nói, “Nhưng... cô ấy sẽ báo cảnh sát, sẽ...”

“Sẽ không đâu.” Bắc Dã lau lau tóc, cởi áo mưa treo lên móc quần áo, “Cô ta đánh nhau không ít, bị thương cũng nhiều, cô ta đâu có về tìm cảnh sát? Hơn nữa báo cảnh sát thì chuyện họ nhục mạ em cũng sẽ bị vạch trần. Họ nhiều người, có người vẫn đang đi học, sẽ bị đuổi học. Nếu báo cảnh sát thật, bây giờ em có thể đứng ở đây sao?”

Trần Niệm “ồ” một tiếng, ngẩn ngơ nhìn cậu.

“Đừng tự trách mình.” Cậu khẽ nói, “Vết thương em gây ra cho cô ta còn không bằng một lần cô ta đánh nhau đâu.”

Cô dường như hơi ngơ ngác, rất lâu sau, cúi đầu lấy một cái thẻ nhớ điện thoại di động trong túi ra.

Bắc Dã nhận lấy cắt nát;

Trần Niệm nói: “Sọt rác ở đằng kia.”

Bắc Dã: “Tôi vứt ra ngoài.”

Cô ngẩng đầu nhìn cậu. Cậu xoa đầu cô, dây đỏ buộc trên cổ tay phải rũ xuống một sợi, lướt qua gò má cô,

“Cô ta không sao. Em đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chăm chỉ ôn tập, chuẩn bị thi.”

Trần Niệm gật gật đầu một cách máy móc.

Tiếng gió tiếng mưa, bóng đèn đong đưa trên đỉnh đầu, bóng hai người lắc tới lắc lui, yếu ớt, bất định.

Bắc Dã ngồi xuống mép giường, người dường như hơi mệt, ngẩng đầu thấy cô đang xuất thần. Cậu ngắm nhìn cô một lúc, nhẹ giọng hỏi: “Phim coi hay không?”

“Hả?”

“Tôi hỏi phim coi hay không?”

“—— Không hay.” Trần Niệm lắc đầu, “Là bi kịch. Em không thích.”

“Bi kịch?”

“Ừm, nam chính để, để cơ hội sống, lại cho nữ chính. Chính mình thì chết.”

“Nữ chính thì sao?”

“Kết hôn, sinh con, sống đến lúc rất già.”

“Rất tốt.” Bắc Dã cười cười.

“Tốt chỗ nào?” Trần Niệm nói.

Bắc Dã ngẩng đầu nhìn cô, há miệng, định nói gì đó, cuối cùng lại dừng giữa chừng; cứ yên lặng nhìn như vậy, ánh mắt thẳng tắp và mềm mại, giống như một miệng giếng sâu thăm.

Trần Niệm đứng tại chỗ, cùng cậu bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên có chút muốn rơi lệ.

Hai người trẻ tuổi đọc hiểu sự đau khổ vùng vẫy, tình yêu và vô vọng trong sinh mạng đôi bên.

Nhưng không nói được gì cả, nói ra thì có ích lợi gì chứ.

Bả vai gầy yếu của họ chống đỡ quá nhiều sức nặng không thể chống đỡ; họ còn nhỏ như vậy, nhưng thế giới đầy gian khổ này, họ chỉ có đôi bên có

thể dựa vào có thể tin cậy, đây đến tột cùng là may mắn hay bất hạnh.

Ngắm nhìn,

Bắc Dã khẽ mỉm cười, dang hai cánh tay về phía cô;

Nhóc nói lắp, sang chỗ anh nào.

Trần Niệm dụi dụi mắt, đi tới ngồi lên đùi cậu, ôm cổ cậu gắt gao, giống như đứa trẻ ôm món đồ chơi yêu thích nhất. Cô gối đầu lên vai cậu, siết thật chặt, ngửi được mùi mưa gió giữa cổ cậu.

Cậu ôm cô chậm rãi ngã ra sau, ngã xuống giường.

Tiếng mưa gió bên ngoài, dường như cũng không nghe thấy nữa.

Gắt gao ôm nhau, nếu như thời gian có thể dừng lại ở khoảnh khắc này thì tốt rồi.

Chương 16

“We are all in the gutter, but some of us are looking at the stars. Câu này của Oscar Wilde dịch thế nào?” Giáo viên tiếng Anh ngồi sau bục giảng, ánh mắt nhìn về phía lớp từ gọng kính trên sống mũi, “Ai dịch thử xem? ... Trần Niệm?”

Trần Niệm vuốt váy vừa định đứng dậy, giáo viên giơ tay: “Không cần đứng lên đâu.”

Trần Niệm nhẹ giọng nói: “Chúng ta, sống trong rãnh nước, nhưng có, người vẫn ngắm nhìn bầu trời sao.”

“Đúng. Chúng ta sống trong rãnh nước, nhưng có người vẫn ngắm nhìn bầu trời sao.” Giáo viên tiếng Anh lặp lại một lần, đẩy đẩy kính trên sống mũi, “Câu tiếp theo.”

Ngày thứ tư, hết thầy sóng yên biển lặng.

Ngụy Lai không tới gây phiền phức cho Trần Niệm nữa.

Mùa mưa gần kết thúc, thời tiết ngày càng nóng. Bắc Dã mua một cái quạt máy nhỏ cho Trần Niệm, không có tiếng, treo dưới gầm bàn học quạt mát.

Giáo viên vẫn đang đọc bài, bóng thầy chủ nhiệm xuất hiện ở cửa sổ. Trần Niệm hơi phân tâm, nhưng lại nghe ông nói: “Tăng Hảo, em ra đây một chút.”

Tăng Hảo đi ra ngoài.

Trần Niệm tiếp tục nghe giảng, sau đó không lâu Tăng Hảo quay lại, nhìn qua có chút đắc ý.

Sau khi hết tiết, Tiểu Mễ khều lưng cô ấy: “Tăng Hảo.”

“Hửm?” Cô ấy xoay người lại.

“Thầy tìm cậu làm gì vậy, có chuyện vui sao?”

Trần Niệm mở một hộp Pocky.

“Mình ăn cái nha.” Tăng Hảo đưa tay lấy một cây; Tiểu Mễ cũng lấy một cây, nói: “Gần đây Niệm hay ăn vặt lắm.”

Bạn học trước sau cộng thêm đi ngang qua đều sắp tới lấy, bánh quy mở ra giống như cho bồ câu ăn ở Quảng trường Nhân dân, nháy mắt hết sạch.

“Ngụy Lai mất tích rồi.” Tăng Hảo cắn bánh quy nhún nhún vai, khỏi phải nói có vẻ cười trên nỗi đau của người khác thế nào.

Tiểu Mễ hỏi: “Mất tích thì tại sao tìm cậu chứ?”

Tăng Hảo liếc mắt: “Hỏi một câu mang tính tượng trưng. Ai cũng biết khi đó không phải là đùa dai mà là họ bắt nạt mình. Lúc đó khuyên mình đừng suy nghĩ phức tạp, bây giờ lại biết tới hỏi mình. Ôi, cậu ta còn từng bắt nạt học sinh trường khác, người hận cậu ta chỉ một mình mình? Dù sao thì cũng đáng đời cậu ta.”

Trần Niệm ngẩng đầu, nói: “Đừng nói tự đắc như vậy, lỡ như, cậu ấy chạy ra ngoài chơi, mấy ngày nữa lại, về.”

Tăng Hảo bĩu môi: “Tốt nhất là mãi mãi đừng về.”

Tiểu Mễ: “Thầy chủ nhiệm của chúng ta lại mọc tóc bạc rồi.”

“Bạc gì chứ.” Tăng Hảo nói, “Ngụy Lai bị đuổi học, thuộc phụ huynh quản lý, không có quan hệ gì với trường. Trước đây không muốn thừa nhận chỉ muốn chuyện lớn hóa nhỏ, còn là người cảnh sát kia can thiệp. Bây giờ đoán chừng là vui mừng thoát khỏi quan hệ sớm rồi đó, bằng không thì danh tiếng sẽ thối nát.”

Trần Niệm nhìn thấy Từ Miểu ở sau lưng cô ấy, đẩy cô ấy một cái; Tăng Hảo quay đầu, thấy sắc mặt Từ Miểu lúng túng, quay lại le lưỡi với Trần Niệm một cái, không nói nữa.

Sập tối, Trần Niệm đi tới cổng trường, theo thường lệ xa xa liếc nhìn Bắc Dã bên kia đường, nhưng... Bắc Dã đang nhìn chăm chăm Từ Miểu ở ven đường, mơ hồ nở nụ cười đầy kì lạ, cho đến khi Từ Miểu lên xe nhà cô ấy đi khỏi.

Trần Niệm ngẫm nghĩ, cho rằng mình nhìn nhầm.

Bắc Dã thấy cô, nhắc chân đi sang đây.

Trần Niệm tiếp tục đi con đường của mình.

Trái qua chuyện lần trước, cô thường xuyên bất an, đi mấy bước phải ngoảnh lại, nhìn thấy Bắc Dã rồi mới yên tâm.

Vừa quay đầu lại, nghe thấy Lý Tường gọi cô: “Trần Niệm!”

Trần Niệm ngoảnh lại lần nữa, thấy Bắc Dã đang nhìn cô chăm chăm, đút tay trong túi nhích sang bên cạnh một bước. Lý Tường chạy qua, đụng vào vai Bắc Dã. Cậu ấy hơi lão đảo.

“Ôi, thật ngại quá.” Lý Tường cười xin lỗi cậu, chạy về phía Trần Niệm.

Trần Niệm vô cùng im lặng nhìn Lý Tường một cái, xoay người.

Lý Tường cảm giác bầu không khí có chút không đúng, vội giải thích: “Hi hi, lại đến nhà bác ăn cơm.”

“Ờ.”

“Trần Niệm, mình nghe nói Ngụy Lai mất tích.”

“Đúng rồi.”

“Có thể là cãi nhau với bố mẹ, bỏ nhà đi thôi.” Lý Tường nói, “Đi thì tốt, sẽ không ảnh hưởng đến cậu nữa.”

Trần Niệm nhay cảm ngẩng đầu lên, nói: “Mình với cậu ấy, không có quan hệ gì cả. Cậu nói giống như, mình muốn cậu ấy mất tích vậy. Cậu ấy không ảnh hưởng đến mình, ảnh hưởng đến Tăng Hảo, còn tạm.”

Lý Tường sửng sốt, vội vàng xin lỗi, nói: “Cũng phải nhỉ.”

Trong lúc lúng túng, cậu vô tình quay đầu liếc nhìn, nụ cười hơi thu lại, đi mấy bước, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Trần Niệm, lần trước mình cũng đã thấy người này, đi theo cậu cả đường.”

“Hả?”

“Đừng quay đầu lại!”

Nhưng Trần Niệm đã ngoảnh lại, trong nháy mắt, Lý Tường nắm lấy tay cô, nói: “Chạy mau! Bỏ rơi cậu ta!”

Trần Niệm kinh ngạc nhìn Bắc Dã, không kịp phản ứng, người liền bị Lý Tường kéo chạy mất.

Trần Niệm giãy liên tục, nhưng sức Lý Tường lớn, lôi cô chạy qua cả con đường, thấy “người kia” không đuổi theo mới thôi.

Trần Niệm gắng sức hất tay cậu ra, khom lưng thở hồng hộc ven đường.

“Chạy cái gì chứ!” Rất không vui.

Cô cực ít bộc lộ cảm xúc, huống chi là mặt xấu; Lý Tường đoán hôm nay có thể tâm trạng cô không tốt, cũng hơi hoảng sợ, thấp giọng: “Mình sợ có người theo dõi cậu.”

“Ai?” Lòng ngực cô từng luồng một, cô nhìn cậu chăm chăm, “Ai!”

“... Ồ, không đuổi theo kịp.”

“Trường nhiều người, như vậy.” Đầu Trần Niệm ướt đầm mồ hôi, mặt đỏ bừng, “Bao nhiêu người cùng đường!”

“Cũng phải. Nhưng mà, coi như là loại trừ đi, xin lỗi nha.” Lý Tường cười làm lành vẻ rất ân hận.

Trần Niệm quay đầu sang chỗ khác: “Bỏ đi.”

Đến giao lộ tách ra, Trần Niệm đứng chờ ven đường. Cho đến khi xa xa nhìn thấy Bắc Dã, sự bực bội vì Lý Tường mà mơ hồ dâng lên mới tan đi.

Thế nhưng, Bắc Dã đi qua, liếc cô một cái, ánh mắt như có luồng sức mạnh; cũng không dừng lại, chỉ đi về phía trước.

Trần Niệm đi song song với cậu, cách khoảng cách hai, ba người.

Từ sau hôm ấy, cậu không dùng xe mô tô chở cô nữa, cô cũng không về nhà mình nữa, buổi trưa cũng không ở lại trường học mà đến nhà Bắc Dã nghỉ trưa. Mỗi giây mỗi phút không ở trường đều phải ở cùng cậu mới yên tâm.

Đi đến bãi đất hoang, Trần Niệm mới đến gần cậu một chút, vô cùng mong chờ cậu, chờ cậu nói chuyện, hỏi hôm nay cô đi học thế nào.

Nhưng cậu không nói lời nào, cũng không nhìn cô.

Qua rất lâu, Trần Niệm nói: “Anh không vui sao?”

“Không có.” Cậu tiện tay kéo cổ đuôi chó bên cạnh, hỏi, “Còn em?”

“Hả?”

“Em không vui sao?”

“Cũng không có.” Cô lắc đầu.

Mặt trời chiều treo trên cánh đồng hoang xa xa, giống như một cái lòng đỏ trứng muối thật to.

Trần Niệm lại hỏi: “Ban nãy tại sao, anh đụng cậu ấy?”

“Ai?”

“—— Lý Tường.”

“Ôi, cái tên kì lạ.”

“Tại sao anh đụng cậu ấy?” Hôm nay cô lại hỏi tận gốc rễ vấn đề, “Em nhìn thấy, anh cố ý.”

“Ghét thì đụng thôi.” Bắc Dã hơi nghiêng người, lấy cỏ đuôi chó ngoắc chóp mũi cô, “Em muốn tìm tôi tính số sao?”

“...” Trần Niệm đỏ mặt, im lặng mấy phút, hỏi, “Vậy tại sao anh, ghét cậu ấy?”

Bắc Dã “a” một tiếng, lạnh nhạt liếc cô, “Em không biết sao?”

Trần Niệm xoa xoa mồ hôi ở lòng bàn tay, cúi đầu: “Em đâu thích, cậu ấy.”

“Vậy em thích ai?” Bắc Dã hỏi.

Đỏ mặt.

Cỏ cây rậm rạp khẽ lay động,

Không có câu trả lời, chỉ có bàn tay mềm mại chui vào lòng bàn tay cậu, giống như một chiếc đuôi cá con trơn nhẵn chui vào bùn đất, bùn ở đáy hồ sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn không kịp đề phòng để lộ một cái lỗ nhỏ, đổ vào một vũng nước xuân, thơm ngọt trong vắt.

Thiếu niên dắt cô gái đi trên cánh đồng bao la, đi về phía mặt trời chiều đỏ rực kia.

Đi vào khu vực nhà xưởng, nhìn thấy một bụi hoa nhĩ hoàn, Bắc Dã hái hai đóa treo lên tai cô. Cậu bóp vành tai cô, chợt nói: “Em không có lỗ khuyên tai.”

“Chờ thi xong.”

“Được.”

“Anh có đi cùng em không?”

“Đương nhiên.” Cậu hơi nghiêng đầu, đôi môi lướt qua gò má cô, giống như lúc hôn kẹo bông thích nhất.

Cậu nói, “Đến lúc đó, tôi tặng em một đôi hoa tai.”

“... Cảm ơn anh.”

“Vẫn chưa tặng mà.”

“Nói trước thôi, cũng không quan trọng.”

Nắm tay đi vào nhà.

Di động của Bắc Dã vang lên.

Cậu nhíu mày nhận máy, lạnh lùng nói: “Đã nói buổi trưa và tối đừng tìm tao.”

Trần Niệm biết đó là bạn của cậu. Chỉ có lúc cô đi học, cậu mới có thời gian chơi với bạn, sau chuyện kia thì càng như vậy.

Cúp điện thoại.

Trần Niệm nói: “Tối nay, tự nấu cơm ăn nhé.”

Bắc Dã nói: “Được.”

Đi đến lầu dưới, phát hiện trên cây dâu tằm buộc hai sợi dây thừng thô to. Trần Niệm nhìn sợi dây, lại nhìn cậu. Bắc Dã nói: “Làm một chiếc xích đu

cho em, chờ thi xong, em có thể chơi xích đu ở dưới mỗi ngày. Sâu trên cây tôi phun thuốc rồi.”

Trần Niệm nhẹ nhàng gật đầu.

Về đến nhà phát hiện, gạo hết, mì ăn liền cũng hết, chỉ còn lại một ít mì sợi. Nấu nước sôi, ném mì vào, Trần Niệm nhìn cậu: “Đủ hai người ăn không?”

“Chắc không đủ, thêm hai quả trứng gà.” Bắc Dã đập trứng bỏ vào.

Trần Niệm tìm xung quanh: “Này, có cái thìa, còn có nắm bèo ngư... A, cà chua.”

Mặc kệ, rửa sạch rồi ném hết vào nồi.

Cuối cùng ra một nồi mì rau có đỏ có xanh, cũng không chén đựng, trực tiếp bưng nồi để lên trên bàn, lót cuốn sách ở dưới, lấy hai đôi đũa ngồi xồm trên ghế rồi ăn trong nồi.

Ngon không ngờ.

Quạt máy thổi, hai người trẻ tuổi ăn mồ hôi đầm đìa.

“Ăn ngon không?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm gật gù đầu.

Bắc Dã đẩy chai bia cho cô: “Uống chút đi.”

Trần Niệm ôm cái chai, đặt miệng chai bên miệng từ từ ngửa đầu, uống một ngụm nhỏ, đắng chát, lông mày cô nhíu chặt lại.

Bắc Dã nhìn đầy hứng thú.

“Uống ngon không?” Cậu hỏi.

“Uống không ngon.” Trần Niệm bĩu môi, nhìn Bắc Dã bên kia bàn, không có nguyên do, bỗng nhiên liền nhàn nhạt nhếch môi.

“Tại sao cười?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm lắc lắc đầu: “Không tại sao cả.”

“Em vui sao?”

Cô ngơ ngẩn suy nghĩ một hồi, gật gật đầu, tiếng rất thấp, nho nhỏ, giống như nói một bí mật: “Vui.”

Bắc Dã “ồ” một tiếng, cặp mắt gặp mì trong nồi, vô thức cong khóe môi, cũng cười rồi.

Trần Niệm hỏi: “Anh cũng vui sao?”

Bắc Dã nói: “Tôi cũng vui.”

Hai người ăn hết sạch mì, thấy đáy nồi, Bắc Dã hỏi: “Ăn no chưa?”

Trần Niệm gật đầu: “Ăn no rồi.”

Mùi thơm bánh mì nướng lại bay vào, cậu hỏi: “Muốn ăn không?”

“... Được đấy.”

Thế là Bắc Dã lại cười. Cậu leo cửa sổ xuống, một lát sau mang bánh mì mới nướng về, còn có một cây kẹo que mềm hình sói xám.

Trần Niệm bóc ra cắn một cái, đảo mắt thấy 《Kinh Thánh》 trên tủ, sắc mặt khẽ thay đổi, đi tới nhét nó vào trong tủ, cũng không nhìn thấy nữa.

Cô ngậm kẹo, bỗng nói: “Ngụy Lai mất tích rồi.”

“Ờ.” Bắc Dã không buồn để ý, cắm ống hút vào hộp sữa, đẩy tới trước mặt cô.

“Cô ấy có thể đi đâu chứ?”

“Ai biết được? Cô ta trêu chọc nhiều người, không liên quan gì đến chúng ta.” Bắc Dã nói.

“Ờ.” Trần Niệm nói.

Nhưng nếu cảnh sát đến hỏi thì cũng sẽ gây ra rắc rối. Cô nhíu mày suy nghĩ, chợt đứng dậy đi đến nhà tắm, không biết tìm cái gì, lục tung mọi thứ.

Bắc Dã cũng không cản, ngồi uống sữa bên cạnh bàn.

Trần Niệm kéo ngăn kéo dưới bồn rửa tay ra, bên trong trống trơn; cô tìm một vòng, lại đi ra nhìn khắp nơi, hỏi: “Máy món đồ kia đâu?”

“Hửm?”

“Đồ em mặc, hôm đó.”

“Đốt rồi.”

“Đốt rồi?” Cậu thực sự quá cẩn thận. Cô hỏi, “Lúc đốt, sẽ không bị phát hiện sao?”

“Tôi biết có một chỗ đốt rác cả ngày.”

Trần Niệm còn định nói gì đó, Bắc Dã hỏi: “Hôm nay không ôn bài sao?”

“Ôn bài chứ.” Cô trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống. Bắc Dã đứng dậy lấy đèn bàn sang.

Hai người trẻ tuổi chia ra ngồi hai bên bàn. Cô cúi đầu đọc sách giải đề, cậu đọc truyện, thỉnh thoảng nhìn cô, thỉnh thoảng đi đuổi để kê ngoài cửa sổ,

tối mùa hè cứ trôi qua như thế.

Ngày qua ngày, hai người trẻ tuổi sống nương tựa vào nhau.

Có một buổi tối, khi chuông xe lửa vang lên, Trần Niệm dụi dụi mắt, khép sách lại.

Đêm nay giông tố không đến nữa, cực kỳ yên lặng.

Trần Niệm nói: “Tối nay, không có mưa.”

Bắc Dã đi tới bên cửa sổ: “Mùa mưa sắp qua rồi...” Cậu dừng lại, nhìn bầu trời, chợt nói, “Nhóc nói lấp,”

“Hửm?” Trần Niệm quay đầu lại.

“Em sang đây xem.”

Trần Niệm đến bên cửa sổ, ló đầu ra ngoài nhìn bầu trời giống như cậu, bầu trời đầy sao.

Bắc Dã nhảy lên cửa sổ, đưa tay cho cô, cô nắm lấy leo lên cửa sổ, nhảy xuống miếng xi măng, vòng theo cầu thang đi lên mái nhà. Xe lửa ầm ầm lao qua.

Hai người trẻ tuổi vai kề vai ngồi ngắm sao trong gió đêm trên mái nhà.

Họ nhìn lên, thành kính, tin tưởng và ngưỡng mộ.

Bầu trời sao đêm hè đẹp đến rung động lòng người, đẹp như thế, khiến người ta muốn rơi lệ.

Cậu nói kia bỗng xẹt qua trong đầu Trần Niệm, cô đọc ra: “Chúng ta sống trong rãnh nước, nhưng có người vẫn ngắm nhìn bầu trời sao.”

Bắc Dã cụp mắt, quay đầu nhìn cô. Cô hơi e sợ: “Em không hiểu.”

“Bắc Dã,” Trần Niệm hỏi, “Ngắm nhìn bầu trời sao mà họ nói có ý nghĩa gì?”

“Vớ với tôi mà nói, là ý nghĩa vào giờ phút này.” Bắc Dã nói.

Cô ngơ ngác không hiểu.

Cậu khẽ mỉm cười, nói: “Hi vọng có ngày em cũng sẽ hiểu ý nghĩa của nó.”

“Có thể sao?”

“Có thể.” Cậu nói, “Em tin không?”

“Lời anh nói, em tin chứ.”

Chương 17

Vào tiết tự học hôm ấy, thầy chủ nhiệm giữa chừng đi vào, gõ gõ bàn để các học sinh bỏ hết bài ôn tập trong tay xuống, sau đó tốn nửa tiết giảng cho mọi người kiến thức an toàn và ý thức tự phòng vệ khi đi học và tan học.

“Đặc biệt là học sinh nữ,” ông nói, “cố gắng hết sức kết bạn, không nên đi đến chỗ ít người, cũng đừng đi dạo công viên leo núi. Buổi tối thì đừng chạy lung tung bên ngoài nữa nhé.”

Có người hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Thầy chủ nhiệm nói: “Không có gì, sắp thi tốt nghiệp rồi, mọi phương diện đều chú ý một chút.” Nói đoạn lại nói một số chú ý về ăn uống và đề phòng cảm nắng.

Nhưng các thiếu niên đoán ý tứ qua lời nói và sắc mặt, sao mà nhạy cảm. Thầy vừa đi, trong lớp liền sôi sùng sục.

“Xảy ra chuyện rồi, nhất định xảy ra chuyện rồi.”

“Có chú ý tới giọng của thầy không? ‘Đặc biệt là học sinh nữ’, mình nói ấy hả, chính là phương diện kia.”

“Phương diện nào vậy?”

“Phương diện nào mà cậu không biết hả. Lần trước mình đã nói đạo tặc hái hoa áo mưa, các cậu cứ không tin.”

“Ồ ——” Bùng tỉnh ngộ.

Trần Niệm không quan tâm, bỏ một viên xí muội vào miệng.

Tăng Hảo ở đằng trước quay đầu sang, nằm sấp lên bàn Tiểu Mễ, ngoắc ngoắc tay với Trần Niệm.

Trần Niệm sáp lại gần, Tiểu Mễ cũng tới, ba cái đầu tùm lại.

“Này, người mà thầy nói đó rất có thể là Ngụy Lai.”

Trần Niệm và Tiểu Mễ vô cùng kinh ngạc.

Tăng Hảo: “Thật đấy. Việc mất tích gạt người khác xác minh chính xác rồi.”

Xí muội trong miệng Trần Niệm tan ra, vừa chua vừa mặn, cô hỏi: “Cậu ấy... thế nào?”

Tăng Hảo ngật ngưỡng, giống như cảm thấy xấu hổ vì lời tiếp theo, nhưng vẫn nói ra từ đó: “Hiếp rồi giết.”

Trần Niệm: “...”

Tiểu Mễ: “Thật hay giả vậy, ba cô sáu bà (1) cậu nói lung tung phải không?”

(1) Ba cô sáu bà: vốn chỉ các nghề của phụ nữ Trung Quốc thời xưa, ngày nay chỉ phụ nữ phố chợ hoặc người thích bàn chuyện thị phi.

“Thật đấy!” Tăng Hảo nói, “Tuần trước, trận mưa xối xả cuối cùng của mùa mưa, cầu Tam Thủy bị sập.”

Việc này mọi người đều biết. Cầu Tam Thủy ở vị trí hẻo lánh, còn là cầu đường sắt, cũng không có thương vong, không phải đề tài nói chuyện hay. Các học sinh cuối cấp ba ai để ý chứ.

“Khi công nhân làm việc dưới nước vớt được một chiếc giày. Lúc đầu tưởng là rác nên mang lên bờ định ném vào đồng rác. Nhưng sau đó phát hiện....”

Tiểu Mễ nói chen vào: “Của Ngụy Lai?”

“Đúng vậy, sau khi Ngụy Lai mất tích, khắp nơi đều là thông báo tìm người, giày, quần áo cậu ta mặc hôm mất tích đều đăng lên mạng đấy.”

“Sau đó thì sao?”

“Đương nhiên báo cảnh sát rồi. Cảnh sát tìm ở vùng lân cận, sau đó tìm được thi thể một cô gái trong phù sa ở bờ sông phía thượng lưu cách cầu Tam Thủy khoảng một ngàn mét.”

Tiểu Mễ hỏi: “Cậu ấy bị chôn ở trong?”

“Ừ, lúc cảnh sát vớt lên, cả người trần truồng, không mặc gì cả.”

“Vậy cũng không nhất định là —— như cậu nói đâu.”

“Cậu không biết đấy.” Tăng Hảo nói, “Mấy cô gái thành phố Hi đã bị, đó đó. Nhưng tội phạm chưa bị bắt.”

Ai cũng biết đó đó là cái gì.

Trần Niệm nhớ tới việc cô đi qua cầu Tam Thủy, lại nhớ tới việc Trịnh Dịch từng nhắc nhở cô chú ý an toàn khi đi học và tan học. Cô nói: “Nhưng vậy cũng không thể chứng minh, người chết chính là Ngụy Lai được.”

“Vậy cậu nói Ngụy Lai mất tích đâu rồi? Mình cảm thấy chính là cậu ta. Khẳng định là cậu ta.” Tăng Hảo rất cố gắng nói.

Nếu Ngụy Lai xảy ra chuyện, còn là cách như vậy, trước khi chết cô ấy nhất định rất đau khổ.

Trần Niệm hút xí muội ngọt dần, trong lòng dâng lên một sự sáng khoái mãnh liệt và kinh khủng.

Nhưng rất nhanh, cô dò xét nội tâm mình, lại cảm thấy xấu xí, hổ thẹn.

Buổi trưa, Trần Niệm ngồi xếp bằng trên chiếu, lúc Bắc Dã vẩy nước hạ nhiệt ở bên cạnh, cô nói tin tức này cho cậu biết.

Cậu “ờ” một tiếng, không nói tiếp, không bị quấy rầy tiếp tục đổ nước xuống nền xi măng.

Quạt máy thổi bay tóc trán của cậu, che kín mắt, không thấy rõ vẻ mặt.

“Anh nói, có thể là Ngụy Lai không?” Trần Niệm hỏi.

“Làm sao tôi biết.” Cậu ngược mắt, “Tôi đâu phải cảnh sát.”

Hắt nước xong, quạt máy thổi một hơi mát lạnh. Bắc Dã ngồi lên chiếu, nói: “Ngủ thôi.”

Trần Niệm nằm xuống, nhắm mắt lại; Bắc Dã cũng nằm xuống, nhắm mắt lại.

Gió thổi vào hai người trẻ tuổi nằm thẳng trên chiếu.

Cách một lúc, hơi nóng dần tan đi, cậu đắp một cái bao gối lên bụng cô, Trần Niệm mở mắt.

Bắc Dã thấp giọng nói: “Đánh thức em sao?”

Trần Niệm lắc lắc đầu, nhìn cậu.

“Sao vậy?” Bắc Dã hỏi.

Trần Niệm nói: “Hôm ấy anh đi đến sau núi ở trường, Ngụy Lai không có ở đó sao?”

“Đúng.”

“Hôm đó, tại sao trẻ như vậy anh mới về?”

“Tôi đã tìm rất lâu.”

Trần Niệm há miệng, cuối cùng cũng không nói gì, cứ nhìn thẳng Bắc Dã như vậy.

Cô có một đôi mắt biết nói, nhưng lúc này đôi mắt cô cũng lặng thinh. Cô dường như có hơi nghi ngờ, nhưng cũng không biết mình nghi ngờ cái gì.

Cậu cười nhạt: “Em cho rằng tôi gạt em sao?”

“Cũng không phải.” Trần Niệm nói.

“Ngủ đi.” Bắc Dã nói lại lần nữa.

Trần Niệm nhắm mắt lại, Bắc Dã cũng nhắm mắt lại.

Ngủ trưa dậy, Bắc Dã đưa Trần Niệm đi học.

Ra khỏi khu vực nhà xưởng bỏ hoang, đi trên vùng đất cỏ dại mọc um tùm, phía sau truyền đến tiếng la hét của thiếu niên: “Bắc Dã!”

Là bạn của cậu, Đại Khang, Lại Tử, thiếu niên cao gầy chưa trưởng thành giống như cậu, thiếu niên hư hỏng giống như cậu.

Trong nháy mắt, Trần Niệm trốn ra sau lưng Bắc Dã, nắm chặt áo sơ mi của cậu. Cô đang run rẩy, cậu cảm giác được. Sau việc kia, cô sợ tất cả thiếu niên hư, ngoại trừ cậu.

“Anh Bắc ——”

“Tiểu Bắc ——”

Họ chạy tới, “Cùng đi trượt đường trượt hình chữ U đi.”

“Bọn mày đi trước đi, lát nữa tao đi tìm bọn mày.”

Gió thổi cỏ lay, sợi tóc đen sẫm và góc váy trắng của cô gái thoáng qua sau lưng thiếu niên Bắc Dã.

“Gần đây mày có việc gì vậy? Đang bận những gì?” Đại Khang ló đầu nhìn ra sau lưng cậu, Bắc Dã nhanh chóng đi sang phải một bước, chặn tầm mắt cậu ta.

Đại Khang chỉ bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Bắc Dã, giống như chông địch.

Đại Khang ngẩn người, cực kỳ bất ngờ. Đây là người anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ của cậu ta. Đây là lần đầu tiên.

Giữa anh em nhìn nhau, hoặc là nói, giằng co.

Lại Tử thấy vậy kéo kéo cánh tay Đại Khang, nhỏ giọng giảng hòa: “Bọn mình đi chơi trước đi, có gì lát nữa hẵng nói.”

Đại Khang nhìn hai cái bóng dưới lòng bàn chân Bắc Dã, một cao một thấp, dính sát nhau; cậu ta rất khó chịu, muốn nói chút bất mãn kiềm nén không bộc lộ mấy ngày nay, nhưng cuối cùng chỉ nói câu: “Vậy mà cũng là một đứa trọng sắc khinh bạn.”

Giận dữ bỏ đi, Lại Tử đi kéo, Đại Khang hất ra: “Mày cũng cút đi!”

Lại Tử nhìn Bắc Dã, muốn nói gì đó, thấy ánh mắt ấy của cậu, nuốt xuống, nói: “ lát nữa gọi điện thoại cho anh.”

Cũng chạy đi.

Bắc Dã đưa tay ra sau lưng, nắm tay Trần Niệm. Lòng bàn tay cô đầm mồ hôi, bóp rất chặt. Cậu dùng rất nhiều sức mới buông cô ra được.

Sắc mặt Trần Niệm trắng bệch, cô cúi đầu.

“Người đó... là bạn anh sao?”

“Không phải.”

Bắc Dã nắm tay cô, từ từ nắm chặt. Cô cũng chậm rãi nắm chặt, hai luồng sức mạnh trẻ non nớt quần quýt buộc chặt một chỗ.

Đi qua giữa bụi cỏ cao ngang hông. Có những chuyện, không đề cập tới.

Sợi dây đàn màu đỏ kia vẫn buộc trên cổ tay phải của cậu, món đồ nhỏ không có ý nghĩa, bởi vì yêu, trở nên đẹp trong lòng.

Tay của thiếu niên nắm chặt.

Cho đến cuối cùng, không thể không buông ra.

Đến quốc lộ, không sánh vai cùng đi nữa.

Lúc băng qua đường, Trần Niệm đứng ven đường, Bắc Dã đứng dưới tán cây lớn cách cô năm, sáu mét. Sau lưng có người vỗ vai Trần Niệm. Cô quay đầu lại, là Trịnh Dịch.

Cô ngẩn người, muốn liếc nhìn hướng Bắc Dã theo bản năng, nhưng không có.

“Cảnh sát Trịnh...”

“Trần Niệm,” Trịnh Dịch mỉm cười, “Sao trưa nay chạy ở ngoài?” Anh từng đưa đón cô, biết buổi trưa cô ở trường không về nhà.

Trần Niệm nói: “Em ... có lúc về nghỉ trưa.”

“Ừm, nằm sấp trên bàn ngủ khó chịu lắm.” Đèn xanh sáng, anh hất hất cằm, “Đi tới trước đi.”

Trần Niệm đi theo anh, mơ hồ lo sợ bất an.

Mặt trời lúc hai giờ trưa chiếu trên đường, hơi nóng hấp người ta.

Cô cân nhắc mấy phút hỏi: “Sao... anh... ở phía này?”

“À, tới tìm em đây. Không ngờ còn chưa đến trường đã gặp em ở đây rồi.”

“Tìm em làm gì ạ?”

Có xe quẹo phải, anh kéo cánh tay cô một cái, da cô gái hơi lạnh, cô rất nhanh rụt lại.

Anh nhận ra được cảm giác xa cách, hiểu là họ rất lâu không gặp, vả lại áp lực học tập của cô lớn. Anh nói: “Sắp thi tốt nghiệp rồi, xem em gần đây sống có tốt không.”

“Vẫn... như cũ ạ.”

“Ừm, tâm trạng bình thường thì tốt.” Tùy ý trò chuyện một lúc, Trịnh Dịch lại nói, “Sau này tan học về nhà sớm một chút, tan học rồi đừng đi đến chỗ vắng vẻ ít người.”

Đến đề tài chính rồi. Trần Niệm nói: “Thầy... đã nói rồi ạ.”

“Ừm, vậy thì tốt.” Trịnh Dịch gật gật đầu, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng, nói về đây ẩn ý, “Giữ khoảng cách với nam sinh cùng lứa, đừng dễ dàng tin họ. Đừng về nhà một mình với bạn học nam. Nếu gặp chuyện gì thì phải bình tĩnh, đừng chọc giận đối phương.”

Lòng Trần Niệm căng thẳng, giống như nhiệt kế đột nhiên ném vào nước sôi. Làm việc lén lút chột dạ, chẳng lẽ anh ấy biết Bắc Dã? Nhưng Trần Niệm vừa nghĩ lại cảm thấy không đúng. Ý lời này, chắc là có phạm vi tình nghi.

Trần Niệm ngẩng đầu lên, muốn hỏi kết quả, nhưng lại ý thức được việc công không có cách nào nói ra, Trịnh Dịch sẽ không trả lời liền thôi không hỏi.

Tới công trường, Trịnh Dịch nói: “Em chờ một chút.” Anh đi tới quầy bán đồ vật bên kia đường mua một cây kem cho cô.

Trần Niệm nhận lấy, hơi lạnh rơi xuống mu bàn tay.

Trịnh Dịch cười, nói: “Cố gắng lên, học cho tốt. Khoảng thời gian này anh rất bận nên không rảnh đến thăm em. Thi tốt nghiệp xong anh mời em đi ăn.”

Trần Niệm nói: “Vâng.”

Trịnh Dịch đi, Trần Niệm nhìn sang, thấy Bắc Dã.

Cậu đứng trong bóng ánh sáng dưới tán cây ngô đồng, ánh mặt trời biến thành từng chùm tia sáng màu trắng, tạo ra từng cái lỗ trên thân thể gầy yếu của thiếu niên.

Trần Niệm cầm kem đứng trên bậc thềm ở cổng trường. Cô không thể đi qua, cậu cũng không thể đi tới.

Chỉ nhìn thoáng qua, cậu xoay người đi, giống như chưa từng đến. Một chùm ánh nắng vỡ tan chảy xuôi trên người cậu.

Trần Niệm trở lại trường.

Sắp vào học, trong lớp gần như nhốn nháo. Không biết tin tức từ đâu ra, thân phận nữ sinh phát hiện ở sông kia đã xác định rồi.

Chính là Ngụy Lai.

Mắt Tăng Hảo sáng như bóng đèn, cô ấy nói với Trần Niệm: “Cậu ta xuống dưới cùng Tiểu Diệp rồi. —— À không, Tiểu Diệp lên Thiên đàng, nhưng Ngụy Lai xuống địa ngục.”

Không ai lại sợ một người đã chết, thù và oán cũng không cần giấu giếm nữa.

Cả buổi chiều, Tiểu Mễ đều thở dài, Trần Niệm: “Hôm nay cậu sao vậy?”

Tiểu Mễ nói: “Mình hơi khó chịu.”

“Chuyện của Ngụy Lai?”

“Ừ.” Tiểu Mễ nói, “Tuy cậu ấy rất đáng ghét nhưng cũng cảm thấy rất đáng thương. So với chết thì vẫn hi vọng cậu ấy sống hơn.”

Trần Niệm thì không biết, cô không biết Ngụy Lai chết thì tốt hay sống thì tốt.

Trước mặt Tiểu Mễ, cô rất xấu hổ, cũng vô lực. Họ là bạn thân, nhưng chung quy có một số chuyện tách họ ra, mà cô không biết nói từ đâu.

“Mình không hiểu cái thế giới này.” Tiểu Mễ nói. Trước kia khi Hồ Tiểu Điệp nhảy lầu, cô ấy e sợ cũng đã nói câu này.

Tinh thần Tiểu Mễ không tốt, cô ấy đi rửa mặt; Trần Niệm trở lại lớp, Từ Miếu sang đây ngồi chỗ của Hồ Tiểu Điệp đằng trước cô: “Hôm Ngụy Lai mất tích đã gọi điện thoại cho mình.”

Sắc mặt Trần Niệm không thay đổi.

Từ Miếu thở dài: “Cậu ấy đã nói chuyện của cậu cho mình, còn nói đã hẹn cậu ra sau núi gặp mặt, bảo mình đi ‘thưởng thức’ dáng vẻ nhếch nhác của cậu. Cậu ấy nói ở ngay sau núi, hơn nữa còn là tiết thể dục, mình đi cũng sẽ không bị bố mẹ phát hiện.”

Trần Niệm vẫn nhìn cô ấy, vẻ mặt đóng băng.

“Mình không muốn giống cậu ấy nữa, liền từ chối. Trước kia thấy bắt nạt người khác rất tuyệt rất oai phong, bây giờ ngấm lại rất vô vị.”

Trần Niệm nói: “May mà, cậu không đi.”

Từ Miếu tưởng cô xấu hổ, bản thân cũng hơi xấu hổ, nói: “Bây giờ mình bị bố mẹ dạy dỗ mỗi ngày, đức hạnh trước kia đừng nhắc đến nữa. Nhưng mà Trần Niệm này, hôm đó Ngụy Lai không làm gì cậu chứ?”

Trong mắt cô ấy, đối tượng bị bắt nạt nhỏ yếu như Trần Niệm, căn bản không thể nào là người bị tình nghi.

Trần Niệm nhớ tới dáng vẻ cầm video phách lối ngang ngược của Ngụy Lai hôm ấy, sỉ nhục cô, đe dọa cô, bảo đảm vận rủi cô chịu sẽ tiếp tục; Trần Niệm lắc đầu: “Không có.”

“Ờ.” Từ Miếu sáp lại gần, nhỏ giọng, “Đừng nói với bất kì ai cậu từng lén gặp cậu ấy, bằng không thì mỗi ngày tiếp nhận tra hỏi, cậu đừng nghĩ đến việc học nữa.”

Trần Niệm gật đầu.

Không đến thời gian nửa ngày, đủ loại tin tức bay khắp khuôn viên trường giống như bồ câu sải cánh. Lúc Trần Niệm xuống lầu học thể dục, nghe thấy học sinh lớp dưới thảo luận vô cùng thần kì:

“Ê, cậu xem phim Mỹ 《Tâm lý tội phạm》 chưa?”

“Chưa, hay không?”

“Hay lắm, cậu lên mạng tìm đi. Mình nói cho cậu, giống Ngụy Lai ấy, chị ấy chính là điểm mất khống chế và điểm bùng phát của tên tội phạm cường hiếp liên hoàn kia, tên tội phạm áo mưa đã thăng cấp rồi, sau này hẳn ra tay với con gái nữa đều sẽ giết chết họ.”

“Hả? Thật hay giả vậy?”

“Thật đấy. Trên tivi nói như vậy. Sự vui sướng hẳn nhận được từ việc cường hiếp không có cách nào thỏa mãn hẳn, đã giết người một lần thì giống như mở chiếc hộp Pandora, hẳn phải tiếp tục nhận được niềm vui sướng từ việc giết người.”

“Khủng khiếp quá! —— Nhưng mà cậu lợi hại thật, sau này đi làm chuyên gia đi.”

“Đó là đương nhiên, đây là chí hướng của mình.”

Rất nhiều học sinh đều đang thảo luận.

Họ mang nỗi thương xót dành cho người bị hại, khi nhiều người, thứ tình cảm này đặc biệt mãnh liệt, viết lên mặt và miệng từ chỗ đông người.

Có người kêu gọi đốt nển cầu phúc cho Ngụy Lai, nhưng tạm thời “ban tổ chức” nổi lên tranh chấp không nhỏ trong đủ loại công việc như mẫu nển, xếp đặt tạo hình, ai chụp ảnh, ai mang gương, do ai đăng lên Weibo, may mà cuối cùng đạt được nhất trí.

Nhưng còn chưa tới tối đã có người đốt nển chơi trong lớp, nhiều thiếu niên tham gia hơn, vừa đánh vừa ồn ào, vừa cười vừa nhảy, điên vô cùng, suýt nữa gây ra tai họa an toàn tiềm ẩn, kết quả bị trường phòng giáo vụ khiển trách một trận, hành động cầu phúc đã bàn xong cũng liền mất bóng dáng.

Có đôi khi, Trần Niệm cảm thấy,

Trường học là một vườn thực vật kì lạ, mỗi thiếu niên đều giống một bụi hoa, một cọng cỏ, hoặc một bụi cây.

Có thiếu niên xinh đẹp, có thiếu niên xấu xí; có thiếu niên đôi khi thì xinh đẹp, đôi khi thì xấu xí;

Họ tranh giành ánh mặt trời giống như dây cát đằng và cây thông, một sống một chết; họ giống như địa y, spanish moss, đôi bên cùng có lợi cùng thắng; rất nhiều lúc họ giống như cây cao to và bụi cây, tự tìm được vị trí thích hợp với mình, chia nhau tự nhiên, không liên quan đến nhau.

Mà người ngay cả trường học cũng không sống nổi, sau này làm sao sống nổi trong xã hội.

Chương 18

“Địa y thần kì thật.” Tiểu Mễ nói với Trần Niệm.

Trần Niệm cúi đầu dọn bàn học, đếm ngược đến kì thi tốt nghiệp tiến vào số hàng đơn vị, rất nhiều sách phải mang dần về nhà.

“Nấm và rêu ở cùng, một cái hấp thu chất dinh dưỡng, một cái quang hợp, sinh trưởng thành địa y. Nhưng nếu như tách hai cái ra thì chúng không có cách nào sống sót độc lập, sẽ chết cả.”

Tăng Hảo đang dọn cặp ở đằng trước quay đầu lại: “Tiểu Mễ, cậu tràn đầy tình cảm như vậy, không yêu sớm lãng phí thật. Mấy ngày sau cùng có muốn bắt chuyến xe cuối không?”

Tiểu Mễ đá ghế cô ấy một cái, nói: “Đại học có người tốt hơn.”

“Không nhất định đâu.” Tăng Hảo nói đoạn, mắt vô thức nhìn sang bên cạnh.

Tiểu Mễ nhìn ra, cười: “Đã thấy người tốt nhất rồi nhỉ.”

Tăng Hảo cũng không giấu giếm: “Chờ thi xong mình sẽ theo đuổi Lý Tường.”

“Này! Vậy cậu cũng điền nguyện vọng trường ở Bắc Kinh đi.” Gần cuối học kỳ, bầu không khí chia tay ngày càng nặng, ai cũng muốn có nhiều bạn học ở thành phố giống mình hơn.

“Được đấy. Mình không muốn ở lại tỉnh đâu, mình ghét người ở đây.” Tăng Hảo nói. Bất luận là Hồ Tiểu Diệp trước đây, cô ấy hay là Trần Niệm bị bắt nạt, sự coi thường và phớt lờ của mọi người đều rõ ràng trước mắt.

Tăng Hảo: “Chờ sau khi lên đại học, mình phải ăn mặc thật đẹp, học trang điểm, học mặc quần áo, tham gia nhiều câu lạc bộ, quen nhiều bạn tốt hơn.”

Tiểu Mễ cũng rất mong chờ, quay đầu nhìn Trần Niệm đang thu dọn sách vở: “Niệm, đến đại học, cậu nhất định sẽ là hoa khôi của khoa.”

Trần Niệm lười biếng nâng mí mắt: “Vì khoa Toán hay khoa Vật Lý chỉ có một mình mình là nữ sinh sao?”

Tăng Hảo phì cười lớn, néo mặt Trần Niệm: “Ngốc bầm sinh!”

Trần Niệm nhẹ nhàng quay mặt qua chỗ khác.

Tiểu Mễ cười ha ha: “Không phải hoa khôi của khoa, hoa khôi của trường, hoa khôi của trường! —— Niệm, cậu học trường kỹ thuật, chắc chắn rất nhiều người theo đuổi. Cậu có nghĩ tới cậu thích kiểu nam sinh nào không?”

Trần Niệm bỏ từ điển Oxford vào cặp, kéo dây kéo, nhẹ giọng nói: “Mình giết người, anh ấy phóng hỏa cho mình.”

Tăng Hảo: “...”

Tiểu Mễ: “...”

Trần Niệm: “Nhưng mình sẽ không giết người, cũng không cần anh ấy phóng hỏa.”

Tăng Hảo đẩy tay cô: “Đùa ghê quá. Ý của cậu chính là yêu cậu yêu đến chết vì cậu, nhưng bây giờ làm gì có người như vậy.”

Tiểu Mễ nói: “Cậu còn học nói vớ vẩn nữa. —— Đây, nói nghiêm túc đi.”

“Xem mình như người... bạn nhỏ. Mình đến đâu, anh ấy sẽ theo... đến đó. Không thấy mình, anh ấy sẽ không yên tâm; không thấy anh ấy, mình... sẽ không yên tâm.” Trần Niệm nói.

“Niệm, hai người là cá hề và hải quỳ à?” Tiểu Mễ cười, “Hay là địa y?”

“No! No! No!” Tăng Hảo lắc đầu, “Trần Niệm, cái quan niệm này của cậu sẽ không hạnh phúc lâu dài đâu. Giữa người yêu quan trọng là bình đẳng, không phải bố và con gái cũng không phải anh em; phải có không gian và tự do. Dính quá không được. Cậu phải thay đổi suy nghĩ một chút.”

“Ồ.” Trần Niệm nói.

Ba người thu dọn xong rồi đi ra khỏi lớp, Tăng Hảo đề nghị: “Ngày mai nghỉ một ngày, bọn mình gọi Lý Tường đi viếng miếu Văn Khúc Tinh đi.”

Tiểu Mễ: “Cậu mà cũng phải lạy Bồ Tát?”

“Chủ yếu là leo núi thư giãn một chút rồi đi dạo phố ăn vặt một chuyến.”

“Đừng. Trời nóng thế này, cẩn thận ăn đau bụng đấy. Thi quan trọng hơn, thi xong rồi ăn hết một bữa.”

“Vậy sau khi leo núi đi công viên trò chơi cũng được nhỉ.”

“Được đấy. Mình muốn đập chuột chũi. —— Niệm, cậu cũng đi chứ.”

Trần Niệm từ xa đã thấy bóng người đối diện cổng trường. Cô lắc đầu: “Không đi đâu.”

“Làm gì mà không đi vậy, mọi người cùng đi mà.” Tăng Hảo nói.

Trần Niệm khụt khịt mũi: “Hình như có hơi... sắp bị cảm. Định uống ít thuốc, ngày mai nghỉ ngơi.”

“Ấy, vậy thì nghỉ cho khỏe, nhất định phải uống thuốc bột nhé, nếu không cảm mạo phát tác một cái là cả tuần đấy, mấy ngày cuối cùng đừng nghĩ đến việc ôn bài nữa.”

“Ừm.” Cô gật đầu.

Trần Niệm tạm biệt mấy cô ấy ở cổng trường.

Cô đi một mạch, đi tới chỗ đất hoang ngoài đường phố mới dừng lại quay người nhìn.

Thiếu niên Bắc Dã đi tới.

Cô nghiêng người, thân thể hơi cong, đeo chiếc cặp nặng nề, giống như một cái vỏ ốc sên. Vải áo chỗ dây đeo ướt mồ hôi, nhăn nhúm dính vào da.

Bắc Dã tiến lên, lấy chiếc cặp trên vai cô xuống.

Cô hơi thẳng người, đi theo cậu.

Cô nói: “Ngày mai không đi học.”

Bắc Dã: “Một ngày?”

“Ừm.”

“Muốn ôn bài hay muốn đi ra ngoài chơi?” Cậu hỏi.

“Đi ra ngoài chơi.”

“Được.”

Đi con đường của riêng mình, sống hòa thuận với nhau.

Qua khoảng một đoạn đường, Bắc Dã hỏi: “Người buổi trưa đó chính là cảnh sát em quen?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta tìm em làm gì?”

“Anh ấy nói, phải giữ cảnh giác, với nam sinh bằng tuổi. Còn nói ——”

Bắc Dã hỏi: “Còn nói cái gì?”

Trần Niệm đáp: “Nói không nên về nhà, với nam sinh. Đừng đi đến, chỗ ít người.”

Bắc Dã không nói gì. Qua một lúc lâu, có lẽ nhận ra cô vẫn chờ cậu nói tiếp, bèn hỏi: “Vậy em còn đi theo tôi.”

Trần Niệm cúi đầu, khẽ bĩu môi một cái: “Đi theo, thì sao chứ?”

Bắc Dã nở nụ cười rất nhẹ.

Trần Niệm: “Mọi người nói, Ngụy Lai bị... trước, sau đó giết chết. Trước đây cũng có mấy vụ án đó, có thể là một người. Người trẻ tuổi, người cùng lứa tuổi với chúng ta.”

Bắc Dã lại không trả lời một lúc lâu, qua chốc lát chợt hỏi: “Em không sợ tôi là tên tội phạm đó?”

Trần Niệm lắc đầu: “Không sợ.”

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh: “Giả như thực sự là tôi, em cũng không sợ?”

Trần Niệm bình tĩnh nhìn cậu, lắc đầu lần nữa: “Không sợ.”

Bắc Dã câm nín, mấy phút sau nói câu: “Đứa ngốc.”

Trần Niệm bứt cổ đuôi chó vặn xoắn trong tay, đi chậm rì sau lưng cậu.

Suy nghĩ một chút, vẫy cọng cỏ mảnh gãy lòng bàn tay cậu. Cậu chợt bị chạm một cái, rụt tay lại quay đầu nhìn cô, giống như người lớn nhìn trò quỷ của trẻ con khinh thường hừ một tiếng, tiếp tục đi.

Trần Niệm lại đuổi theo cào cào cậu.

Cậu hỏi: “Làm gì đấy?”

“Ngày mai, anh dẫn em đi đâu chơi?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

“Ồ.” Trần Niệm đi bên cạnh cậu, cỏ đuôi chó tua tủa vẫn đang cào lòng bàn tay cậu. Cậu đã quen, thờ ơ, để mặc cô nghịch.

“Chỗ mà đi đó, có thú vị không?” Cô hỏi.

“Em nói thử xem?” Cậu hỏi ngược lại.

“Thú vị.” Cô trả lời.

“Sao em biết thú vị?” Cậu lại hỏi.

“Thì biết thôi.” Cô lại trả lời.

“Ồ, em là thần tiên à?”

“Không phải thần tiên, nhưng em biết.”

Cho dù rất nhiều năm sau, Trần Niệm cũng có thể nhớ lại rõ ràng mỗi lần trò chuyện cùng Bắc Dã.

Cô nói ít, cậu nói cũng không nhiều. Phần lớn thời gian, họ đều im lặng và lại lặng lẽ đi về phía trước, giống như hai người xa lạ không rảnh để ý đến nhau.

Những cuộc trò chuyện ngẫu nhiên kia, rất nhiều năm sau nhớ lại, vô vị lại ngớ ngẩn; nhưng điều kì lạ là,

Cho dù sau rất nhiều năm, Trần Niệm đều có thể nhớ lại rõ ràng tâm tình mỗi lần trò chuyện cùng Bắc Dã.

Giống như mặt hồ trong veo nổi bọt nước.

...

Trịnh Dịch bận rộn bên ngoài xong quay lại, vừa đi vào sảnh văn phòng, đồng nghiệp liền gọi anh: “Nhanh lên, đội trưởng Phan kêu họp.”

Trịnh Dịch cũng không kịp uống nước, vội đến phòng họp.

Lão Dương phụ trách điều tra hai vụ án cưỡng hiếp tháng trước đang báo cáo: "... Giữa mùa mưa, hai người bị hại đều bị tấn công khi đi một mình vào ban đêm. Vì tiếng mưa lớn, không nghe được tiếng bước chân của người phía sau, che dù, tầm mắt cũng bị cản trở."

Pháp y Tiểu Chu bổ sung: "Người bị tình nghi mặc áo mưa che mặt, khi người bị hại vùng vẫy, trong móng tay chỉ cào được một chút cao su trên áo mưa."

Lão Dương nói: "Là áo mưa rất thường thấy, chúng tôi không tìm được manh mối có ích. — Hai người bị hại miêu tả, đối phương dùng dao uy hiếp họ, nhưng trong quá trình thực hiện hành vi làm tình, cảm giác hấn cho họ rất trẻ, cao, gầy. Chúng tôi phân tích cho rằng, người bị tình nghi ở trong khoảng mười bảy đến mười chín tuổi, rất có thể là người cùng lứa tuổi với họ. Nhưng vì người bị hại báo cảnh sát quá trễ, manh mối hữu hiệu chúng tôi tìm được từ hai vụ án này cũng không nhiều."

Có người nói: "Sau hai vụ đó, không có người mới báo cảnh sát."

Lão Dương nói: "Tuổi người bị hại khá nhỏ, hẳn có một bộ phận chọn im lặng."

Đội trưởng Phan hỏi: "Thi thể phát hiện lần này thì sao, các anh thấy thế nào?"

Trịnh Dịch rón rén đi tới một bên, nhẹ nhàng kéo ghế ra ngồi xuống.

Lão Dương nói: "Chúng tôi cho rằng rất có thể là cùng một người."

Ông liếc nhìn pháp y Tiểu Chu, người sau nói:

“Khám nghiệm tử thi cho thấy, cổ tay, vai, chân người chết có vết thương và vết bầm tím do giãy giụa gây ra. Vùng kín bị tổn thương, âm đạo có vết rách mới, trong thân thể không sót lại tinh dịch, hẳn đã dùng bao cao su, những điều này rất khớp với tình huống của người bị hại trong hai vụ án cưỡng hiếp đã biết trước đó.

Chỉ có điều, do nguyên nhân thời tiết, nhiệt độ cao độ ẩm cao, hơn nữa sau khi chết bị chôn trong phù sa ở bờ sông, thời điểm chết cụ thể rất khó suy đoán chính xác, ước chừng trung tuần tháng này, trong khoảng từ ngày 10 tháng 5 đến ngày 16 tháng 5. Người chết mất tích vào ngày 12 tháng 5, cho nên là từ ngày 12 đến ngày 16.”

“Trịnh Dịch, cậu thì sao?”

Trịnh Dịch nói: “Bố mẹ người chết đang đi làm, không quản lý con, hoàn toàn không biết ngày 12 em ấy ra ngoài lúc nào, đã đi đâu. Hôm đó em ấy chỉ từng gọi điện thoại cho bạn là Từ Miếu.”

Lão Dương: “Từ Miếu? Có phải là học sinh lần trước cùng em ấy bắt nạt bạn cùng lớp ầm ĩ đến Cục không?”

“Đúng vậy. Em đã hỏi Từ Miếu, hôm ấy người chết gọi điện thoại hẹn em ấy ra ngoài chơi, nhưng Từ Miếu học ở trường, từ chối, đồng thời nói cho người chết biết sau này đừng liên lạc nữa.” Trịnh Dịch nói, “Hai em này từng là bạn thân, mắng người khác, đánh nhau đều đi cùng nhau. Nhưng sau chuyện lần trước, bố mẹ Từ Miếu trông em ấy rất chặt, đi học, tan học đều theo sát sao, còn thường vào trường lúc lên lớp xem em ấy có trốn tiết hay không. Gần như là em ấy cắt đứt quan hệ với người chết.”

Trịnh Dịch nói đến đây, nhớ tới khi đó trong lúc vô tình Từ Miếu đã nói một câu: “May mà em nghe lời bố mẹ, không làm xằng bậy nữa, nếu không thì em cũng sẽ xui xẻo.”

Trịnh Dịch khó hiểu: “Câu này có ý gì?”

“À, không có ý gì ạ, chỉ là cảm giác sai vô vị thôi ạ.”

“Cảm giác sai gì?”

“Cảm giác cậu ấy bị giết là do có người hận cậu ấy.”

Khi đó Trịnh Dịch không lên tiếng, mà Từ Miếu lại nói: “Có điều nghe nói cậu ấy bị cưỡng hiếp, cho nên em nói là cảm giác sai.”

Trịnh Dịch liếc nhìn đồng nghiệp đầy bàn, thận trọng nói: “Em nghĩ, trước mắt không nên liên kết mấy vụ án này với nhau quá sớm. Có một điểm em vẫn luôn để ý.”

“Điểm nào?” Cảnh sát lão Dương hỏi.

“Quần áo và giày của người chết đã đi đâu?” Trịnh Dịch hỏi, “Tại sao đặc biệt tách quần áo, giày và thi thể? —— Người chết là người bản địa, có họ hàng có bạn bè, không tồn tại việc nói lột quần áo là có thể cản trở cảnh sát xác định thân phận.”

Mọi người trầm mặc một lúc, lão Dương nói: “Nói từ góc độ tâm lý học, lột quần áo có hàm ý làm nhục tiến thêm một bước.”

Trịnh Dịch nắm lấy chỗ sơ hở: “Nói như vậy chính là có thù oán riêng?”

Lão Dương dừng một chút, lắc đầu lần nữa: “Không chắc chắn. Cũng có thể là bản thân người bị tình nghi đã có tâm lý coi phái nữ là kẻ thù, việc này rất thường gặp trong rất nhiều vụ án cưỡng hiếp liên hoàn.”

“Vậy ——” Trịnh Dịch còn chưa dứt lời, pháp y Tiểu Chu ra dấu tay với anh,

“Có một điểm chúng tôi đã nói trước khi cậu đến, có lẽ cậu chưa nghe được.” Pháp y Tiểu Chu nói,

“Người chết lần này, cũng chính là Ngụy Lai, trong móng tay em ấy cũng phát hiện mảnh vụn áo mưa. Chúng tôi đã tiến hành so sánh phân tích vật liệu với vật liệu của hai người bị hại trước, là cùng một chiếc áo mưa.”

Chương 19

Trịnh Dịch sừng sốt. Sự thật thẳng hùng biện.

Anh gật đầu: “Em hiểu rồi.”

“Trừ cái này ra, trong kẽ móng tay còn có sợi vải, chắc là đến từ vật như khẩu trang.” Pháp y Tiểu Chu nói xong, tiếp tục, “Trên người người chết chỉ có một vết đâm, là vết thương trí mạng, đâm trúng gan. Nhìn từ góc độ lưỡi dao đâm vào, hung thủ cao hơn người chết rất nhiều, chiều cao hẳn trong khoảng 178 đến 185cm.”

Đội trưởng khẽ gõ mặt bàn, nhắc nhở một câu: “Điểm này giữ lại. Cần nhắc đến việc có án cưỡng hiếp xảy ra, khi hung thủ giết người, người chết rất có thể là trạng thái nằm, do đó mà suy đoán chiều cao, chứng cứ không đủ.”

“Vâng.”

Trịnh Dịch lật báo cáo khám nghiệm tử thi, ảnh da, bộ phận của người chết Ngụy Lai hiện ra trước mắt. Cổ tay, vai, chân của cô ấy đều có vết bầm tím gây ra khi còn sống, là vết thương phòng vệ thường thấy, cũng là chứng cứ chứng minh cô ấy giãy giụa phản kháng.

Không có chút manh mối nào mà. Anh dùng sức xoa sống mũi.

Cuộc họp kết thúc, Trịnh Dịch kéo lão Dương đến văn phòng mình, rót cho ông ly nước nhấn ông ngồi xuống: “Nhức đầu thật. Vụ án này mà không phá nữa thì sẽ bị nước bọt phun chết.”

“Có một số vụ án không dùng cách truyền thống được.” Lão Dương uống một ngụm nước, “Phải dùng cách tôi nói trong cuộc họp lần trước ——”

“Phân tích tâm lý tội phạm.” Trịnh Dịch tiếp lời ông.

“Đúng.” Lão Dương nói, “Cứ lấy vụ án này nói nhé, tôi hỏi cậu, tại sao tội phạm cưỡng hiếp muốn cưỡng hiếp?”

Trịnh Dịch nhất thời không cho ra đáp án có hệ thống được.

Lão Dương: “Bốn nguyên nhân. Một, kiểu quyền lực, để thể hiện sức khống chế và ham muốn chinh phục của bản thân. Hai, kiểu tình cảm, khát khao thiết lập quan hệ cá nhân thân mật. Ba, kiểu phát tiết, phát tiết phần nộ và cảm giác bế tắc của bản thân. Bốn, kiểu tò mò, để thỏa mãn lòng hiếu kì trong phương diện tình dục, thường thấy ở trẻ vị thành niên, tội phạm độc thân.”

Trịnh Dịch gật đầu: “Em đã xem qua bản báo cáo anh viết trước đó, anh nói sau khi hỏi hai người bị hại trước, dựa vào miêu tả của họ, suy đoán người bị tình nghi này thuộc kiểu phát tiết.”

“Đúng. Kiểu quyền lực thường tuổi hơi lớn; kiểu tình cảm tinh tế và có nhu cầu, thậm chí sẽ chú ý cảm xúc của người bị hại, tiến hành giao lưu cùng cô ấy.”

“Một thanh thiếu niên kiểu phát tiết.” Trịnh Dịch như có điều suy nghĩ.

“Kiểu này phát triển thành giết người, tôi hoàn toàn không bất ngờ. Cậu nghĩ xem, hấn phần nộ, bế tắc, cần phát tiết ngay; nhưng người chết liều mạng chống cự, làm nhục hấn, mắng chửi hấn, hấn chịu thêm một tầng thất bại, đương nhiên sẽ giết người. Dùng dao đâm chết, bản thân động tác đâm này chính là một kiểu phát tiết mạnh mẽ.”

Trịnh Dịch lại gật đầu: “Vâng.” Lại nói, “Án cường hiếp nhằm vào thanh thiếu niên nhóm người cố định, người gây án bình thường đều là thanh thiếu niên cùng lứa tuổi.”

“Đúng.” Lão Dương mở sớ tay của mình cho anh xem, “Phác họa người bị tình nghi tôi làm.”

Trịnh Dịch cầm lấy xem, thấy trên quyển sớ ghi mấy điểm.

“1. Tuổi trong khoảng từ mười bảy đến mười chín tuổi, trầm mặc hướng nội, cẩn thận thông minh, muốn hòa mình vào vòng tròn của bạn bè cùng lứa tuổi, nhưng khó hòa nhập;

2. Ngoại hình khá (gần chỗ gây án không có người phản ánh từng thấy người đáng nghi, người lạ ngoại hình khá không dễ dẫn đến nghi ngờ);

3. Bỏ học, hoặc ở trường như trường dạy nghề hay trường đào tạo công nhân kỹ thuật có kỉ luật lỏng lẻo (người bị hại đều là học sinh đang học trung học chính quy);

4. Thường trốn học, đi lang thang gần các trường khác; (quan sát mục tiêu).

5. Vô cùng quen thuộc khu vực gây án, sống trong vùng lân cận, hoặc thường đi quan sát địa điểm, làm việc chu toàn, có kế hoạch, có thứ tự;

6. Gia đình không hòa thuận, quan hệ với mẹ đặc biệt không tốt thậm chí tồi tệ (trong quá trình bạo hành có hành vi nhục mạ, hành hạ phái nữ), có mấy khả năng dưới đây: 1. Bị mẹ ngược đãi, 2. Bị mẹ bỏ mặc hoặc vứt bỏ, 3. Mẹ có nhiều bạn tình hoặc là gái điếm.”

Trịnh Dịch than: “Khâm phục khâm phục, nhưng vẫn rất khó bắt được người đây.”

Lão Dương nói: “Không sao, vụ án Ngụy Lai này chúng ta cắt tía cẩn thận hơn, nhất định sẽ tìm được manh mối mấu chốt thu hẹp phạm vi.”

“Cũng phải.” Trịnh Dịch nói đoạn, đẩy quyển sổ sang, nói,

“Người bị tình nghi có phương tiện giao thông, cần nhắc đến tuổi của hắn, khả năng có xe hơi rất nhỏ, mà xe đạp không tiện vận chuyển người chết, cho nên rất có thể là xe mô tô.”

**

Hôm sau, hai người trẻ tuổi thức dậy rất sớm.

Họ đi tới đi lui trong nhà, mặc quần áo, chải đầu, nặn kem đánh răng, đánh răng rửa mặt.

Số lần cùng đi ra ngoài chơi quá ít.

Trần Niệm soi gương, gỡ đuôi ngựa mới vừa chải xong chải lại lần nữa, nhìn trái phải không có sợi nào rơi ra mới đi ra ngoài.

Tảng sáng, không nóng không lạnh, nhiệt độ vừa vặn. Bắc Dã và Trần Niệm ngồi ăn bánh chiên bên cạnh bàn, một bữa sáng yên lặng.

Căn phòng chật hẹp ấm dần, giống như một nồi áp suất chậm chậm tăng nhiệt độ. Họ xuất phát.

Khi Bắc Dã đóng cửa cuốn, Trần Niệm đứng một bên, không nhìn được nhẹ nhàng nhón chân lên.

Họ đi ra khỏi khu vực nhà xưởng, đi qua cánh đồng mênh mông, từ đầu đến cuối bước chân nhẹ nhàng, đi thẳng đến bên đường ray.

Bắc Dã không đi nữa, nhìn mặt trời một cái, ngồi dưới đất nằm xuống, chân gác lên đường ray. Qua mấy phút, nhìn Trần Niệm, vỗ vỗ bãi cỏ bên cạnh,

ý bảo cô cũng nằm xuống.

Trần Niệm cũng không hỏi, nằm xuống bên cạnh cậu, gõ lên cánh tay cậu.

Bầu trời vừa cao vừa xanh, chim chóc bay qua.

Cô cũng gác chân lên đường ray, hỏi: “Chúng ta tắm nắng sao?”

Bắc Dã lười biếng trả lời: “Chờ xe lửa.”

“Chờ xe lửa?”

“Hai mươi phút, xe lửa đi qua.”

“Chờ xe lửa tới rồi chỉ... nhìn à?”

Bắc Dã quay đầu nhìn cô, hơi buồn cười: “Đón xe lửa.”

“Nhưng chúng ta chưa mua vé.”

“Không sao.” Bắc Dã nói.

Anh ấy nói không sao thì không sao. Cô nhìn trời một lúc, nhắm mắt lại.

Gió đang thổi, thế giới yên lặng. Họ sắp ngủ mất, đường ray dưới chân chấn động. Họ mở mắt.

Bắc Dã kéo cô đứng dậy, cách đó không xa, chiếc xe lửa màu xanh lá chạy tới. Xe màu xanh lá đi về phía nông thôn, tốc độ chậm hơn chuyến tàu bình thường.

Trần Niệm nhìn không chớp mắt trong phút chốc, chờ một lúc, phát hiện không đúng: “Nó không chuẩn bị dừng?”

“Nó không dừng.” Bắc Dã nói.

“Vậy chúng ta lên xe thế nào?” Trần Niệm hỏi.

“Nó không dừng, chúng ta cũng phải lên xe.” Bắc Dã nói.

Nói xong, cậu vươn tay về phía cô. Tim Trần Niệm đập thành thịch, cô đưa tay tới, nắm tay cậu.

“Nhóc nói lắp.”

“Ừm?”

“Em có muốn chết không?”

Trần Niệm sững sốt, nhìn gò má cậu, lại nhìn về phía đường ray rung động trước mặt, chậm rãi nói: “Từng muốn.”

“Tôi cũng vậy.” Bắc Dã nói.

Hai người trẻ tuổi không hẹn mà cùng khẽ run rẩy, tay nắm chặt hơn.

“Em có muốn chết vào lúc này không?”

“Có chút muốn, lại có chút không muốn.”

“Tôi cũng vậy.” Thiếu niên nói.

“Cùng với tôi thì sao?” Cậu hỏi.

“Cho nên em nói, có chút muốn.” Cô đáp, siết chặt tay cậu.

Tay họ nắm lấy nhau gắt gao, giống như muốn kết thành một sợi dây thừng. Họ run rẩy, nhìn đường ray chăm chăm.

Bắc Dã nói: “Chuẩn bị xong chưa?”

Trần Niệm gật đầu: “Xong rồi.”

Xe lửa ngày càng gần, lao vù qua trước mặt họ, gió nổi lên.

Bắc Dã la to: “Đuổi theo nào!”

Trần Niệm la to: “Đuổi theo nào!”

Họ nắm tay, ngược gió, chạy đuổi theo xe lửa xuống dốc núi, một cái thang sắt treo bên cạnh họ. Bắc Dã túm lấy Trần Niệm: “Nhảy!”

Trần Niệm không dám nhảy về phía tường đồng vách sắt ấy. Bắc Dã một tay nắm lấy cái thang, nhảy lên thành xe lửa, một tay vẫn kéo Trần Niệm. Thế lực Trần Niệm không chống đỡ nổi. Bắc Dã: “Nhảy lên nào!”

Trần Niệm lắc đầu, cô sợ.

“Tôi sẽ đỡ em.”

Trần Niệm nhào tới, Bắc Dã ôm lấy eo cô. Hai người trẻ tuổi cùng đung vào thành xe lửa. Trần Niệm vội vàng nắm chặt cái thang, nhìn Bắc Dã một cái. Họ trừng đối phương thở hổn hển, trên khuôn mặt kính ngạc không thừa bất kì cảm xúc nào, đột nhiên cười phá lên.

Họ leo lên nóc xe lửa.

Đồng cỏ hồ nước, ao sen ruộng lúa.

Trên mặt những người trẻ tuổi lấm tấm mồ hôi, trong chốc lát đã được gió trên nóc xe quét sạch.

Xe lửa đi qua một làng nhỏ, tạm thời dừng lại.

Bắc Dã và Trần Niệm len lén chuồn xuống xe lửa, nắm tay chạy đi.

Đó là một ngôi làng rất nhỏ, lác đác vài ngôi nhà ngói, từng ruộng lúa lớn.

Họ đi dạo lung tung không có mục đích ở bờ ruộng, đi qua một ao sen lớn.

Trần Niệm lay phiến lá một cái, giọt nước lấp lánh ở chính giữa lặn đi, đưng vỡ chia thành mấy mảnh rồi ngưng tụ lại.

Chủ của ao sen này là một người đàn ông cao lớn, chèo chiếc ghe nhỏ đi từ chỗ sâu trong ao ra, gạt lớp lớp lá sen; trên ghe, đài sen màu xanh và hoa sen màu hồng chất thành núi nhỏ.

Trần Niệm nhìn đài sen chăm chăm, Bắc Dã bèn hỏi: “Chú chuẩn bị đưa đến thành phố Hi bán sao ạ?”

Người đàn ông cao lớn nói: “Đúng vậy. Nếu không thì bán rẻ, một đồng một cây.”

Là quá rẻ.

Bắc Dã mua bảy cây, một tay cầm bảy thân cây, đài sen giống như bảy cái đầu chim, cổ vụn vụn, lắc trái lắc phải.

Người đàn ông cao lớn nói sang sảng: “Tặng các cháu hai đóa sen.”

Trần Niệm ngồi xồm bên bờ, lấy một đóa trắng một đóa hồng từ trên ghe, ngửi ngửi, có mùi chất thoang thoảng.

Cậu và cô đi trên bờ ruộng ăn đài sen. Đài sen mới hái vừa mềm vừa tươi, ăn vào miệng giống như uống nước mùa xuân trong ao.

“Lát nữa nắng gắt rồi.” Bắc Dã nói. Cậu đi tới đi lui bên bờ, tỉ mỉ chọn, tìm một cái lá sen to nhất, bẻ gãy thân, kéo sợi màu trắng rất dài ra.

Cậu đưa lá sen cho cô làm dù.

Trần Niệm cầm lấy che nắng.

“Này, có củ ấu.” Bắc Dã ngồi xồm trên bờ ruộng, vươn tay vớt một cái, vớt một đống lá lên, cậu lục ra mấy củ, bóc ra;

Trần Niệm túm váy ngồi xõm bên cạnh cậu: “Nhỏ thế này.”

Cậu lột ra phần cơm trắng mịn từ trong lớp vỏ nho nhỏ, đưa đến bên miệng cô: “Nếm thử xem.”

Trần Niệm cúi đầu ngậm vào miệng, bờ môi mềm mại lướt qua ngón tay cậu. Bắc Dã ném lá lại vào ao, trái tim giống như hồ nước gợn sóng.

“Ngọt thật.” Trần Niệm nói. Ngọt lịm, dường như không phải cùng loại với thứ bán trên đường.

Đây là mùi vị mùa hè chân chính.

Họ che dù lá sen đi trong ruộng lúa, đi trong ruộng hái dưa leo và cà chua ăn, cởi giày đi vào ruộng, để bùn chà lòng bàn chân, để bùn chui vào kẽ ngón chân;

Họ ngủ trưa trong lán rơm, đến khi thức dậy, bùn trên chân kết thành khối, nhẹ nhàng cào một cái là rất sạch sẽ;

Thế là tiếp tục đi về phía trước.

Đường hẹp, một dãy bờ ruộng, họ không có cách nào đi kề vai.

Bắc Dã lặng lẽ lùi ra sau một bước, để cô đi đằng trước, cậu ở đằng sau. Cậu cũng không đi lên trước nắm tay cô.

Đường phía sau đều là bờ ruộng, quá hẹp, bên cạnh cô không có vị trí của cậu. Cậu đếm dấu chân cô, nhìn bóng lưng cô.

Đã đi quãng đường rất xa, giống như sắp đi đến ngoài bầu trời, nhưng họ hoàn toàn không mệt.

Mặt trắng trắng mọc lên trên bầu trời ngày hôm ấy, hàng đàn đom đóm hiện lên trong bụi cỏ, họ đuổi theo xe lửa về nhà.

Xe vỏ sắt xuyên qua cánh đồng dưới bóng đêm, họ trèo lên nóc xe cao ngất,

Gió đêm rất lớn, hơi lạnh. Hai người trẻ tuổi ngồi trên nóc xe, bầu trời đầy sao, vỡ ra như kim cương mảnh.

“Có vẻ như sắp mưa.” Trần Niệm nói.

“Đúng vậy.”

“Sẽ có mưa sao?”

“Không biết nữa.”

“Nếu mưa thì sao đây?” Trần Niệm hỏi.

“Chúng ta sẽ dầm mưa ướt đẫm.” Bắc Dã nói.

“Nếu không có mưa thì làm sao?” Trần Niệm lại hỏi.

“Chúng ta sẽ ngắm sao.” Bắc Dã nói.

Trần Niệm liền nhìn mắt cậu.

Bắc Dã vươn tay vuốt ve mặt cô, hôn môi cô.

Trần Niệm nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Nóc xe lửa cao như thế, vươn tay là có thể bắt được một, hai ngôi sao.

Ngắm nhìn bầu trời sao, là ý nghĩa hôm nay.

Chương 20

Cách kì thi tốt nghiệp còn bảy ngày.

Vào tiết thể dục, không có ai ôn bài trong lớp, đi hết ra sân thể dục vận động thư giãn. Thầy chủ nhiệm căn dặn mọi người, đừng chơi bóng rổ, bóng chuyền để tránh tay bị thương, nhảy dây, chạy bộ một chút là được.

Tăng Hảo kéo Lý Tường, Tiêu Mễ và Trần Niệm đánh cầu lông.

Trần Niệm đánh một lúc đã mệt, đi dạo quanh sân thể dục, vô tình đi đến góc dưới bóng cây nơi thiếu niên từng trèo tường vào kia.

Cô chưa đến gần đã nhìn thấy vạt áo trắng bên ngoài hàng rào. Trần Niệm kinh ngạc và vui mừng, chạy tới nắm lan can: “Sao anh ở đây?”

Bắc Dã đưa ngón trỏ ra, quẹt một đường trên đầu ngón tay cô, nói: “Anh biết em học tiết thể dục.”

“Còn bảy ngày.” Trần Niệm nói.

“Anh biết.”

“Cộng thêm hai ngày, thi, ngày thứ mười, chúng ta sẽ, ở cùng nhau mỗi ngày.”

Bắc Dã nói: “Bây giờ chúng ta cũng đã ở cùng nhau mỗi ngày.”

“... Ờ.” Trần Niệm gật gật đầu.

Bóng cây loang lổ, ánh mắt ấm áp của cậu dờn khỏi gương mặt cô, rơi đến sau lưng cô, trở nên bình tĩnh, cậu thấp giọng nói: “Có người tìm em.”

Lời còn chưa dứt, người đã nấp ra sau tường không thấy nữa.

Trần Niệm quay đầu nhìn, Trịnh Dịch đi từ đằng xa tới. Lúc này đến tìm cô, nhất định có chuyện nghiêm trọng hơn việc nhắc nhở lần trước, trong lòng Trần Niệm biết rất rõ.

Cô phúi phúi bụi trên tay, đi về phía anh.

Chỗ để dụng cụ tập thể dục, vận động của sân thể dục, Trần Niệm đi tới bên cạnh máy đi bộ trên không, vịn thanh ngang, hai chân tách ra đứng trên bàn đạp lắc lư.

Trịnh Dịch ngồi trên ghế tập bụng bên cạnh, trầm mặc nhìn cô chơi một lúc, hỏi: “Trần Niệm?”

“Vâng?” Dáng vẻ cô một lòng chuyên chú.

“Em có nhớ anh từng nói với em, nếu gặp phải phiền phức gì thì tìm anh trước tiên không?”

“Em nhớ.” Cô gật đầu một cái, đứng trên bàn đạp lắc tới lắc lui, giống như một quả lắc đồng hồ tới lui.

“Nhưng em chưa bao giờ tìm anh.” Anh cười khở một tiếng.

“Em...” Trần Niệm lắc lắc đầu, “không có khó khăn gì cả.”

“Không có sao? Nhóm Ngụy Lai bắt nạt em, tại sao em không nói cho anh biết?” Anh ấy biết rồi.

Thân thể khựng lại, rồi sau đó tiếp tục lắc lư tới trước sau ở trên.

“Nói cho anh biết... thì có thể thế nào chứ?” Cô nói.

“Anh có thể...” Trịnh Dịch không nói tiếp. Nguyên nhân chính là vì cô đã từng nói sự thật cho anh biết, cô mới bị trả thù điên cuồng.

Rồi sau đó vì đủ mọi nguyên nhân, anh không có cách nào bảo vệ cô.

Lúc này đây, anh nhớ khoảng thời gian đưa cô đi học, tan học kia. Sự chờ mong và cảm ơn trong mắt cô khi cô chạy từ trong con hẻm về phía anh, sự

tín nhiệm và lệ thuộc khi cô đeo cặp đi vào trường quay đầu lại kia, hôm nay hoàn toàn không còn.

Ánh nắng chói gắt, trán Trịnh Dịch rịn mồ hôi.

“Họ đã làm gì em?”

“Mắng em, tát em, một cái.”

“Còn gì nữa không?”

“Hết, rồi.”

“Hết rồi?” Trịnh Dịch nhìn cô chăm chăm.

Quả lắc đồng hồ lắc lư từ từ dừng lại, Trần Niệm nhìn anh, nhẹ nhàng hỏi: “Nếu không thì, còn gì nữa đây?”

Trịnh Dịch thực ra có rất nhiều lời, nhưng dường như nói gì cũng vô dụng.

Chuông hết tiết vang lên, Trần Niệm đi từ trên bàn đạp xuống, quay lại khu phòng học.

Trịnh Dịch đầy đau khổ buồn rầu về đến đơn vị, nghe đồng nghiệp nói, phác họa tội phạm của lão Dương thu được tiến triển, họ đã bắt đầu điều tra thanh niên phù hợp phác họa, người bỏ học hoặc trong trường dạy nghề thường xuyên trốn học, người có gia đình bất hòa, không ở chung với bố mẹ, có xe mô tô,... Chỉ có điều, có hai mươi, ba mươi người bị tình nghi phù hợp với phác họa.

Tiểu Diêu cầm ảnh chụp của hai mươi, ba mươi người kia tới cho Trịnh Dịch xem, phần lớn là ảnh thẻ trong danh sách. Trịnh Dịch ác cảm với cách làm vung một gậy thành người bị tình nghi này, không nhìn được đây sang một bên.

Tiểu Diêu thấy tâm tình của anh không đúng lắm, hỏi: “Bên kia anh có tiến triển gì không?”

Trịnh Dịch để mình tỉnh táo một lúc, mở miệng: “Ngụy Lai có một người bạn tên La Đình, ngay từ đầu tôi đã cảm thấy em ấy có gì đó không đúng, chặn mấy lần em ấy mới mở miệng, nói hôm trước khi Ngụy Lai chết, mấy em ấy đã lãng nhục một nữ sinh.”

“Cách lãng nhục thế nào?”

“Vừa đánh vừa mắng...” Trịnh Dịch xoa xoa ấn đường, “Em ấy nói em ấy đi trước, sau đó thì không biết.”

“Anh đi hỏi nữ sinh kia rồi?”

“Ừ. Em ấy cũng không nói.”

“Đi đến vùng lân cận địa điểm gây án hỏi chưa?”

“Bảo người khác đi điều tra rồi.” Trịnh Dịch nói, “Vẫn đang tìm nhân chứng.”

“Anh cảm thấy cái chết của Ngụy Lai có liên quan đến chuyện này?”

“Không biết.” Trịnh Dịch dùng sức xoa xoa mặt và cổ. Anh muốn làm rõ chuyện này, muốn biết rốt cuộc Trần Niệm làm sao. Cảm giác khó chịu này anh sắp không nhịn được rồi.

“Có phải gần đây anh mệt quá không? Tôi thấy tâm tình anh không ổn định.”

“Phải! Tâm tình tôi không ổn định. Nhóm Ngụy Lai, La Đình nên bị bắt từ sớm!” Trịnh Dịch ngẩng phắt đầu lên, đập bàn một cái.

Tiểu Diêu im bật nhìn anh.

Sau sự im lặng như chết, Trịnh Dịch cũng biết mình mất khống chế. Anh kiểm soát giọng lại, nói: “Không có ai báo án, tôi cũng sẽ điều tra rõ chuyện này.”

“Sau đó thì sao?” Câu hỏi này quá tàn khốc.

Trong công việc của họ, “điều tra rõ” thường tương đương việc trừng phạt kẻ phạm tội. Nhưng chuyện này không làm được.

Nỗi căm hận tăng vọt trong lòng Trịnh Dịch: “Tại sao luật pháp...”

“Trịnh Dịch anh đừng mất khống chế!” Tiểu Diêu gọi anh, “Nếu không anh muốn thế nào? Giam hết lại cho ngồi tù? Chúng vẫn chỉ là trẻ con thôi.”

“Trẻ con thì có thể coi trời bằng vung?”

“Không thể, nhưng ngồi tù là có thể giải quyết mọi vấn đề sao? Nhân cách của chúng thậm chí còn chưa định hình. Chúng lớn lên thành dạng gì, người trưởng thành chúng ta có trách nhiệm đùn đẩy không hết, bởi vì chính những người trưởng thành chúng ta xây dựng xã hội, trường học, gia đình đắp nặn nên chúng.

Bất kể ở nước nào, phương Đông hay phương Tây, luật pháp đều khoan dung với trẻ em, bởi vì chúng vẫn có thể nhào nặn.”

Trịnh Dịch cười khố: “Tôi biết. Ở đại học, thầy của tôi từng nói.”

Giáo sư Luật hình sự nói, đặc điểm nhân cách của tội phạm vị thành niên có tính chất giả tưởng, cho dù phạm tội giống nhau thì nhận thức chủ quan của chúng cũng tồn tại chênh lệch với người trưởng thành, rất nhiều người thậm chí vẫn chưa hình thành nhân cách tội phạm thực sự.

Nguyên nhân chính là có thể nhào nặn, cho nên giáo dục và cứu vãn có thể kéo chúng lại; công kích nghiêm khắc và trừng phạt nặng có thể đẩy chúng

ra, nguy hại đối với xã hội lớn hơn.

Thế nhưng, người bị hại thì sao?

Trịnh Dịch đỡ trán, vừa rồi ngay cả anh cũng mất khống chế, huống chi người bị hại. Không trừng phạt, tội làm sao tha thứ? Nỗi căm phẫn và thù hận của người bị hại làm sao xoa dịu.

“Huống chi, không loại trừ việc có một số trẻ em có thể thay đổi, có một số không thay đổi được. Số không thay đổi được ấy nên...”

“Ai quyết định chúng có thay đổi hay không, thật lòng hay giả dối. Ai quyết định? Anh, tôi hay là lãnh đạo? Nếu lấy tiêu chuẩn của con người để quyết định thì tôi và anh đều không thể làm nghề này, bởi vì như vậy sẽ có nhiều sự tuyệt vọng hơn.”

Trịnh Dịch lại cười khở lần nữa, có lẽ, con người phải học dốc hết toàn lực, nhưng cũng phải chấp nhận sự bất lực.

Chỉ là trước mắt anh vẫn không chấp nhận được.

Anh cúi đầu, lắc đầu: “Tiểu Diêu, cô có hiểu cảm giác được người khác tín nhiệm, kết quả lại khiến người đó thất vọng không?”

“Loại cảm giác này có thể giết tôi.”

Giọng anh rất thấp, giống như vỡ vụn.

...

Tan học.

Đi trên bãi đất bỏ hoang cỏ dại mọc um tùm, Bắc Dã hỏi: “Người cảnh sát đó lại tìm em làm gì?”

“Hỏi chuyện của Ngụy Lai.” Trần Niệm thấy một bụi Veronica persica màu xanh nhạt lớn, ngồi xổm xuống ngắt mấy quả hình trái tim.

“Anh ta đã hỏi cái gì?”

“Hình như anh ấy...” Trần Niệm bóp vỡ một quả nhỏ, nói, “đã biết gì đó.”

Bắc Dã: “Ừm.”

Trần Niệm đưa một chùm cho cậu: “Anh chơi không?”

Bắc Dã nhận lấy, ngón cái và ngón trỏ bóp một cái, chọt nổ tung, tiếng vang rất giòn.

Tối đó, Bắc Dã không nói gì, Trần Niệm cũng không để ý. Giữa họ vốn đã ít lời. Ăn cơm tối xong, ôn bài trên bàn học, sau đó ngủ.

Kể từ khi đến đây ở, Trần Niệm ngủ rất say, nửa đêm mơ hồ cảm thấy Bắc Dã mở cửa sổ, gió đêm thổi vào, dễ chịu hơn quạt máy.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng, cô nghe tiếng nước chảy tí tách truyền đến từ nhà tắm.

Trần Niệm còn ngái ngủ ngồi dậy, bò lên từ trên giường. Một ánh đèn mờ bắn ra từ nhà tắm, giống như xé một con đường trong bóng tối.

Trần Niệm dụi mắt đi về phía tia sáng kia, xuyên qua cánh cửa khép hờ, cô nhìn thấy Bắc Dã ở trần, giặt gì đó trong bồn rửa mặt.

Trên tóc thiếu niên đầy nước, lắc lư khẽ run theo thân thể cậu, tóc trán che mắt, không thấy rõ cảm xúc.

“Bắc Dã...” Trần Niệm khẽ gọi cậu.

Trong nháy mắt, thiếu niên xoay người che vật sau lưng, một đôi mắt đen sắc bén nhìn cô chăm chăm.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô bối rối.

“...”

Sau vài giây yên lặng, cô nhắc chân,

“Này!” Giọng cậu mang theo ý ngăn chặn.

Trần Niệm nhìn cậu.

“Giật quần lót.” Cậu nói, “Em muốn xem?”

Trần Niệm sững sốt nhìn cậu, mấy phút sau dường như hiểu gì đó, cúi đầu đi ngay lập tức.

Bắc Dã bình tĩnh lại, thở ra một hơi, chân dài nhắc một cái, đá đóng cửa lại. Quay đầu nhìn trong bồn, vòi nước đã gội màu đỏ sậm trong bồn sạch sẽ.

Bắc Dã tắt đèn quay lại bên giường. Trần Niệm nằm nghiêng trên giường, ánh trăng sáng trong.

Cậu biết cô chưa ngủ, nằm sang, tay khoác lên hông cô. Cậu và cô chõng lên nhau, giống như hai cây cung dính chặt.

Cô thấp thoáng ngửi được mùi rượu, vô cùng nhạt; cô hỏi: “Anh uống rượu à?”

“Một chút xíu.” Cậu nhẹ giọng đáp.

Cô xoay người lại ôm cậu.

Hai thân thể trẻ tuổi nằm ôm nhau, con người đen nhánh nhìn nhau chăm chăm, tiếng thở vẫn có thể nghe, hoặc run rẩy hoặc chờ đợi, đôi bên có lẽ

đã sớm đồng ý làm quen.

Cậu dùng mũi cọ cọ lông mày cô, mi mắt cô, chóp mũi cô, cậu hôn môi cô.

Gió đêm hơi lạnh, thổi lên da run rẩy một hồi. Cô ngênh đón cậu.

Áo quần mềm mại lơ ra, thân thể thiếu nữ giống như một khối bơ màu trắng sữa. Cậu vuốt ve sống lưng cô, giống như vuốt ve một chuỗi trân châu lăn được.

Họ ôm chặt nhau, nhẹ nhàng xoay tròn, giống như đây là một tia ngọt ngào duy nhất còn lại trong thế giới của họ.

Đến cuối cùng mệt mỏi, ôm nhau ngủ.

Trước khi ngủ, Bắc Dã chợt mở mắt, hỏi: “Chìa khóa nhà em đâu?”

“Ở trong cặp.”

“Ngày mai anh mang sách về nhà em, chỗ này nhỏ quá.”

“Được.”

...

Cuộc sống trôi qua một ngày, đếm ngược lại ít đi một ngày.

Thời gian trở nên vô cùng gian nan, mọi người đều chọn rộn.

Lòng Trần Niệm như mặt nước phẳng lặng, cô bình tĩnh ôn tập. Trong giờ ra chơi, các bạn học cầm quạt máy nhỏ thảo luận về phim truyền hình và người áo mưa thần bí, lấy việc này giảm bớt áp lực.

Trần Niệm căn kẹo dẻo gấu, thu dọn bàn học. Bàn học của cô cơ bản trống trơn, chỉ còn lại mấy cuốn sách tài liệu.

Buổi trưa tan học, cô đi nhanh về phía cổng trường, thật xa nhìn thấy Bắc Dã. Cô chạy xuống bậc thềm, cậu cũng nhấc chân đi về phía cô. Nhưng đột nhiên, một chiếc xe cảnh sát lái tới dừng bên cổng, Trịnh Dịch từ trên xe bước xuống, là tới tìm cô.

Cô không nhìn cậu nữa. Trịnh Dịch mở cửa xe, cô cúi đầu ngồi vào trong xe cảnh sát.

Đến đơn vị, anh dẫn cô tới phòng họp.

Từ đầu đến cuối, Trịnh Dịch chưa tổ chức tốt ngôn ngữ, liền đi rót nước, cú điện thoại anh nhận được kia bay vòng trong đầu: "... Có người đã thấy mấy em kia đánh em ấy, cởi sạch quần áo của em ấy, kéo đi dưới đất, xung quanh rất nhiều người vây xem..."

Tay Trịnh Dịch bị nước đá đậm giật bắn một cái, phục hồi tinh thần lại.

Mấy đồng nghiệp ở lại ngoài cửa, một mình anh đi vào.

Trần Niệm mặc đồng phục, lẻ loi ngồi trong phòng họp, cúi đầu, ủ rũ.

Trịnh Dịch đẩy nước tới trước mặt cô: "Trần Niệm?"

"Vâng?" Cô ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn anh.

Cô không hề khẩn trương, cũng không nghi ngờ, điều này khiến Trịnh Dịch không biết làm thế nào, "Em đang nghĩ gì thế?"

"Bây giờ là, lúc sắp, về đến nhà." Cô nói một cách chậm rãi.

"Về đến nhà?"

"Vâng." Cô gái gật đầu một cái, "Nếu không phải, đến đây, em đã sắp, đi đến nhà rồi."

Cô cúi đầu nắm chặt ngón tay, dáng vẻ không có lời gì khác muốn nói.

Trịnh Dịch: “...”

“Trần Niệm,” anh nặng nề thở ra một hơi, hỏi, “nhóm Ngụy Lai, đã làm gì em?”

“Ngụy Lai?”

“Ừm.”

“Cậu ấy tát em, một cái.”

“Còn nữa.” Anh nói, “Sau đó thì sao?”

“Em quên rồi.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Không nhớ... được.”

Cô nhìn anh, ánh mắt trong veo mà mù mờ.

Trịnh Dịch nhất thời á khẩu, quay đầu liếc nhìn các đồng nghiệp bên ngoài thủy tinh, lúc quay đầu lại, Trần Niệm nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, hơi nhíu mày, lẩm bẩm: “Ăn cơm xong, phải ngủ trưa. Bên cạnh chiếu, phải vẩy nước.”

Trịnh Dịch đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Lão Dương: “Đoán chừng là bảo vệ bản thân sau sang chấn, có cần tìm bác sĩ tâm lý kiểm tra cho em ấy không?”

Tiểu Diêu: “Ý là đánh thức kí ức?”

Lão Dương nói: “Nhóm La Đình đi trước, lúc đi thì Ngụy Lai, mấy nữ sinh em ấy không biết và mấy nam sinh đi ngang qua đều ở đó, có khả năng người bị tình nghi ở ngay trong mấy nam sinh kia. Nhóm La Đình không có ấn tượng với mấy nam sinh ấy, nhưng có lẽ Trần Niệm có ấn tượng.”

“Vây cũng đúng.”

“Em ấy sắp thi tốt nghiệp rồi.” Trịnh Dịch bỗng nhiên nói.

“Hả?”

“Em ấy sắp thi tốt nghiệp rồi.” Trịnh Dịch nặng nề nói lại một lần.

Chương 21

“Trần Niệm?”

“Vâng?” Cô gái dường như không tập trung, cứ nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, cần sự nhắc nhở của nhóm Trịnh Dịch cô mới có thể hồi phục tinh thần, dùng đôi mắt đen trong veo ấy nhìn họ.

Ánh mắt thuần khiết khiến người ta tin lời cô nói là thật.

“Em có hận Ngụy Lai không?”

“Cũng tạm ạ.” Cô nói.

“Cái gì gọi là cũng tạm?”

“Các anh không nhắc, em sẽ không, nhớ tới, người này.”

Câu trả lời này khiến người ta há miệng khó nói, Trịnh Dịch nhất thời không biết nói tiếp thế nào.

Trần Niệm nói xong lại nhìn ngoài cửa sổ. Bây giờ là mười hai giờ rưỡi, chính là lúc nắng hè gắt nhất, không khí bị chiếu nứt thành tinh thể vỡ nhỏ bé.

Lão Dương hỏi: “Vậy bây giờ thế nào, bây giờ nhắc tới em ấy, em có hận em ấy không?”

Trần Niệm dường như bị quấy rầy lần nữa, quay đầu lại, nói: “Cũng tạm ạ.”

“Sao lại là cũng tạm?”

“Cháu đã không, không nhớ rõ lắm cậu ấy trông, trông như thế nào.” Tật nói lắp của cô hình như trở nên nghiêm trọng.

Lão Dương cũng bị chặn đứng.

Khi yên lặng, cô bỗng nói: “Nghe nói, người đã chết, gương mặt người đó sẽ ở, trong kí ức, người đang sống, mơ hồ dần đi. Nhưng người chưa chết, khuôn mặt người đó luôn rõ, ràng, cho dù không gặp, rất nhiều năm.”

Trịnh Dịch như có điều suy nghĩ, nhưng những người khác không hề cảm thấy hứng thú với câu này.

Lão Dương đánh bất ngờ, hỏi: “Hôm Ngụ Lai mất tích, em ở đâu?”

Trần Niệm từ từ nâng mí mắt, hỏi: “Hôm nào ạ?”

Tiểu xảo thường dùng không có tác dụng, lão Dương đành phải nói: “Chính là hôm sau khi em bị em ấy lãng nhục.”

“Đi học ạ.” Trần Niệm nói.

“Tại sao không xin nghỉ?”

“Phải ôn tập, thời gian rất, quan trọng ạ.”

Không thể tưởng tượng nổi, nhưng lại không có lời nào chống đỡ.

“Em ở trường cả ngày?”

“Vâng.”

Hần không có cách nào nói dối, đến trường điều tra một cái là biết.

“Buổi tối thì sao?”

“Xem phim ạ.”

“Xem phim?” Trong mắt lão Dương lóe lên một tia sáng, “Em chọn xem phim vào lúc đó? Ôn tập và thời gian không quan trọng sao?”

Ông hùng hổ dọa người, cô từ từ chậm rãi: “Vì rất kinh... kinh điển ạ.”

“Em đi xem một mình?”

“Không phải ạ.”

“Với ai?”

“Bạn cùng lớp ạ.”

“Tên gì?”

“Lý, Tưởng ạ.”

“Ai đề nghị đi ra ngoài?” Trịnh Dịch nói xen vào.

“Cậu ấy ạ.” Trần Niệm nói.

Việc này cũng dễ kiểm chứng. Mọi người lại rơi vào trầm mặc, trao đổi ánh mắt một chút, không có câu hỏi khác.

Lão Dương đi ra khỏi phòng họp, nói: “Cô bé này quá bình tĩnh.”

Trịnh Dịch: “Anh muốn ám chỉ điều gì?”

“Không có gì.” Lão Dương bình thường nói, “Cái này có liên quan đến tính cách, kinh nghiệm, hoàn cảnh lớn lên của một người, hoặc là nói, cảnh ngộ gần đây.”

Tiểu Diêu hỏi: “Ý là có khả năng em ấy thuộc dạng tự bảo vệ rất sâu không thoát ra được?”

“Ừ.” Lão Dương gật gật đầu. Nguồn gốc của việc tra hỏi vừa rồi chẳng qua là vì cô bé tới nên nhân tiện hỏi cho rõ ràng. Bây giờ có vẻ như lại không có vấn đề lớn nào,

“Hỏi giáo viên, bạn cùng lớp ở trường và nam sinh tên Lý Tường kia thử xem, xác định em ấy có nói dối hay không. —— Việc kia, chuyện liên quan đến hai mươi, ba mươi người bị tình nghi ấy phải nghĩ cách thu nhỏ phạm vi hơn nữa.”

Lão Dương nói đoạn, cùng vài người rời khỏi.

Trịnh Dịch ở tại chỗ, quay lại đẩy cửa ra, Trần Niệm vẫn ngồi chỗ đó, nhìn ngoài cửa sổ, ly nước trước mặt không đụng đến một cái.

Trời nóng thế này, không thể nào không khát nước.

Trịnh Dịch gõ gõ cửa, nói: “Trần Niệm, có thể đi được rồi.”

Anh dẫn cô đến nhà ăn cơm, lại đặc biệt mua nước đóng chai cho cô. Cô vụng vụng, uống hết nửa chai.

Sau khi ăn xong, anh đưa cô về nhà.

“Trần Niệm.” Anh nói chuyện với cô, trong lúc lơ đãng vô cùng dè dặt.

“Vâng?”

“Em có tâm sự gì cũng có thể nói với anh.”

“Không có ạ.” Cô lắc đầu.

Trịnh Dịch nhìn cái đầu cúi thấp của cô, trong lòng hơi lo âu, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nhiều, chỉ căn dặn cô đừng suy nghĩ lung tung, yên tâm ôn tập chuẩn bị cho kì thi.

Trần Niệm nói vâng.

Lúc lên lầu, Trần Niệm nhớ tới chìa khóa nhà mình bị Bắc Dã cầm đi. Nhưng đến bên cửa, chìa khóa bất ngờ cắm trong lỗ khóa. Dám làm thế này, chứng minh: Bắc Dã đang nhìn ở nơi nào đó gần đây.

Cô lập tức nhìn xung quanh, lại không tìm thấy cậu.

Năng hè chiếu bốn phương tám hướng, giống như vảy cá lóe sáng chi chít.

Hốc mắt cô hơi đau. Cô cúi đầu dụi dụi, trong nháy mắt cảm thấy đau xót, bĩu bĩu môi, nhưng cuối cùng lại yên lặng lại, mở cửa đi vào nhà.

Sách vở cùng quần áo của cô đã mang hết về. Cô không thể đi đến chỗ cậu nữa. Họ nhất định phải là người xa lạ.

Hai túi mua hàng lớn để trên bàn, rau, mì, quà vặt đều có. Mở tủ lạnh, bên trong chật ních trái cây, sữa tươi, nước trái cây, chè trôi nước, sủi cảo mới mua.

Chiếu trên giường dùng nước lau qua, quạt máy cũng đã rửa sạch.

Trần Niệm mở quạt, kéo rèm cửa sổ. Cửa sổ mở toang, bên ngoài là tán cây rậm rạp và nhà lầu cao thấp chằng chịt. Cô quay lại nằm xuống, nhìn ngoài cửa sổ, lần này mới có thể yên tâm ngủ trưa.

Có người sẽ trông coi cô.

Trần Niệm ngủ trưa thức dậy, lấy đồ uống đá và một chùm nho trong tủ lạnh, vừa đi học vừa ăn, vào cổng trường, quay đầu nhìn một cái rồi mới đi.

Bắc Dã đứng ở cuối đường, thấy cô ngoảnh lại nhìn qua, cậu mới xoay người đi khỏi.

Đường đến trường của cô đã sớm an toàn, nhưng việc này đã trở thành thói quen của cậu, niềm mong đợi của cậu.

Bắc Dã nhận được điện thoại của Đại Khang, muốn tìm cậu chơi. Bắc Dã vốn định từ chối, nhưng suy nghĩ một chút, để cậu ta đến nhà.

Đại Khang ngậm cỏ đuôi chó trong miệng chờ cậu bên cạnh cửa cuốn.

Bắc Dã ôm mũ bảo hiểm, kéo cửa đi vào;

Đại Khang đi theo đằng sau, trong nhà vẫn ngột ngạt ẩm ướt, nhưng Đại Khang nhướn mày, phát hiện khác thường: “Nhà mày trở nên sạch sẽ à?”

Bắc Dã không mặn không nhạt nói: “Hôm qua mới dọn.”

“Con nhỏ trốn sau lưng mày dọn à?” Miệng Đại Khang đầy vị chua.

Bắc Dã khẽ chế giễu: “Bỏ từ lâu rồi.”

“Ồ?” Lông mày Đại Khang nhướn cao hơn, “Tại sao vậy?”

“Nói nhiều, phiền bực mình.”

“Ồ.” Đại Khang bưng tỉnh ra. Nhưng nói tới lần này cũng hiếm có. Lớn thế này, cậu ta chưa từng thấy Bắc Dã thích cô gái nào, người theo đuổi cậu cậu cũng chán ghét từ chối hết thảy, uống cho gương mặt đỏ của cậu.

Vì bỏ từ lâu rồi, chứng minh không thích nhĩ.

Đại Khang thoáng cái ngã xuống giường. Bắc Dã nhú mày nhìn cậu ta một cái, nhưng nhớ tới lần nào cậu ta đến cũng hành hạ cái giường như vậy, cũng nhین xuống. Ra trái giường, gối, chiếu đều đã thay qua.

“Bắc Dã, mày nói xem, Lại Tử nói nó đi Quảng Châu lang thang kiếm sống, nó lang thang kiếm sống cái gì hả?”

Bắc Dã lấy hai chai bia, đập mở trên mép bàn, đưa một chai cho cậu ta.

Đại Khang nhận lấy trút một ngụm lớn, nói: “Không phải hôm đó cãi nhau nạt nó mấy câu sao? Vậy mà đi thật. Đừng thấy nó bình thường im im không nổi giận, nổi cơn lên là không chịu nổi như con gái vậy, hơn nữa đêm gọi điện thoại ném lời hung dữ nói tạm biệt, là muốn cắt đứt sao? Ê, nó cũng gọi điện thoại cho mày phải không?”

Bắc Dã “ừ” một tiếng.

Đại Khang uống bia, hỏi: “Mày định đi đâu? Ở lại thành phố Hi hay rời khỏi?”

“Đi.” Bắc Dã nói.

“Đi đâu?”

Bắc Dã không lên tiếng, cách mấy giây, nói: “Bắc Kinh.”

“Nghe cao cấp thật.” Đại Khang chế giễu cậu.

Bắc Dã trút bia, phớt lờ.

“Chạy hết ra bên ngoài, chỉ một mình đưa trẻ mồ côi thực sự là tao ở lại quê nhà.” Đại Khang hơi đa cảm, “Tao tưởng mấy đứa mình sẽ làm anh em tốt cả đời đấy, không ngờ lớn lên rồi đều sẽ phân tán, chạy đông chạy tây cả. Trước đây bà ở viện mồ côi luôn nói lớn lên rồi sẽ tốt đẹp lớn lên rồi tốt đẹp, mẹ nó lớn lên này có gì tốt đẹp chứ?”

“Đúng vậy.” Bắc Dã nói, “Mẹ nó có gì tốt đẹp?”

Cậu vừa nói như vậy, Đại Khang ngược lại thay đổi lập trường, tiếp thêm sức mạnh cho cậu: “Đi thì đi đi, xông pha cho tốt, đến khi phát đạt rồi cũng đừng quên tao.”

“Ừ.” Bắc Dã nói, “Nếu như đi.”

Cậu giống như một cái cây, muốn bay nhưng đã mọc rễ.

“Đúng rồi.” Đại Khang nhớ tới việc chính, “Thầy gọi điện thoại cho mày chưa? Nhận chứng chỉ.”

“Gọi rồi.” Bắc Dã đá mông cậu ta một cái để cậu ta nhường chỗ cho cậu. Cậu cũng ngã xuống giường, cánh tay gối đầu, nói: “Cái chứng chỉ nát đó có gì hay để nhận?”

“Đừng coi trung cấp nghề không ra gì. Tốt xấu gì cũng có thể chứng minh mày học qua kỹ thuật. Bây giờ sinh viên đại học cũng không bằng công nhân lành nghề đâu.”

“Xì.” Bắc Dã nói, “Lời này cũng là lừa mày.”

“Thật mà, tao đã tìm việc rồi, chờ mấy năm tích góp đủ tiền là tự làm ăn riêng. Tao không giống mày, bác cả và cô mày đều có tiền, ngoài miệng nói không nhận mày, sau lưng lại không nở bỏ.”

Bắc Dã không phản ứng, Đại Khang cũng ảo não việc mình nhanh mồm nhanh miệng, vội vàng đổi chủ đề, nói: “Ê, mày nghe nói người áo mưa kia chưa, hình như là người cùng lứa tuổi với bọn mình.”

Bắc Dã quay đầu nhìn cậu ta: “Sao đột nhiên nói chuyện này?”

“Hôm qua tao với mấy đứa ranh ma đi lãnh chứng chỉ, có mấy người đàn ông kì lạ ngồi trong văn phòng của thầy quan sát bọn tao từ trên xuống

dưới. Cái ánh mắt và khí thế đó, đoán chừng là cảnh sát.” Cậu ta hừ lạnh một tiếng, “Thầy chủ nhiệm quá nham hiểm, kêu hết mấy đứa không làm việc đảng hoàng bọn tao đi, thực sự coi bọn tao là người bị tình nghi mà. Fuck.”

Bắc Dã không nói gì. Quạt thổi tóc trán cậu rơi vào mắt, cậu hất một cái.

Đại Khang lại nói: “Nè, mà nhớ đi lấy chứng chỉ của mà đi đó.”

“Biết rồi.”

...

Lúc trực nhật sau khi tan học, Trần Niệm lại nhìn thấy Trịnh Dịch, đứng ở cửa lớp, nhưng là đến tìm Từ Miếu.

Từ Miếu đi qua bên cạnh Trần Niệm, đưa cây chổi trong tay cho cô, nói câu: “Vốn nên là cậu quét, mình phải đi đây.”

Trần Niệm đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Trong dãy phòng học không có người, tiếng Trịnh Dịch đi xa không lớn, nhưng cô nghe vô cùng rõ ràng.

“... Quan hệ giữa em và Ngụy Lai đã ngầm xử lý, em ấy cũng hiểu. Anh đã điều tra nhật kí cuộc gọi của em ấy, khi đó, hơn một tuần Ngụy Lai không liên lạc với em, tại sao hôm mất tích lại gọi điện thoại cho em?”

“Không phải em đã nói với anh rồi sao?” Tiếng Từ Miếu rất nhỏ.

Trịnh Dịch nói: “Anh không phải nghi ngờ em, anh chỉ cho rằng, em đã giấu một số chuyện then chốt.”

Chuyện Từ Miếu giấu là địa điểm Ngụy Lai nói trong điện thoại khi đó, sau núi, và người hẹn, Trần Niệm.

Trần Niệm không hề nghi ngờ năng lực của Trịnh Dịch, lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt anh, cô đã biết người cảnh sát trẻ tuổi này không bình thường.

Cô đi lên hành lang nhìn, trong khuôn viên trường vắng vẻ, Trịnh Dịch và Từ Miếu một cao một thấp, vừa đi vừa nói chuyện, dừng một lát bên bồn hoa, sau đó Từ Miếu ra cổng trường lên xe nhà mình. Trịnh Dịch cũng đi.

Trần Niệm đứng trên dãy phòng học trống không cao chót vót, cảm thấy một sự nguy hiểm u ám, có luồng sức mạnh đẩy cô sau lưng cô.

Cô quay phắt đầu lại, cửa lớp mở toang, bàn ghế cả phòng, không một bóng người.

Trần Niệm lại nhìn bên ngoài trường, trong tiệm đồ uống lạnh bên kia đường có một bóng dáng màu trắng.

Trần Niệm chạy về lớp, nhớ lời Từ Miếu mới vừa nói, tay chân hơi run. Cô vút cây chổi sang một bên, đeo cặp chạy xuống lầu, lao ra khỏi trường. Hoàn toàn mặc kệ Bắc Dã.

Cô đi rất nhanh, đi các con đường mà ngày thường không đi, quẹo tới quẹo lui, giống như thoát khỏi cái gì đó. Đi thẳng đến bãi đất hoang quen thuộc kia, thấy mặt trời chiều giống như cái lòng đỏ trứng lớn cô đã nhìn vô số lần kia.

Sau lưng, tiếng bước chân đuổi theo, cô lập tức chạy, chạy rất nhanh, nhưng vẫn không địch lại cậu.

Bắc Dã xông tới kéo cổ tay cô, nhíu mày: “Em chạy đi đâu đó?”

Cô đẩy cậu, đẩy không được; cậu kéo cô đi trở lại, đi về hướng nhà cô, nhưng cô chỉ muốn đi hướng khác, hướng nhà cậu.

“Hôm nay em sao vậy?” Ấn đường của cậu đã thành một cái nút.

“Em muốn về nhà.” Cô hét lên với cậu, muốn giãy khỏi tay cậu, giãy không thoát.

Bắc Dã nhìn ra phía sau, chỗ đưa mắt nhìn đều không có người, lúc này cậu mới nhìn cô, nói: “Nhà em ở hướng kia.”

“Em muốn về nhà.” Cô nói lại một lần, lớn tiếng hơn.

Bắc Dã trầm mặc, nhìn cô hơi mất khống chế, giọng dịu lại, vậy mà khẽ cười, nói: “Em nên hiểu ý anh chứ?”

Em hiểu, Bắc Dã, em hiểu. Nhưng mà...

“Không giấu được.” Trần Niệm cũng khẽ cười, nhẹ giọng nói, “Em đã giết Ngụy Lai, không giấu được.”

Lời chưa dứt, Bắc Dã nắm gáy cô, ghì cô vào lòng thật chặt.

“Đừng nói lung tung.” Cậu dùng sức kê sát vào thái dương cô, “Em nghe đây, lúc anh tìm được cô ta, cô ta vẫn chưa chết.”

Chương 22

Tà dương lưu luyến, gió đêm vỗ ngọn cây dâu tằm lay động, lá cây xào xạt.

Bắc Dã ngồi trên xích đu, yên lặng nhìn Trần Niệm. Cô ôm cây chổi rơm lớn quét lá rụng, xoạt, xoạt, dưới đất lưu lại một vùng đường vân chổi mảnh.

“Em nhìn thấy, trong ngăn kéo bồn rửa tay, thiếu một món đồ.” Trần Niệm thử thăm dò, “Họ nói Ngụy Lai bị..., thực ra không có. Có phải cái kia...”

Hai người nhìn nhau, trầm mặc.

Bắc Dã khẽ cắn môi một cái, mở miệng: “Nhưng... sau đó biết, Ngụy Lai thực sự bị người khác cưỡng bạo. Hôm đó sau khi em làm Ngụy Lai bị thương, người áo mưa theo dõi cô ta đã khống chế cô ta.”

Trần Niệm nắm chặt cây chổi: “Điều anh nói, là thật sao?”

“Là Lại Tử.” Hôm Trần Niệm thấy cậu ta rất khẩn trương. Bắc Dã liền biết, tối ấy, trong đám người đi ngang qua cùng Ngụy Lai tổn thương cô có thể có Lại Tử. “Bọn anh không phải là bạn. Nó đã bỏ trốn tới vùng khác, hai vụ án trước cũng là nó làm.”

Trần Niệm không lên tiếng.

“Em không nhớ sao? Anh từng thu dọn cục diện rối rắm cho nó một lần, hôm đó em vẫn ở nhà anh.”

“Là anh ta giết Ngụy Lai?” Trần Niệm nửa tin nửa ngờ.

“Ừ.”

Trần Niệm nhú mày;

Cậu đứng dậy từ trên xích đu, đi tới giơ tay xoa mặt cô. Cô yên tĩnh lại, con ngươi đen nhìn cậu, ấn đường dần giãn ra.

Cậu cúi đầu, nâng mặt cô lên, thì thầm bên tai cô, giống như thôi miên:

“Em phải tin, em không làm hại người khác, em cũng sẽ không có việc gì.”

Cô khe khẽ run: “Em không có giết người.”

“Đúng, em không có.”

“Anh cũng không có, đúng không?”

Cô gằn như cố chấp, cậu chậm rãi cười một tiếng, khẽ gật đầu một cái.

Nhưng cô vẫn có nỗi lo âm thầm, biết cậu có chuyện chưa giải thích, là chuyện không tốt, là tai họa. Cô tin lời cậu, nhưng lại cảm thấy có chút thật có chút giả, nhưng cô không biết phần nào thật phần nào giả.

Cô mơ hồ bất an, cậu cũng vậy.

Họ vẫn là thiếu niên nho nhỏ thôi, sẽ hoảng hốt sợ hãi, nhưng cũng sẽ cắn răng gặt gao chống đỡ, giống như cỏ dại không ai chăm sóc trong bãi đất hoang, liều mạng mọc lên.

Sập tối, hai người trẻ tuổi trèo qua bệ cửa sổ, leo lên theo cầu thang, sóng vai ngồi trên mái nhà trông ra thành phố Hi thế gian mờ tối, ánh chiều tà nơi bầu trời phía Tây tan đi. Tiếng chuông vang lên, xe lửa âm vang lao qua giữa trời chiều.

Có một linh cảm mơ hồ, đại nạn ập tới.

Cậu hỏi: “Nhóc nói lặp?”

Cô đáp: “Ừm?”

Cậu hỏi: “Điều em muốn nhất là gì?”

Cô nói: “Anh biết mà, không phải sao?”

Bắc Dã nói: “Anh biết. Nhưng muốn nghe em nói một lần, nói ra.”

Trần Niệm nói, quay đầu nhìn cậu.

Bắc Dã nói: “Nghe được lời bản thân nói chưa?”

Trần Niệm nói: “Nghe được rồi.”

“Tốt. Sau này em sẽ còn gặp được.” Bắc Dã nói, “Nhưng em hãy nhớ, anh là người đầu tiên.”

Một tảng đá lớn đè ngực Trần Niệm, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh thì sao, Bắc Dã?”

“Hừm?”

“Điều anh muốn nhất là gì?”

Bắc Dã cũng nói, cậu nói rất chậm. Trần Niệm nghe, hốc mắt đỏ lên trong gió. Cô muốn nhìn cậu, đối mặt với cậu, nhưng cậu cúi đầu xuống.

Cậu gảy guitar, nói: “Nhóc nói lắp, đọc một bài thơ cho anh.”

Trần Niệm đọc bài thơ cậu chỉ định:

“Em muốn sống cùng anh

Ở một thị trấn nhỏ nào đó,

Cùng hưởng thụ hoàng hôn vô tận

Và tiếng chuông kéo dài không dứt.

Trong nhà trọ ở thị trấn nhỏ này ——

Đồng hồ báo thức cổ xưa vang lên yếu ớt

Giống như thời gian nhẹ nhàng nhỏ xuống.

Có đôi khi, vào hoàng hôn, tiếng sáo truyền đến từ căn phòng nào đó trên tầng cao nhất

Người thổi sáo dựa vào cửa sổ,

Và đóa hoa tulip lớn trước cửa sổ.

Giờ đây nếu như anh không yêu em, em cũng sẽ không để ý.”

Một giọt nước mắt, xuyên qua hoàng hôn mờ tối rơi xuống quyền vớ;

Bắc Dã nghiêng đầu nhìn cái đầu cúi thấp của cô, nhìn rất lâu, nhàn nhạt nở nụ cười, nhưng cũng không nói gì cả. Tiếp tục gảy đàn guitar, nhìn thấy sợi dây đỏ trên cổ tay.

Anh muốn sống cùng em ở một thị trấn nhỏ nào đó, cùng nhau hưởng thụ hoàng hôn vô tận, cùng tiếng chuông kéo dài không dứt.

Xa không thể với, vậy anh muốn trở thành một chiếc chìa khóa, dùng dây đỏ xuyên qua, đeo vào cổ em, dán vào vị trí trái tim.

Cậu móc chiếc chìa khóa ấy từ trong túi ra, đặt vào lòng bàn tay cô, nói: “Đừng để người khác nhìn thấy.” Sẽ mang đến phiền phức cho em.

Tay cô nắm chặt thành quả đấm, cô nói: “Được.”

Ai cũng mơ hồ linh cảm, những ngày yên bình trong bài thơ sẽ không còn nữa.

Hôm sau lúc rời khỏi nhà, Bắc Dã nói với Trần Niệm: “Sáu giờ tối, đi qua khúc cua ở con hẻm chúng ta gặp nhau lần đầu. Đừng đi sớm quá. Canh giờ một chút rồi đi qua.”

“Tại sao?”

“Làm theo lời anh nói là được.”

Trần Niệm không hỏi nữa.

Sau khi đến trường, phát hiện xảy ra chuyện. Cảnh sát bắt đầu tiến hành lục soát toàn diện sau núi ở trường.

Giờ nghỉ, khi Trần Niệm đi nộp bài, Từ Miếu đi theo bên cạnh cô, thấp giọng nói: “Xin lỗi cậu, Trần Niệm. Mình cũng chưa nói gì cả, nhưng cảnh

sát Trịnh đó quá lợi hại. Anh ấy vậy mà suy đoán ra được ý nghĩ của Ngụy Lai từ một cú điện thoại của cậu ấy.”

Thì ra Trịnh Dịch vẫn luôn canh cánh trong lòng về cú điện thoại Ngụy Lai gọi cho Từ Miếu. Từ Miếu bị phụ huynh trông rất nghiêm, tan học là về nhà, không có cơ hội chơi với Ngụy Lai. Quan hệ của hai người trong thời kì ngầm xử lý, rất lâu không liên lạc.

Nhưng hôm Ngụy Lai mất tích, cô ta gọi điện thoại cho Từ Miếu, thời gian gọi không đến nửa phút.

Trịnh Dịch suy đoán, Ngụy Lai vốn có ý định đi đến gần trường, vì đến gần trường mà vô tình nghĩ tới việc liên lạc với Từ Miếu nên mới gọi điện thoại cho cô ấy. Có lẽ hẹn Từ Miếu ra gặp nhau một lần.

Thậm chí anh ta suy đoán, địa điểm gặp nhau chính là sau núi. Anh ta cũng biết bố mẹ nhà họ Từ trông Từ Miếu rất nghiêm, không thể gặp nhau ở bên ngoài trường, ở trong trường thì chỉ có phía sau núi, đó là góc chết.

Trần Niệm lắc đầu: “Không sao.”

Từ Miếu nói: “Chuyện cậu bị bắt nạt trước đó bị cảnh sát biết, đúng lúc gặp phải việc cậu ấy mất tích chết, bị làm phiền không có tâm tư học đâu nhỉ.”

“Cũng tạm.”

“Cũng không biết sau núi điều tra thế nào. Hi vọng không ai thấy cậu đi qua đó, cũng đừng tìm được cái gì mà sợi tóc giống như diễn trong tivi, bằng không cậu phiền phức to. Cậu yên tâm, mình chỉ nói Ngụy Lai hẹn mình ra sau núi, không có nói cậu ấy hẹn cậu.”

Trần Niệm không đáp lại.

Cả ngày, cô thỉnh thoảng nhìn sau núi, cho dù Từ Miếu không nói thì cảnh sát sẽ tìm ra cái gì ở đó, vết máu, dấu chân, tóc, sợi vải? Trận mưa xối xả nhiều ngày trước có xối hết sạch không?

Nếu tìm được chứng cứ liên quan đến cô, cô sẽ bị dẫn đến đồn cảnh sát ngay lập tức, tiếp nhận sự xét hỏi cường độ cao hơn, xem cô có chịu đựng nổi hay không.

Hoặc là, nếu phát hiện chứng cứ mấu chốt, cô sẽ trực tiếp xong đời.

Mà lúc này, Bắc Dã đang làm gì?

Khi thầy ở trường trung cấp nghề sắp tan làm, bên ngoài văn phòng truyền đến tiếng xe mô tô thảng lại rung trời.

Thiếu niên ngổ ngược cởi mũ bảo hiểm, lén nói lỏng nút cổ tay áo sơ mi. Cậu nháy mấy bước lên bậc thềm, tùy ý gõ cửa một cái, không đợi trả lời đã vào văn phòng.

Thầy nhìn xe mô tô ở ngoài cửa như có điều suy nghĩ, chợt nhớ tới miêu tả về “người áo mưa” mà cảnh sát đã nhắn nhủ hôm kia; chàng trai này có mấy điểm phù hợp, nhưng hôm đó sau khi xem qua, mấy cảnh sát mặc đồ thường cũng không cho một tin tức chính xác, không ngờ hôm nay lại thêm một đứa.

Thân thế của Bắc Dã, bố mẹ như vậy, đứa con bị bạn bè cùng lứa xa lánh, không hòa nhập được như vậy; cậu ta đẹp trai, lúc đi học luôn có con gái theo đuổi, nhưng thái độ của cậu ta cực kỳ tệ, giống như trong xương cốt chán ghét phái nữ.

“Thầy ơi.” Giọng Bắc Dã hơi lạnh, không kiên nhẫn lắm.

“Ờ.” Thầy phục hồi tinh thần lại, “Nhận chứng chỉ hả.” Ông tìm trong tủ, vừa tìm vừa nói chuyện, “Khoảng thời gian này em trốn học hơi nhiều

đấy.”

Bắc Dã không buồn để ý.

Cuối cùng thầy lục chứng chỉ ra, còn định nói thêm chút gì đó, Bắc Dã nhíu mày giật lấy, vươn mạnh tay một cái, nút tay áo bật ra. Trên cánh tay có mấy đường dấu móng tay cào sâu, còn có vết sẹo do dao cắt mới.

Lúc này thầy mới ý thức được, ngày nắng to, cậu ta lại mặc áo sơ mi tay dài.

Nhưng thầy nhanh chóng thu ánh mắt, giống như không thấy gì cả, nói: “Hết khóa rồi, sau này tìm việc làm cho tốt đấy.”

“Ờ.” Bắc Dã rất lạnh nhạt, xoay người đi.

Thầy đổ mồ hôi lạnh, chân như nhũn ra, ngồi phịch xuống ghế. Nghe thấy tiếng xe mô tô biến mất mới cuống quýt cầm điện thoại lên báo cảnh sát.

Di động của Trần Niệm để sát người, cả ngày đều không rung. Cô không hề sợ hãi, nhưng cũng không hề yên ổn. Nếu sau núi tìm được nhân chứng vật chứng có liên quan đến cô thì Trịnh Dịch sẽ gọi điện thoại đến, hay là người trực tiếp tới?

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, cô liền lao ra khỏi trường, cổng không có Trịnh Dịch.

Xem ra hôm nay không có phát hiện gì, nhưng ngày mai, ngày mốt thì sao?

Cổng cũng không có Bắc Dã, có điều họ đã hẹn gặp nhau ở chỗ khác. Cô thở hốt hển, lúc gần chạy đến con hẻm gặp gỡ lần đầu, sáu giờ kém mười phút.

Cô loanh quanh ở gần đó, chỉ sợ có người đi theo cô, nhưng cũng không biết đang trốn cái gì.

Gần sáu giờ, cô chạy đến đầu con hẻm kia.

Ngõ hẻm sâu vắng tanh, Trần Niệm nhìn mặt đồng hồ chăm chăm, một phút cuối cùng, còn kém mười giây.

Cô giống như một dân tị nạn chạy trốn, chờ tàu vào hừng sáng.

Một giây, hai giây...

Đột nhiên, phương xa truyền đến tiếng xe mô tô phách lối và quen thuộc. Trần Niệm lập tức quay đầu lại, trong mắt lộ lên sự ngạc nhiên mừng rỡ, giống như nhìn thấy người thân nhất đã thất lạc. Nhưng thiếu niên trên xe không giảm tốc độ, khom lưng tăng mạnh ga trên thân xe, xông thẳng tới trước mặt cô.

Thế không thể đỡ, cậu bắt cô lên xe mô tô, chạy nhanh đi.

Cô giống như một bao tải nằm sấp trên xe, sách vở trong cặp nghiêng ra, rơi hết xuống đất.

Trần Niệm xóc nảy đến mức đầu vầng mắt hoa, không biết qua bao lâu, xe thẳng gấp, cô bị cậu vác trên vai.

Xe, cây dâu tằm, tà dương, xích đu, cầu thang, cửa cuốn, âm thanh xào xạc xoay tròn trước mặt cô như dòng nước.

Lại trở về căn phòng tỏa ra mùi gỗ ấm thấp oi bức mờ tối ấy, cậu ném cô lên trên giường.

Cậu áp tới, nâng mặt cô lên, hôn môi cô, động tác thô bạo, cô vừa ngơ ngẩn vừa hoảng sợ.

Rèm cửa chắn ánh sáng, tầng mây phủ tà dương, trong căn phòng đen kịt chớm say, cô không thấy rõ vẻ mặt cậu, nhưng cảm giác được thân thể cậu rất khẩn trương, đang phát run, giống như một cây cung căng cứng.

“Cảnh sát tới ngay lập tức.” Cậu nắm cổ áo cô, chợt xé một cái, vải rách, lòng người run rẩy.

Cô kinh ngạc, đột nhiên giống như hiểu ra.

Anh gạt em?

Cô há miệng, trở thành người câm, không nói ra được một câu, liên tục lắc đầu.

“Nghe đây, anh rất xin lỗi.” Giọng cậu hơi nghẹn ngào, toàn bộ sức mạnh dùng để cố định đầu cô; cậu tháo sợi dây đỏ trên tay buộc vào tay cô, “Xin lỗi em, anh tưởng sẽ không có chỗ sơ hở.”

Cậu cho rằng, không tìm được thi thể Ngụy Lai, họ sẽ không bị phát hiện. Cậu thu dọn sạch sẽ hiện trường gây án, dùng đất lấp vết máu; cậu chuyển Ngụy Lai đến thượng lưu cầu Tam Thủy rất hiếm dấu vết con người, chôn vào phù sa.

Nhưng sợi dây đỏ trên tay bị lỏng, ngón tay tay trái móc lại, không ngờ một chiếc giày của Ngụy Lai trong tay rơi xuống nước. Mưa to gió lớn đêm ấy giúp cậu che giấu vết bánh xe vút thi thể, nhưng cũng khiến cậu không có cách nào xuống nước vớt lên.

Cho dù bạn lập kế hoạch và sắp đặt tất cả thì vẫn có một từ gọi là không ngờ.

Mà ai lại có thể ngờ tới, cầu Tam Thủy sẽ sập trong đêm bão tố.

“Đây là điều không ngờ do trời định, anh không đau buồn.” Cậu nói, mang theo sự dứt khoát giống như đánh cược sinh mạng.

Bởi vì cũng là điều không ngờ do trời định, để anh gặp em.

Công bằng.

“Không được.” Cô lắc đầu, “Không được. Có... cách khác...”

“Không có.” Cậu nhú chặt mày một cái, trong mắt, ánh nước chợt lóe lên, toát ra sự điên cuồng khát máu, giống như muốn nhìn cô vào trong xương cốt, “Không phải Lại Thanh, anh là người áo mưa đó.”

Cô căn bản không bị gạt, lắc đầu: “Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải.”

“Không phải.”

“Phải!”

“Không phải!”

“...”

Cậu gần như sắp bẽ tắc.

“Đêm hôm ấy, em thức dậy, nghe thấy tiếng nước chảy, em biết anh đang giặt cái gì không?” Cậu nói một câu thật thấp bên tai cô, một bí mật.

Cô trợn to hai mắt, “ừm” một tiếng vô cùng đau đớn, dùng sức đấm ngực cậu, liều mạng lắc đầu.

“Ai cho phép anh làm những việc này vì em, ai cho phép anh?”

Họ nắm chặt đối phương, giống như muốn bóp chết đối phương.

Cậu dùng vải quấn đầu cô, bịt miệng cô, cảnh cáo: “Em muốn hủy diệt chung với anh sao? Không muốn thì nghe anh, hiểu không?”

Cô căn vãi, ươm ươm lắc đầu.

Cậu hôn khuôn mặt cô một cách mãnh liệt.

Nắng chiều bỗng sáng rực, xuyên qua khe rèm cửa sổ, như dao cắt trên thân thể họ.

Cô nước mắt lưng tròng.

Tiếng còi xe cảnh sát rạch vỡ bầu trời, thời điểm biệt ly đã đến.

Cậu nói lỏng vãi trên miệng cô một chút: “Kêu cứu tôi với.”

Cô không kêu.

Cậu hung hăng cắn cổ cô, giống như muốn xé thịt cô. Cô đau đến mức nước mắt trào ra.

Những giọt nước mắt lấp lánh trong mắt cậu tụ rồi lại lan ra, lan ra rồi lại tụ lại;

Tiếng còi xe cảnh sát gần kề, không còn kịp nữa, cậu túm cô lên:

“Nhóc nói lắp, anh sinh ra đã là rác rưởi, vật bỏ đi, cả đời này của anh đã định trước không làm nên trò trống gì; em còn có Bắc Kinh, nhưng anh nhất định sẽ không phải là người kia trong sinh mạng của em, sẽ không phải là người xứng đôi với em. Cho nên em hãy nhớ, em không có gì đáng để hối tiếc.

Mà anh thì sao, không có cách nào cả, anh thích một người, anh chỉ muốn bảo vệ cô ấy, giấu cô ấy đi, bất kì người nào cũng không thể chạm vào, nói không chừng, không thể bắt nạt; ai cũng không được nói cô ấy một câu không tốt.

—— Chỉ một chuyện này.”

Tiếng xe thẳng lại khấn cấp vang lên dưới lầu,

“Anh không ở đây, em phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ.”

Trong nháy mắt, cậu lộ ra tia hung ác, gần như tàn bạo, đê cô ngã xuống giường, lạnh giọng: “Kêu cứu tôi với!”

Trần Niệm cắn răng, nhìn cậu chăm chăm.

Cậu xé quần áo cô, vải vóc rách tơi tả.

“Kêu cứu tôi với!”

Cô một mực không lên tiếng, mắt đỏ như máu.

Một loạt tiếng bước chân tiến lên dọc theo cầu thang.

Mắt cậu đỏ lên. Cậu châm bật lửa chọc sau cổ cô. Cô đau đến mức cuộn tròn lại, lăn lộn dưới người cậu, ván giường bị đá vang rầm rầm.

Cậu làm thật rồi, đồn ép cô giống như điên. Cô đau đến mức nước mắt chảy ròng, nhìn cậu chăm chăm đầy căm thù, nhất định không lên tiếng.

Ánh mắt tranh đấu mãnh liệt không chịu khuất phục của hai người sắp chém đôi bên thành ngàn mảnh.

Trong khi đánh nhau, rèm cửa gạt xuống, ánh sáng đỏ xuyên qua cả căn phòng.

Tiếng đập lên tấm sắt cửa cuốn rung động, là kèn lệnh xâm lược. Họ la to ở bên ngoài: “Mở cửa ra!”, “Khoanh tay chịu trói!”, “Cậu đã bị bao vây!”

Nhốn nháo hoảng loạn.

Bắc Dã bẻ phắt gương mặt đẫm mồ hôi của cô qua.

Bốn mắt nhìn nhau, nước mắt cô chảy ròng.

Khóe miệng thiếu niên dần cong xuống, giống như đau xót sắp khóc, cuối cùng lại cười. Cổ họng cậu khẽ nhúc nhích, giống như có lời trần trối cả đời nghẹn bên trong, hồi lâu, chỉ nói:

“Nhóc nói lắp, chờ đến khi em lớn lên rồi, đừng quên anh.”

Như một con dao đâm trúng tim. Môi Trần Niệm phát run, bả vai rung động, gương mặt nhú lại như đứa bé sơ sinh, phát ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ đau đớn:

“A!!!”

Cửa cuốn bị phá mở ra, như vải bị xé rách, cảnh sát xông vào.

Thiếu niên giống như liều mạng ôm chặt cô gái, cắn môi cô. Cô cũng hung hăng cắn cậu, mùi máu tanh tràn vào khoang miệng. Cảnh sát bao vây họ, lại không tách được hai người dính vào nhau.

Cậu nắm chặt cổ cô, người ngoài nhìn giống như muốn bóp chết cô;

“Buông em ấy ra!”

“Cậu đã bị bắt!”

“Bắc Dã! Từ bỏ chống cự!” Họ đã biết tên cậu.

“Cứu tôi với!”

Họ ôm nhau, cắn nhau, đôi môi nứt ra, chảy máu; họ đánh nhau, giãy giụa, cuối cùng bị người khác xông vào tách ra. Cô giống như một con búp bê vải bị cướp giật rời khỏi lòng cậu. Giống như xé một lớp da, một miếng thịt từ ngực cậu.

Một nữ cảnh sát nhanh chóng tiến lên bảo vệ Trần Niệm trong lòng, khoác áo vào.

Trần Niệm kinh hoàng nhìn Bắc Dã chăm chăm, đuôi mắt sắp nứt ra.

Họ đấm đá cậu, vặn ngược tay cậu, nắm chặt tóc cậu ghì cậu nằm sấp dưới đất, giống như lần đầu tiên gặp nhau, mặt cậu bị dúi vào bụi đất.

Rất nhiều tay chân đè lên tấm lưng gầy yếu của cậu. Thiếu niên bị chế ngự, còng tay lại.

Mặt cậu ép sát đất, đôi mắt đen nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt, giống như sắp nhìn ra máu.

“Nhìn cái gì mà nhìn?!”

Một cái tát đánh vào đầu cậu, ánh mắt cậu quật cường.

Nữ cảnh sát ôm cô vào lòng trấn an: “Em an toàn được cứu rồi, đừng sợ, không sao nữa rồi.”

Một câu này, Trần Niệm sụp đổ dưới đất, gào khóc.

...

...

—— Nhoc nói lắp, điều em muốn nhất là gì?

Điều em muốn, chỉ là một người che chở em chu toàn, miễn cho em sợ hãi đau khổ;

Để trước khi lớn lên, em không cảm thấy sợ hãi thế giới này;

Chỉ thế mà thôi.

Chương 23

“Em không biết gì cả ạ.”

Trần Niệm rũ mí mắt, dáng vẻ không có tinh thần gì.

Cô trùm chiếc áo sơ mi màu xanh của cảnh sát, thân thể nhỏ gầy, giống như cây kem ăn còn dư lại trong bao kem.

Trước mặt là hai nam một nữ cảnh sát, Trịnh Dịch, lão Dương và một nữ cảnh sát họ Diêu, còn có một nữ luật sư tạm thời mời tới chăm sóc cho Trần Niệm.

“Chính là không có ấn tượng đúng không?” Cảnh sát Tiểu Diêu nhẹ giọng hỏi, suy cho cùng trước mặt là một cô bé vô tội chưa tỉnh hồn.

Trần Niệm dường như sợ hãi nao nao rất lâu, cúi đầu xuống, cánh tay màu trắng trườn chui từ trong tay áo rộng ra ngoài, dụi dụi mắt đầy tủi thân như một đứa trẻ, đỏ rức nhìn họ, hỏi: “Là... em sai rồi sao?”

“Không phải là ý này.” Tiểu Diêu lập tức nói, cô ấy liếc nhìn lão Dương bên cạnh, lại nói, “Chúng tôi cho rằng, người bị tình nghi này có thói quen theo dõi người bị hại.”

Cô gái sụp bả vai, ngơ ngẩn một hồi, dường như sau một cơn kiếp nạn phản ứng của cô chậm hơn rất nhiều, lâu lắm mới mở miệng hỏi: “Tại... sao ạ?”

Tiểu Diêu nhất thời không nói tiếp. Theo phân tích của lão Dương, người áo mưa kín đáo cẩn thận, nhiều lần thuận lợi thành công, hẳn phải có sự hiểu rõ nhất định về mục tiêu. Mà cách hiểu rõ đơn giản nhất là theo dõi. Nhưng cái này không phải nội dung cô bé nên biết.

“Đây là manh mối của chúng tôi.” Cô ấy nói, “Cậu ta hẳn đã từng theo dõi em, cho nên mới hỏi em có ấn tượng với cậu ta hay không.”

Trần Niệm lắc đầu.

“Em có thể kể lại lần nữa chuyện đã xảy ra không?” Giọng Tiểu Diêu hết sức dịu dàng, “Đừng sợ, chúng tôi đã bắt cậu ta. Cậu ta sẽ phải chịu sự trừng phạt pháp luật nên có.”

Trần Niệm lại ngậy ra một giây mới chậm rãi gật gật đầu.

Từ đầu đến cuối Trịnh Dịch quan sát, khoảnh khắc này mới mở miệng: “Từ từ nói, không cần gấp.”

Trần Niệm nhìn anh, đôi mắt anh sâu như thường ngày, nhìn không thấu suy nghĩ.

Cô nói lại một lần. Trên đường cô đi về nhà, đột nhiên bị bắt lên xe mô tô, bịt miệng, mang đến nhà xưởng bỏ hoang, Bắc Dã ném cô lên giường, xé quần áo cô, sau đó nữa, cảnh sát tới.

Lão Dương và Tiểu Diêu không còn gì muốn hỏi, Trịnh Dịch nói: “Em không có bất kì ấn tượng gì với cậu ta?”

Trần Niệm lắc đầu.

“Không hề có quen biết gì?”

Trần Niệm vẫn lắc đầu.

“Vậy em có ấn tượng gì với số điện thoại này không?” Trịnh Dịch đưa một tờ giấy đến trước mặt cô, là số điện thoại của Bắc Dã.

Trần Niệm nhìn hai giây, giống như đang nhớ lại, cuối cùng lại lắc đầu.

“Số điện thoại này từng gửi tin nhắn cho em, em cũng từng gọi số điện thoại này.” Trịnh Dịch nói, quan sát cô.

“Có sao ạ? Em không có... ấn tượng.” Cô hỏi, “Chuyện lúc... nào ạ?”

“Một ngày trước khi Ngụy Lai mất tích.”

Trần Niệm nhíu mày, dường như suy nghĩ rất lâu, ấn đường mới giãn ra, cô nói: “Là anh ta gửi... tin nhắn cho em trước, nói, trễ rồi. Số lạ, em gọi hỏi, không ai nhận. Em liền, mặc kệ.”

“Tại sao cậu ta biết được số điện thoại của em, gửi tin nhắn cho em?”

“Em không biết.” Trần Niệm mờ mịt, “Việc này không phải nên... hỏi anh ta sao ạ?”

Không đúng, rất nhiều ngày trước hôm ấy, di động của Trần Niệm còn từng bấm số đó một lần.

Nguồn bắt đầu ở Trần Niệm.

Ánh mắt Trịnh Dịch nhìn cô chăm chăm, dường như sắp muốn vạch trần cô đang nói dối, cô lại nhớ đến việc gì đó, nói: “Hình như em... có ấn tượng với anh ta.”

“Cái gì?”

“Có lần, ở ven đường, anh ta mượn di động của em... gọi điện thoại. Hình như, em không chắc chắn, có phải là anh ta hay không.”

Việc này khớp với điều Trịnh Dịch điều tra được.

Trong số điện thoại của Bắc Dã và Trần Niệm chỉ có một tin nhắn và hai cuộc gọi nhờ, không còn gì khác. Giải thích Trần Niệm cho rất hợp lý.

Ngẫm lại đều cảm thấy không có khả năng. Một học sinh trung học thành tích xuất sắc, tương lai không thể giới hạn; một côn đồ trung cấp nghề, kiếm một cái chứng chỉ là chuẩn bị đi làm. Có thể có quan hệ chỗ nào?

Trần Niệm lại không yên lòng, bên tai vang lên lời cậu “Em phải tiếp tục chống đỡ.”

Tiểu Diêu đưa biên bản và bút cho Trần Niệm để cô kí tên. Cô nhìn thấy sợi dây màu đỏ buộc trên cổ tay mình.

Trần Niệm cầm bút lên, viết ở cuối trang giấy Nhĩ Đông Trần, Kim Tâm Niệm (1).

(1) Nhĩ (耳) Đông (东) ghép lại thành Trần (陈), Nhĩ chỉ chữ phụ 阝 bên cạnh; Kim (今) Tâm (心) ghép lại thành Niệm (念).

Cô nhìn mình viết “Kim Tâm”, một trên một dưới ghép lại với nhau, càng nhìn càng không giống Niệm, không giống một chữ Hán.

Từ phòng riêng đi ra, bước chân Trịnh Dịch hơi dừng lại, lão Dương quay đầu hỏi: “Làm gì ngăn ra vậy?”

“Không có gì.” Trịnh Dịch giật nhẹ khóe miệng, nói, “Em vốn nghi ngờ sau núi là nơi gậy án, cho rằng duy trì thêm mấy ngày sẽ tìm được chứng cứ mấu chốt, sự vật lộn lúc giết người hẳn sẽ dẫn đến việc hung thủ để lại vật kiểu như mảnh vụn quần áo hay tóc.”

“Nhưng Ngụy Lai đã chết gần một tháng.” Lão Dương nói.

“Sau núi rất hiếm vết người, vật nên giữ lại có lẽ đã giữ lại đấy.” Trịnh Dịch nói, lại nói, “Chỉ có điều không ngờ con đường này em đi nhầm rồi. Cuối cùng là phác họa người bị tình nghi của anh thẳng.”

“Cậu lại nhiều cảm xúc quá, mau đi vào thôi.”

Đến bên Bắc Dã, chuyện cũng tiến triển thuận lợi tương tự.

Họ tìm được vật chứng máu chốt trong đồng rác gần nhà Bắc Dã: Áo mưa dốt nhưng chưa dốt sạch, áo sơ mi nam có vết máu của Ngụy Lai; nhưng không tìm được con dao hung khí.

Bắc Dã không hề giấu giếm tội cậu đã phạm.

“Cậu có ấn tượng gì với cô gái đầu tiên bị cậu làm hại?”

“Không có ấn tượng gì, hình như ngực rất to.” Vẻ mặt Bắc Dã trầm tĩnh, lại có hỏi tất trả lời, cậu nói, “Lần đầu tiên làm chuyện này rất hồi hộp, cô ta rất sợ, không phản kháng. Nói tôi đừng đánh cô ta.”

Việc này giống với tình huống lão Dương, Trịnh Dịch đã biết. Hỏi đến người bị hại báo án thứ hai, miêu tả Bắc Dã cho cũng phù hợp. Ngoài việc này, thậm chí cậu nói ra một người bị hại không báo cảnh sát, cảnh sát không biết.

Chắc như đinh đóng cột, cơ bản xác định Bắc Dã chính là người áo mưa kia.

“Tại sao mặc áo mưa lúc hành hung?”

“Không phải vì trời mưa.”

“Vì cái gì?”

“Không dễ để lại chứng cứ.” Bắc Dã nói, “Tôi lo khi họ giãy giụa nắm được thứ gì đó từ quần áo của tôi.”

Đủ cẩn thận.

Nói đến Ngụy Lai,

“Sao cậu chú ý tới Ngụy Lai?” Tại sao mấy người bị hại trước là kiểu thuần khiết, Ngụy Lai lại không phải.

“Trên đường cứ đụng phải cô ta, ăn mặc rất thành thực, từ từ có chút hứng thú. Cảm thấy có thể đổi một kiểu khác.”

“Hôm em ấy mất tích, cậu đi theo em ấy?”

“Đúng.”

“Tình huống cụ thể.” Tại sao thời gian gây án từ buổi tối thành ban ngày.

Bắc Dã rũ mí mắt, lại nâng lên, tinh thần không thể nói rõ là tốt hay xấu:
“Ngay từ đầu chỉ muốn theo dõi cô ta, sau khi hiểu rõ đường đi của cô ta sẽ tính toán tối hôm nào đó hành động. Nhưng buổi tối cô ta thường đi cùng bạn, rất ít khi một thân một mình. Ban ngày hôm đó, tôi đi theo cô ta đến sau núi Nhất Trung. Trên núi rất ít người, cảm thấy rất thích hợp.”

Trịnh Dịch đứng xem, câu trả lời của Bắc Dã vô cùng chặt chẽ.

“Nơi gây án là sau núi?”

“Đúng vậy.”

“... Tiếp tục.”

“Tôi nghe thấy cô ta gọi điện thoại cho một người bạn, bảo cô ấy ra đây. Lúc đó tôi chuẩn bị đi, cảm thấy thời cơ không hợp. Nhưng sau đó nghe cô ta nói chuyện, hình như bạn cô ta không chịu ra. Thời cơ lại tới.”

Khoảnh khắc này, cậu đã nói ra tin tức mấu chốt. Toàn bộ là thông tin bên ngoài không thể nào lấy được.

Lão Dương: “Cậu nói một chút về nội dung cú điện thoại đó xem.”

Bắc Dã kể lại đại khái, không lệch chút nào với điều họ nắm giữ.

“Tại sao giết em ấy?” Mấy lần trước đều không giết người, hành vi không khớp.

“Ban đầu không định giết đâu. Hôm đó tôi đeo khẩu trang, nhưng cô ta kéo khẩu trang xuống, nhìn thấy mặt tôi, nói sẽ báo cảnh sát. Tôi nhất thời cũng chưa nghĩ gì đã ra tay rồi.”

Trong kẽ móng tay người chết có sợi vải của khẩu trang.

“Mấy nhát?”

“Một nhát.”

“Ở đâu?”

“Hình như là ở đây...” Bắc Dã vẽ nét ở lồm thượng vị, là vị trí gan.

Tất cả đều ăn khớp.

Cậu nói sau khi giết người xong cậu lại hốt hoảng, nghĩ bị người khác phát hiện là tiêu, cho nên nhân lúc trời tối mưa xối xả chạy đến thượng lưu cầu Tam Thủy xa xôi chôn cô ta.

Trịnh Dịch chợt hỏi: “Tại sao cởi hết quần áo của em ấy?”

Bắc Dã quay đầu nhìn anh, nói: “Tôi cho rằng sẽ rất lâu sau cô ta mới bị phát hiện, ví dụ như một năm, hai năm. Mặc quần áo để để lộ mùa khi cô ta chết. Suy cho cùng mất tích cũng có thể là bị người khác bắt cóc hoặc giam cầm.”

Câu này gần như khiến lão Dương và Tiểu Diêu “nhìn bằng cặp mắt khác”, cậu vậy mà kĩ càng đến mức ngay cả chi tiết này cũng có thể nghĩ đến.

Trịnh Dịch muốn đoán ra gì đó từ trong ánh mắt cậu, nhưng thiếu niên trước mặt này không có biểu cảm gì, không phải bình tĩnh cũng không phải nóng ruột, không phải lạnh nhạt cũng tuyệt đối không ôn hòa.

Cậu không phát ra bất kì mùi hay tin tức gì có thể cung cấp cho người khác phán đoán nghiên cứu, trừ lời nói ra từ miệng cậu.

“Quần áo của em ấy ném chỗ nào?”

“Đốt rồi.”

“Đốt ở đâu?”

“Bờ sông, đổ xăng trong xe mô tô, quăng tro xuống sông.”

Không chỗ nào có thể điều tra.

“Hung khí thì sao?”

“Cũng quăng xuống sông.”

“Cụ thể vị trí nào?”

“Bến tàu cũ đoạn dưới phía Nam thành phố.”

Tiểu Diêu ghi lại vào hồ sơ, đến lúc đó sẽ có người đi vớt thử. Trịnh Dịch lại bảo cậu miêu tả một chút về chất liệu và hình dạng hung khí, cơ bản khớp với vết thương trong báo cáo khám nghiệm tử thi.

Trịnh Dịch suy nghĩ gì đó, đột nhiên hỏi: “Tại sao chôn em ấy trong đầm phù sa ở thượng lưu sông Tam Thủy?”

“Tùy tiện chọn thôi, ở đó nửa năm, một năm cũng không có ai tới.” Bắc Dã “A” một tiếng, “Còn cho rằng cả đời sẽ không bị phát hiện đấy.”

Trịnh Dịch không nói nữa, tâm sự nặng nề. Thời tiết nóng nhiệt độ cao, đã chết hơn hai mươi ngày, thi thể Ngụy Lai lại bảo toàn hoàn hảo, chứng cứ trên thân thể hoàn toàn không bị tổn hại, chỉ bởi vì môi trường axit bịt kín tự nhiên của đầm phù sa. Trong mắt pháp y, đó quả là vùng đất quý.

Chỉ là trùng hợp sao?

Sau khi hỏi xong vụ án tử vong của Ngụy Lai, đến người kế tiếp.

Trịnh Dịch hỏi: “Cậu chú ý tới Trần Niệm như thế nào?”

“Cô ta nói lắp.” Bắc Dã nói.

“Hừm?”

“Có lần ở ven đường nghe thấy cô ta nói chuyện lắp ba lắp bắp, thấy thú vị nên quay đầu nhìn thử, trông cũng không tệ.” Cậu nói đoạn, hiếm khi lộ rõ khề nhướng mày, mang theo vẻ côn đồ, giống như tội phạm Bắc Dã vô sỉ họ nhìn quen.

“Tại sao mang em ấy về nhà?” Trước kia cậu đều hành hung bên ngoài, tại sao lần này thay đổi.

“Không kích thích lắm, không thú vị gì cả. Liên nghĩ cướp cô ta đi giữa ban ngày ban mặt, mang đến địa bàn của tôi giấu. Cô ta có vẻ như rất ngoan rất yếu đuối, rất thích hợp cướp về nhà.”

Đúng vậy, cậu vốn cho rằng cô rất ngoan, là một học sinh kém yếu đuối, rất xứng với cậu.

Sau đó phát hiện cô vô cùng thông minh, còn rất cứng rắn, vì vậy càng xứng với cậu hơn.

Trịnh Dịch liếc nhìn lão Dương, người sau cho rằng tâm lý Bắc Dã thay đổi rất hợp lý, là một quá trình dần thăng cấp và thách thức.

Trịnh Dịch tiếp tục hỏi: “Có chuẩn bị giết em ấy không?”

“Xem tình hình.”

“Xem tình hình gì?”

“Hài lòng thì giữ lại.”

Trịnh Dịch đột nhiên hỏi: “Nhưng em ấy cũng thấy đáng vẻ của cậu rồi.”
Tại sao giết Ngụy Lai lại không giết em ấy?

Bắc Dã dừng một giây, nhìn thẳng anh, nói: “Cô ta sẽ không báo cảnh sát.”

“Tại sao?”

“Tôi nghe được nội dung cú điện thoại Ngụy Lai gọi cho bạn cô ta, vừa vặn đang nói về cô ta. Cô ta bị bắt nạt quen rồi, sẽ không báo cảnh sát; dù sao thì cũng không có ai bảo vệ cô ta được.”

Lúc nói nửa câu sau, Bắc Dã giảm tốc độ nói;

Trịnh Dịch cảm thấy từng chữ như đạn bắn liên tục vào trái tim anh, giống như lời này là cậu cố tình nói cho anh nghe. Sao có thể chứ? Họ cũng không quen, là anh chợt dạ suy nghĩ nhiều.

Nhưng mạch suy nghĩ của anh vẫn rõ ràng: “Lúc Ngụy Lai nói chuyện điện thoại, ngoại trừ nhắc tới việc bắt nạt Trần Niệm ra thì có chuyện gì khác nữa không?”

“Không có.”

“Có nhắc tới việc người khác sẽ đến gặp em ấy không?”

Bắc Dã nhìn anh: “Không có.”

Trịnh Dịch chuyển đề tài, hỏi: “Cậu biết số điện thoại của Trần Niệm?”

“Đúng.”

“Sao lấy được?”

Bắc Dã nhớ tới hôm đó trước khi đưa Trần Niệm đi học, cậu giật lấy di động của Trần Niệm, nhập số của mình vào gọi đi, nói cho cô biết có chuyện gì thì gọi điện thoại. Nhưng sau chuyện kia, cậu lén xóa số của mình trong di động của Trần Niệm, lúc đó, cậu nhìn thấy cô lưu số của cậu là “Anh Tiểu Bắc”.

Lúc này ngồi trong phòng thẩm vấn, cậu vẫn nhớ rõ tâm trạng ngây ngẩn khi ấy.

Cậu nói: “Tôi chặn cô ta ở ven đường, nói dối không mang di động, mượn gọi một cú điện thoại.”

“Gọi cho ai?”

“Đương nhiên là bản thân tôi.” Cậu nhướn mày, “Nếu không sao lấy được số của cô ta.”

“Tin nhắn gửi cho em ấy là có ý gì?”

“Không có ý gì cả, trêu một chút thôi.”

“Em ấy gọi lại cho cậu?”

“Phải.”

“Tại sao không nhận?”

“Để chế độ im lặng rồi.”

“Tại sao sau đó không gọi lại?” Đã cảm thấy hứng thú, tại sao không tiếp tục?

“Đúng lúc mẹ tôi tới tìm tôi, tâm trạng khó chịu, không thấy hứng thú gì cả nên không gọi lại.”

Cậu trả lời xong, Trịnh Dịch lại có mấy giây không tra hỏi tiếp. Tính chân thật của cậu này rất dễ chứng thực, đến lúc đó họ sẽ hỏi mẹ cậu ta.

Mà nhắc tới mẹ, lão Dương đặt câu hỏi: “Cậu có biết rõ việc mẹ cậu làm không?”

Đầu Bắc Dã hơi cúi, cậu ngược mắt nhìn ông, trên mí mắt có một nếp gấp sâu, lại có phần như cười như không: “Cả thành phố đều biết, dựa vào cái gì tôi không biết? Tôi là người chứng kiến, việc bà ấy làm, các người nghe nói qua, mà tôi đã thấy qua.”

Phòng thẩm vấn hoàn toàn yên lặng, dù sao cũng hơi không đành lòng, hoặc khó xử.

Lão Dương từng tiếp xúc với vụ án không nhẹ hơn Bắc Dã, trong lòng than con cái đều là quả kết trên người bố mẹ.

“Cậu căm thù phái nữ sao?”

“Coi là vậy đi.”

“Lúc tấn công tình dục người bị hại, cậu đang nghĩ gì?”

“Cũng không nghĩ gì cả, chỉ muốn làm vậy.”

“Bị mẹ cậu ảnh hưởng sao?”

“Sao tôi biết?”

“Có ý kiến gì về mẹ cậu không?”

“Hi vọng bà ấy chết.”

Lão Dương trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Bố thì sao?”

“Chết từ lâu rồi.”

“Tôi hỏi ý kiến của cậu với ông ấy.”

“Chết rồi rất tốt.”

“Cậu cũng chưa từng gặp ông ấy.”

“Nhưng ông ta đã sinh ra tôi.”

Lại hoàn toàn yên lặng. Giọng lão Dương nhẹ xuống: “Cậu chán ghét sinh mạng của mình?”

“Quả thực không có ý nghĩa gì.”

Có một người bố phạm tội cường hiếp và một người mẹ là gái điếm, hoàn cảnh tồi tệ trên đường lớn lên có thể tưởng tượng được.

“Với người xung quanh thì sao?”

“Không liên quan gì đến tôi.”

“Người từng bắt nạt cậu, từng cười nhạo cậu thì sao?”

“Cũng có thể đã chết hết.”

Lại qua một lúc, thân thể, viện mồ côi, bố mẹ, thái độ của bạn cùng lứa, cái nhìn đối với xã hội, đủ loại vấn đề đều hỏi xong. Giống như lột một lớp da.

Chứng cứ vô cùng xác thực.

Tuy thường thấy cảnh ngộ bất hạnh như thế, nhưng lão Dương cũng vẫn thốn thức cho số phận của thiếu niên này.

Cuối cùng: “Cậu thừa nhận cậu là người áo mưa, thừa nhận cậu phạm vào án cường hiếp XX và XX, án cường hiếp giết Ngụy Lai và án cường hiếp chưa thành với Trần Niệm sao?”

“Phải.” Bắc Dã trả lời.

Tiểu Diêu sắp xếp nội dung, dưới sự giám sát toàn bộ quá trình của luật sư, cậu ghi biên bản, kí tên nhận tội.

Bắc Dã cầm lấy bút, không hề suy nghĩ, kí tên mình ở cuối một cách dứt khoát.

Đậy nắp quan tài mới luận định được.

Trịnh Dịch nhìn, trong lòng phức tạp không nói rõ được, chợt hỏi: “Cậu có hối hận không?”

Thoạt đầu Bắc Dã không trả lời, một lát sau, hỏi ngược lại: “Hối hận có thể giảm hình phạt sao?”

Chương 24

“Em có ấn tượng với người này.” Lý Tường chỉ vào ảnh Bắc Dã, vội vàng nói, “Chính là cậu ta.”

“Cậu từng thấy?”

“Cậu ta luôn theo dõi Trần Niệm đó.”

Trịnh Dịch và lão Dương nhìn nhau một cái, lại nhìn thầy chủ nhiệm, người sau hỏi: “Em xem rõ rồi?”

“Đương nhiên rõ ạ, em đã thấy cậu ta hai lần, lén la lén lút đi theo sau Trần Niệm, cậu ấy đều không phát hiện.” Lý Tường miêu tả kỹ càng tỉ mỉ tình hình hai lần đi chung đường với Trần Niệm cho cảnh sát.

Sau đó, Trịnh Dịch gật đầu, ý bảo cậu đi được rồi.

Lão Dương lật sổ ra ghi lại, chứng cứ khách quan lại thêm một nét.

Tiếp sau đó Từ Miểu cũng tới làm chứng, nói từng thấy Bắc Dã ở cổng trường, cậu cứ nhìn cô chăm chăm, như cười như không. Vì cậu là một nam sinh đẹp trai, cô còn tưởng cậu có ý với cô đấy.

Từ Miểu nói: “Thì ra cậu ta đang tìm kiếm mục tiêu.”

Nhiều chứng cứ chứng minh cậu quanh quẩn ở gần trường hơn, chọn nữ sinh bằng ánh mắt, thậm chí theo dõi.

Tin tức người áo mưa bị bắt truyền đi xôn xao trong nội bộ bạn cùng lớp, bạn học đã đến phòng giáo viên nói chuyện với cảnh sát như Lý Tường và Từ Miểu, vừa về đến lớp liền bị người vây quanh, nghe ngóng tình hình.

Trần Niệm ngồi học bài ở chỗ ngồi, bịt tai không nghe. Cách kì thi chỉ còn hai ngày, nước đã đến chân, cô lại không có một chút mong đợi kì thi này.

Giữa chừng, nghe được các bạn thảo luận:

“Đang bị giam đấy. Không thể đi thăm được đâu.”

“Có điều nó không có bố không có mẹ, cũng không ai đi thăm nó mà.”

“Ai nói nó không có mẹ?”

“Ha ha, nói tới bố mẹ nó, chuột sinh biết đào hang, con của tội phạm cường hiếp cũng là tội phạm cường hiếp.”

“Còn tăng lên một bậc, trở thành tội phạm giết người.”

Ngôn ngữ đủ thần kì, nghe văn minh, từng câu đâm thấu xương.

Trần Niệm đứng dậy từ chỗ ngồi đi ra ngoài, đâm vào Lý Tường. Cậu cảm thán sống sót sau tai nạn thay cô: “Trần Niệm, lúc đó mình đã nói nam sinh đó đang theo dõi cậu mà, cậu còn không tin.”

Sắc mặt Trần Niệm tái nhợt, mặt không biểu lộ cảm xúc.

Cả trường đều biết cô suýt chút nữa gặp phải “bất trắc”, các bạn học thay phiên tới an ủi, nhóm này tới nhóm khác, an ủi rồi liền bắt đầu hỏi cô bị bắt đi như thế nào, mang đi đâu, trải qua những việc gì rồi được cứu như thế nào.

Quan tâm và an ủi là rõ ràng, hiếu kỳ và nghe ngóng cũng rõ ràng.

Trần Niệm hết thầy không trả lời, Tiểu Mễ ngăn chặn cho cô, đuổi “các phóng viên” đến đây đặt câu hỏi đi.

Bây giờ Lý Tường nói ra câu này, Tiểu Mễ lờm cậu một cái mang ý nhắc nhở, Lý Tường lại thầm buồn bực lỡ lời, vội vàng xin lỗi.

Trần Niệm ra khỏi lớp.

Nhưng đến đâu cũng không được yên, lên hành lang liền gặp phải nhóm Trịnh Dịch đúng lúc đi từ văn phòng của thầy chủ nhiệm ra, định né tránh nhưng đã không kịp.

Trịnh Dịch để nhóm lão Dương đi trước, sang đây xem tình hình Trần Niệm một chút. Cô ngược lại vô cùng bình thường, tinh thần có vẻ không tốt cũng không xấu, cực kỳ giống cô thường ngày.

Anh hỏi vài câu về tình hình học tập như thường lệ, cô trả lời một cách lãnh đạm.

Cuối cùng, Trịnh Dịch nói: “Đừng bị chuyện gần đây ảnh hưởng, bình tĩnh lại chuẩn bị cho kì thi, cũng đừng tạo áp lực quá lớn cho mình.”

Trần Niệm cúi đầu, gật gật đầu.

Trịnh Dịch nhớ tới khoảng thời gian đưa cô đi học, tan học ấy, anh nói gì, cô cũng trả lời rất ít, lúc nào cũng gật hoặc lắc đầu. Nhưng lúc đó cô không phải thế này. Khi ấy anh có thể cảm nhận được tâm tình của cô, yên tâm lại mơ hồ vui vẻ; không giống bây giờ, yên lặng như nước đọng.

Cô không có hứng thú nói chuyện, anh cũng lo ở đây tạo áp lực cho cô, liền nói: “Anh đi trước đây, chờ em thi xong rồi mời em đi ăn.”

Lúc này Trần Niệm lại ngẩng đầu, hỏi: “Người đó...”

Cô muốn nói lại thôi, anh chờ đợi,

“Sẽ ngồi tù, sao ạ?”

“Chắc chắn sẽ. Nếu không phải vì tuổi tác thì đoán chừng là chung thân hoặc tử hình.” Trịnh Dịch nói, nhìn kĩ đôi mắt cô, cô liền nói, “VẬY, đáng tiếc thật.”

Trịnh Dịch lại nói: “Ngụy Lai đã chết, nhưng anh sẽ quản lý nhóm La Đình.”

Trần Niệm không lên tiếng, gương mặt nhợt nhạt trước sau như một, không gợn sóng.

Trịnh Dịch đi xuống cầu thang, lại cảm thấy mĩa mai.

Anh từng xử lý vụ án “mâu thuẫn âm ỉ” của Tăng Hảo và Ngụy Lai, còn có vụ án Hồ Tiểu Diệp chưa thành lập, khi đó mấy người La Đình không chịu bị dạy dỗ giống như Ngụy Lai. Nhưng lần này, cái chết của Ngụy Lai đã khiến nhóm La Đình khiếp sợ, họ đã bất phóng túng.

“Cảnh sát Trịnh!” Một tiếng gọi khiến anh hoàn hồn, là Tăng Hảo.

Tăng Hảo ấn tượng tốt với anh, nhiệt tình chào hỏi. Trịnh Dịch hỏi han vài câu, chỉ là lời khích lệ cho kì thi.

Nói đến cuối cùng, hỏi: “Khoảng thời gian này tình trạng Trần Niệm có ổn không?”

“Gặp phải loại chuyện đó đều sẽ hơi suy sụp, có điều cậu ấy vốn đã ít nói, rất yên lặng nên có vẻ như cũng không có thay đổi gì ạ.” Tăng Hảo suy nghĩ một chút, nói, “Trần Niệm là kiểu người rất giỏi che giấu cảm xúc.”

Trịnh Dịch gật đầu coi như hiểu, lại nói: “Các em là bạn cùng lớp, sắp thi rồi, tiếp thêm sức giúp em ấy, khích lệ em ấy một chút. Em ấy cũng từng bị bắt nạt như em vậy.”

“Em biết ạ, em với cậu ấy là người một nước.” Tăng Hảo nói, nhớ tới việc gì đó, lại nói, “Có điều, Ngụy Lai chắc là chưa để lại bóng ma gì cho cậu ấy.”

“Nói thế nào?”

“Cảm giác ấy.” Tăng Hảo nói, “Trước kia khi Ngụy Lai chưa mất tích, vì em ‘hòa thuận’ với Ngụy Lai nên lúc đó tất cả mũi nhọn đều nhắm vào Trần Niệm. Em nói xin lỗi cậu ấy, nhưng Trần Niệm nói, có người bảo vệ cậu ấy.”

Trịnh Dịch sửng sốt: “Nói lúc nào?”

...

Trịnh Dịch đau lòng và tự trách; anh không biết người Trần Niệm nói đó có phải là anh hay không, nhưng anh hoàn toàn không thể bảo vệ cô trọn vẹn.

Anh có thể cảm nhận rõ rệt, Trần Niệm đề phòng anh.

Vụ án này rõ ràng sắp kết thúc, nhưng luôn cho anh một cảm giác khó bề phân biệt không nói rõ được.

Anh đi ra hành lang, đứng dưới mặt trời rực rỡ dùng sức hít mạnh một hơi.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của tuổi trẻ.

Trịnh Dịch ngẩng đầu nhìn, trên dãy phòng học, rất nhiều học sinh đang xé sách, máy bay giấy xanh xanh đỏ đỏ tràn ngập chữ bay lượn đầy trời, cắt ánh mặt trời thành từng mảnh từng mảnh.

Các thiếu niên cười đùa. Thanh xuân thật đẹp biết bao.

...

Trịnh Dịch dẫn người lục soát nhà Bắc Dã một lần, cũng không phát hiện manh mối gì mới, ngoại trừ mấy sợi tóc mờ mờ ảo ảo của Trần Niệm. Suy xét đến việc Trần Niệm là mục tiêu tấn công của Bắc Dã, vả lại từng bị Bắc Dã mang về nhà, cái này không tính là chứng cứ gì.

Trịnh Dịch lại đặc biệt lục sách của Bắc Dã, không có mấy cuốn, đều là truyện tranh.

Anh đại khái đoán ra loại sách Bắc Dã đọc thường ngày, rồi ngẫm lại chuyện giấu thi thể ở đầm lầy, anh dần loại bỏ nghi ngờ Bắc Dã chọn chỗ đó để bảo vệ thi thể, chứng cứ nguyên vẹn, anh cảm thấy đứa trẻ này chắc không nghĩ tới điểm đó, hoặc đúng như Bắc Dã từng nói, chẳng qua là đường xa ít người không dễ bị phát hiện mà thôi.

Trịnh Dịch nhớ tới lão Dương từng kể một vụ án cho anh, từng có một tội phạm sau khi giết người không muốn người khác phát hiện nên chôn người chết trong nhựa đường, tuyệt đối không nghĩ tới việc đã qua rất nhiều năm thi thể không hề thối rữa ngược lại lưu giữ chứng cứ nguyên vẹn khiến hắn bị bắt.

Trong thực tế luôn có những sự trừng phạt và lưới trời không ngờ được, khiến người phạm tội không kịp trở tay.

Chính như Bắc Dã, chỉ nghĩ sẽ không có ai tới chỗ đầm lầy, nhưng không nghĩ tới việc thi thể và chứng cứ lại được giữ gìn nguyên vẹn.

Về đến Cục, gặp lão Dương dẫn hai nữ sinh bị hại trước tới nhận diện, Trịnh Dịch hỏi: “Kết quả xác nhận thế nào?”

Lão Dương nói: “Hai nữ sinh đó đều nói, cảm giác thân hình Bắc Dã rất giống người xâm phạm họ.”

Trịnh Dịch im lặng mấy phút, nói: “Cho em xem biên bản ghi lời khai một chút.”

Hai người bị hại trong hai vụ án cưỡng hiếp trước viết: “... Hình như là hấn ... Lúc đó rất hỗn loạn, cảm giác không chắc chắn,... Lâu lắm rồi,... Hơi giống...”

Trịnh Dịch nói: “Chỉ là ‘giống’ mà thôi.”

Lão Dương quan sát anh một lúc, khoác vai anh: “Trịnh Dịch, có phải cậu có điều cất giữ với vụ này không vậy.”

Trịnh Dịch nói thật: “Cảm giác rất lạ, tại sao giai đoạn trước không điều tra ra manh mối, nhưng giai đoạn sau lại thuận lợi như mở cổng thoát nước vậy.”

“Cậu ít kinh nghiệm đấy.” Lão Dương nói, “Rất nhiều vụ án đều không có cách nào giải thích bằng lý lẽ bình thường. Có người bị tình nghi kiên cường đấu tranh, thậm chí bao nhiêu lần điều tra bao nhiêu lần cũng không nắm bắt được chỗ sơ hở then chốt; có người bị tình nghi giữ thái độ không quan tâm tới vụ án, một khi bị bắt thì nhả ra hết, không làm khó dễ cảnh sát cũng không làm khó dễ bản thân.”

“Cái này em biết. Thái độ nhân sinh của mỗi người khác nhau.” Trịnh Dịch nói, “Nhưng lão Dương à, em cảm thấy chúng ta nên lục soát toàn diện sau núi lần nữa. Kế hoạch lục soát sau núi lần trước bị người bị tình nghi đột nhiên bắt được cắt đứt.”

“Cậu muốn lật cả ngọn núi?” Lão Dương nói, “Ba ngày trước chúng tôi đã dẫn Bắc Dã đến sau núi xác nhận địa điểm gây án rồi. Đồng nghiệp bên tổ pháp chứng đã đào đất, kiểm tra được phản ứng máu trong đất, trong đất còn có tóc của chính Bắc Dã. Khi đó lúc vùi lấp vết máu, cậu ta không chú ý làm rơi sợi tóc vào trong, chứng cứ càng xác thực hơn.”

Trịnh Dịch nghe ông nói như vậy, á khẩu không nói gì được. Hơn nửa ngày, lẩm bẩm hỏi: “Nhưng nếu còn chỗ khác thì sao?”

Lão Dương không nghe rõ: “Cái gì?”

“Không có gì.”

Lão Dương thấy anh vẫn còn tâm sự, nói: “Còn nữa, vớt được con dao ném xuống sông rồi, hung khí và vết thương của người chết hoàn toàn trùng khớp. Có điều ngâm trong nước quá lâu, không chiết ra được gì, nhưng trên lưỡi dao vẫn có phản ứng máu yếu. Phòng pháp chứng đang cố gắng xem có thể xác định là máu người hay không, may mắn thì có lẽ có thể xác định được nhóm máu.

—— Lần Trần Niệm bắt được ngay tại trận, cộng thêm bản thân cậu ta thừa nhận, mọi miêu tả đều phù hợp, cậu còn nghi ngờ gì nữa?”

“Còn một chuyện em không hiểu.”

“Chuyện gì?”

“Cậu ta cẩn thận chu đáo đến mức có thể loại bỏ hết quần áo và vật dụng hàng ngày của người chết, tại sao còn giữ lại áo sơ mi dính máu người chết

và chiếc áo mưa kia?”

“Không có giữ lại đâu. Áo sơ mi và áo mưa đều là bọn tôi tìm ra được ở đồng rác gần khu nhà xưởng. Đã bị đốt, bỏ rất nhiều công sức lấy chứng cứ đấy.”

“Phạm vi vết này cũng quá gần rồi.”

“Tôi hỏi qua cậu ta, cậu ta nói khi đó lúc dọn quần áo và vật dụng hàng ngày vô tình để sót chiếc áo sơ mi, sau đó thời gian quá lâu cũng không có động tĩnh, tưởng không sao nên lơ là cảnh giác, đốt trong nhà rồi vứt ra ngoài.”

Giải thích này cũng hợp lý.

Nhưng Trịnh Dịch vẫn cảm thấy kì lạ, luôn cho rằng cậu ta đốt đồ cũng phải đốt sạch không còn dư lại một mảnh, chứ không phải để lại chứng cứ nhỏ nhưng trí mạng.

Nhưng, việc này có lẽ là anh suy nghĩ nhiều.

Vụ án này quả thực sắp kết thúc rồi.

Mùa mưa đã qua rất lâu, trời càng ngày càng nóng.

Ngày 7 tháng 6, nhiệt độ lên đến ba mươi tám độ. Trong trường thi, máy điều hòa hoặc quạt máy chỉnh mức cao nhất, các thí sinh ngược lại không bị thời tiết nóng bức ảnh hưởng.

Ngay khi vụ án của Bắc Dã sắp vẽ dấu chấm, Trịnh Dịch bắt đầu điều tra người qua đường hôm Trần Niệm bị lãng nhục và nam sinh biến mất cùng Ngụ Lai. Anh mơ hồ cho rằng việc mất tích của Ngụ Lai không thoát khỏi liên quan với chuyện kia, nhưng quá trình của chuyện đó hoàn toàn mơ hồ.

Ngoài việc này ra, anh cũng bắt đầu điều tra bạn bè của Bắc Dã.

Lớp mà Bắc Dã học đã sớm giải tán, các bạn học ai đi đường nấy, giáo viên đánh giá cậu rất kém, gần như chính là phác họa tội phạm lão Dương miêu tả, lảm lì lạnh lùng, ...

Nhưng Trịnh Dịch vẫn tìm được dì ở viện mồ côi và mấy bạn học rải rác, hỏi thăm được cậu có quan hệ khá tốt với hai người bạn: Đại Khang và Lại Tử.

Lại Tử đi Quảng Đông, Đại Khang ở lại thành phố Hi làm việc trong một tiệm sửa xe.

Ngày 8 tháng 6, gần trưa, Trịnh Dịch đội mặt trời gay gắt tìm được tiệm sửa xe đó. Đại Khang đang sửa xe, sau khi nghe anh nói rõ mục đích đến, lập tức trở mặt định đuổi anh ra ngoài, thậm chí chửi ầm lên: “Các người là đồ đều!”

“Cái gì mà tội phạm cưỡng hiếp? Nó căn bản không phải là loại người đó. Cái tiêu chuẩn phạm tội vớ vẩn gì đó của mấy người, tôi biết cả đồng người thỏa mãn tiêu chuẩn đó, sao không bắt hết đi? Chỉ vì thân phận bố mẹ nó không tốt nên các người liền kì thị nó. Bố nó là tội phạm nên nó cũng phải đúng không?”

Trịnh Dịch ngăn cậu ta lại, nói: “Chính cậu ta thừa nhận.”

Đại Khang nói: “Nhất định là các người cưỡng ép.”

“Bây giờ không phải thời xưa, không ai ép cậu ta cả. Tôi tới tìm cậu cũng chỉ là muốn điều tra chuyện này rõ ràng hơn.”

Nhưng mà, ngoại trừ việc chủ quan cho rằng Bắc Dã không phải là tội phạm ra thì Đại Khang cũng không có chứng cứ khách quan. Trịnh Dịch đặc biệt hỏi thời điểm mấy vụ án xảy ra, nhưng Đại Khang không hề ở

cùng Bắc Dã trong thời gian gây án, cậu ta cũng không nghĩ ra chứng cứ ngoại phạm.

Trịnh Dịch hỏi: “Người bạn tên Lại Thanh kia thì sao? Cậu gọi điện thoại hỏi thử xem.”

“Lại Tử hả,” Đại Khang cầm cờ lê vặn đinh ốc, không vui đáp: “Mất liên lạc lâu rồi. Từng cãi nhau với nó một trận, tính khí nó lớn.”

Trịnh Dịch có ấn tượng về Lại Tử, danh sách hai mươi, ba mươi người bị tình nghi của lão Dương trước đây có thiếu niên tên Lại Thanh này, các thông tin như chiều cao, cân nặng đều có. Nói tới ba người họ, cao gầy thực sự đúng là không khác biệt lắm.

Anh cảm thấy mình lại không công mà về, đi ra khỏi tiệm sửa xe, một tia kì lạ lại mơ hồ quét qua trong đầu. Anh tìm một tấm ảnh trong di động, đi lại trước mặt Đại Khang, hỏi: “Cậu có từng gặp qua nữ sinh này không?”

Đại Khang lấy tay lau mồ hôi trên đầu một cái, lưu lại một vệt dầu đen. Cậu ta híp mắt xem một hồi. Trong ảnh là một cô gái mặc đồng phục, tóc chải đuôi ngựa, cánh tay, bắp chân mảnh khảnh.

“Tôi không chắc có phải là nhỏ đó không.”

“Nhỏ đó?”

“Ừ. Hình như tôi đã gặp qua nhỏ này.” Đại Khang nói, “Tiểu Bắc nói, nó thiếu tiền nhỏ đó. Rất nhiều tiền.”

Chương 25

Trưa ngày 8 tháng 6, phụ huynh tụ tập thành nhóm chờ con thi xong.

Trịnh Dịch cũng đứng trong đám đông, nhìn về mặt khấn trương lo lắng của phụ huynh xung quanh, nhìn lại mình, có hơi buồn cười.

Đại Khang cũng không thể cung cấp manh mối gì, cậu ta chỉ nói hình như Bắc Dã từng qua lại với một cô gái, nhưng ngay cả dáng dấp cô gái đó ra sao cậu ta cũng chưa từng thấy.

Buổi thi kết thúc, học sinh tuôn ra như thủy triều. Trịnh Dịch rất ít thấy cảnh thế này, mỗi lần anh đến đón Trần Niệm đều đã rất trễ, học sinh đã giải tán, trường học cũng trống không.

Mới vừa thi xong khoa học tự nhiên, các thí sinh trông có vẻ không thoải mái lắm. Người không có phụ huynh chờ thì đi thẳng về nhà, người có phụ huynh chờ thì tìm bóng dáng bố mẹ trong đám đông.

Trịnh Dịch nhìn các học sinh, hơi hoa mắt, trong lúc vô tình nhìn thấy Lý Tường bên ngoài trường. Cậu không dự thi, đi loanh quanh gần đó.

Trịnh Dịch vốn định buổi chiều đi tìm cậu hỏi chuyện lần nữa, bây giờ gặp được, vẫy tay kêu cậu tới.

Lý Tường nói, cậu rảnh rang không có việc gì làm, tới thể nghiệm bầu không khí xung quanh trường thi một chút, lại hỏi: “Cảnh sát Trịnh, anh đang chờ Trần Niệm sao?”

Trịnh Dịch gật đầu.

“Sẽ không phải là vụ án chứ?” Mặt Lý Tường vẻ không nói gì được.

“Không phải.” Trịnh Dịch cười cười, hỏi, “Nhìn vẻ mặt này của cậu, ác cảm anh đến trường đây mà.”

Lý Tường ngượng ngùng xoa xoa đầu: “Đó là vì mỗi lần anh tới đều gây phiền phức.”

“Lần này không gây phiền phức, mời em ấy ăn bữa cơm thôi.”

Lý Tường căn dặn: “Đừng hỏi chuyện thi, học sinh ghét hỏi chuyện này nhất đấy.”

Trịnh Dịch nói: “Được.”

“Đúng rồi, nhóm La Đình chuẩn bị làm thế nào ạ?”

Trịnh Dịch dừng một, hai giây.

Trước mắt, khai báo của nhóm La Đình còn chưa đủ toàn diện, chờ chứng cứ chính xác, tự nhiên sẽ xử phạt. Đương nhiên không thể tỉ lệ thuận với tổn thương mà người bị bắt nạt chịu. Nhưng ý nghĩa xử phạt không phải là trả thù. Trịnh Dịch sẽ xin can thiệp tâm lý, đến lúc đó đích thân anh giám sát, bảo đảm đám nhóc này cùng bố mẹ chúng tiếp nhận tư vấn hoặc chữa trị tâm lý, bất luận tốn bao nhiêu thời gian.

Trịnh Dịch không giải thích, chỉ nói: “Yên tâm, anh sẽ phụ trách đến cùng.”

Trịnh Dịch nhớ tới đề tài định buổi chiều đi hỏi cậu, cảm thấy bây giờ hỏi tự nhiên hơn, liền nói: “Lý Tường.”

“Vâng?”

“Em đi chung đường với Trần Niệm hai lần?”

“Đúng ạ.”

“Bình thường em là một người nhạy cảm sao?”

“Nhạy cảm? Không có đâu, em cầu thả lắm.”

Trịnh Dịch hỏi: “Chỉ có hai lần chung đường thôi, tại sao em có thể nhận ra có người đang theo dõi Trần Niệm?”

Lý Tường sững sốt, qua mấy cái nháy mắt, nói: “Vì có một lần em không cẩn thận đụng phải cậu ta.”

Đụng phải?

Trịnh Dịch khẽ nhú mày.

Suy nghĩ lại một chút về Từ Miếu, em ấy nói Bắc Dã cười với em ấy rất không đàng hoàng. Tại sao cậu ta lộ liễu trắng trợn như vậy?

Lý Tường nói phải đi rồi, Trịnh Dịch ngăn lại, hỏi: “Đúng rồi, em đã mời Trần Niệm xem phim?”

“Tối Ngụy Lai mất tích sao ạ? Cảnh sát khác đã hỏi em lâu rồi.” Lý Tường nói đầy nghĩa hiệp, “Là em lấy được vé rồi chủ động tìm cậu ấy, không phải cậu ấy tìm em.”

“Anh nghe đồng nghiệp nói rồi.” Trịnh Dịch nói, “Nhưng mà, đó là lần thứ mấy hai em cùng xem phim?”

“Lần đầu tiên ạ.”

“Sao sẽ nghĩ tới việc mời Trần Niệm xem phim?”

“Chính là cảm thấy rất hiếm có, Titanic đấy.”

Dường như không có gì để hỏi, nhưng trước mắt Trịnh Dịch hiện ra dáng vẻ của Trần Niệm, không khỏi nói thêm một câu: “Không lo em ấy từ chối sao?”

“Hả?”

Trịnh Dịch nói: “Với tính cách của Trần Niệm thì cảm giác em ấy sẽ từ chối. Em rất dũng cảm đấy.”

“À.” Lý Tường cười rộ lên, “Thực ra em đã muốn mời cậu ấy đi xem phim lâu rồi, nhưng mãi không dám. Hôm đó vô tình nghe được Tiểu Mễ và cậu ấy nói về Titanic, cậu ấy nói chắc khó mua vé lắm. Em đoán cậu ấy chắc cũng muốn xem.”

“Thì ra là vậy.” Trịnh Dịch nói.

Lý Tường đi.

Trịnh Dịch chờ không bao lâu liền nhìn thấy Trần Niệm. Bên cạnh cô có rất nhiều bạn bè cùng lứa tuổi chạy về phía bố mẹ mình. Cô bình thản trầm mặc đi xuống bậc thềm, đi con đường của mình.

Cô rất nhanh thấy anh, khựng lại một giây, đi về phía anh.

Trịnh Dịch cười lộ ra hàm răng trắng lóa, nói: “Tiện đường đi ngang qua, mời em ăn cơm.”

Trần Niệm gật đầu một cái, đi theo bên cạnh anh.

Trong đầu Trịnh Dịch rối mù. Vụ án của Bắc Dã không rõ ràng, cảnh ngộ của Trần Niệm cũng không rõ ràng. Anh không biết chuyện chính là tình hình đã định trước mắt hay là có góc gì đó anh không nhìn thấy.

Mà Trần Niệm bên cạnh lặng im không một tiếng động, không hề có sức sống, giống như một cô hồn. Cô của trước kia không phải thế này, cho dù không nói chuyện thì cũng có nhiệt độ ấm áp. Anh càng muốn biết hôm đó đã xảy ra chuyện gì.

Họ cũng không đi xa, tìm một chỗ ngồi trong quán ăn đối diện trường.

Trời nóng, Trịnh Dịch bật quạt máy trên tường. Gió thổi tóc Trần Niệm dính vào cổ cô, cô từ từ vuốt từng lọn ra.

Thực sự không có đề tài khác để nói, Trịnh Dịch bèn hỏi: “Thi thế nào?” Anh nghĩ, cô sẽ không bực mình.

Trần Niệm ngược mắt nhìn anh, nói: “Khá tốt.”

“Có thấy khó không?”

“Cũng, khá tốt.”

“Vậy chính là rất tốt.” Trịnh Dịch cười nói, “Vừa rồi anh đứng bên ngoài, nghe rất nhiều học sinh nói đề rất khó.”

Trần Niệm khe khẽ mím môi một cái, nói: “Có lẽ là, an ủi nhau, để cho bạn học bên cạnh, tự tin thôi. Dù sao thì, buổi chiều vẫn còn một môn nữa.”

“Thật không?” Trịnh Dịch lại cười.

“Thật mà.” Trần Niệm nói, đôi mắt trong veo nhìn anh. Trong lòng Trịnh Dịch thích một cái.

Trong nháy mắt ấy, anh không khỏi thở ra một hơi, cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi.

Điều kiện gia đình Trần Niệm không tốt, không thể nào cho người khác vay tiền, huống chi là một khoản tiền rất lớn. Ngược lại là Bắc Dã, trong tài khoản ngân hàng luôn có tiền sinh hoạt dư dả mà bác trai, cô gửi cho cậu, tiêu tiền như nước.

Đụng nhau, phim, áo sơ mi, áo mưa chưa đốt sạch, hoàn toàn không có bất kì giải thích hợp tình hợp lý nào có thể xâu chuỗi mấy thứ vụn vặt này lại.

Trịnh Dịch không nghĩ nữa, cúi đầu lấy nước trà rửa đĩa; Trần Niệm nhìn một hồi, nhẹ giọng hỏi: “Anh chờ em, lâu lắm rồi?”

Trịnh Dịch ngẩng đầu, ý thức được ban nãy anh nói qua một câu “Vừa rồi anh đứng bên ngoài”, anh nói: “Cũng không lâu lắm.”

Đũa rửa sạch, đưa một đôi cho Trần Niệm.

“Cảm ơn anh.” Trần Niệm nhận lấy, vùi đầu bắt đầu ăn. Thi cử tiêu hao trí tuệ, cô cũng đói bụng nên ăn rất ngon.

“Buổi chiều thi Anh vẫn?”

“Vâng.”

“Là thế mạnh của em phải không?” Trịnh Dịch nói đoạn, gắp một miếng thịt heo xào lại lớn để vào trong chén cô.

“Khá tốt ạ.” Trần Niệm ngậm cơm, gật gật đầu.

Trịnh Dịch thấy cô chuyên tâm ăn cơm, lại cười một cái. Thoáng thấy sợi dây đỏ trên cổ tay trắng muốt của cô, nói: “Màu sợi dây này đẹp thật.”

“Vâng.” Trần Niệm nói, “Dây đỏ bảo đảm bình an.”

Ăn xong một bữa cơm, Trịnh Dịch mua ly trà chanh cho cô. Cô cầm ly ngậm ống hút đi chậm rãi bên cạnh anh.

Gió trưa thổi đi mồ hôi rịn trên trán, Trịnh Dịch nói: “Chờ sau khi vụ án này kết thúc anh có thể nghỉ mấy ngày, em cũng thi xong. Nếu muốn đi đâu chơi cần người dẫn đi thì nhớ tìm anh nhé.”

Trần Niệm gật gật đầu: “Vâng.”

Đi đến đầu đường, Trịnh Dịch nói: “Về sớm một chút nghỉ trưa.”

“Vâng.”

“Vận kĩ đồng hồ báo thức, đừng để lỡ.”

“Vâng.” Trần Niệm ngược mắt nhìn anh.

Trịnh Dịch sững sốt, anh thấy được ý cảm kích. Từ trước đến nay cô đều là một cô gái mà bạn tốt với cô một chút thì cô sẽ nhớ ơn.

“Em đi đây.” Cô giơ tay lên, nhẹ nhàng vẫy vẫy, đi khỏi.

Ánh nắng rực rỡ, bóng cây loang lổ; anh đứng tại chỗ một lúc, nhìn theo bóng lưng cô đi xa, nụ cười vô thức leo lên khóe miệng. Chợt có trong nháy mắt, anh muốn đi cùng, cứ lặng lẽ như vậy hộ tống cô về nhà.

Thế là anh nhắc chân.

Mà ngay trong khoảnh khắc nhắc chân ấy, một luồng hơi lạnh chui lên từ lòng bàn chân.

Trong lúc bất chợt, anh liền hiểu tâm tình đi theo phía sau ấy, hiểu sự giải thích hợp tình hợp lý ấy, một sợi dây xâu chuỗi những thứ vụn vặt ấy.

Động cơ không đúng!

Không phải theo dõi, là bảo vệ!

Trịnh Dịch đứng trong ánh nắng giữa trưa, cả người đầy mồ hôi lạnh.

...

Anh nên lập tức đuổi theo hỏi cho rõ, nhưng anh không. Anh đứng tại chỗ, giống như bị rút linh hồn, cho đến khi di động của anh vang lên.

“Anh Trịnh, về ngay lập tức, bọn em đã phát hiện một đoạn video rất quan trọng.”

“Nội dung gì?” Trịnh Dịch hỏi.

Đối phương ghen ngào, cuối cùng chỉ nói: “Anh mau về đi.”

Trịnh Dịch chạy tới phòng họp nhỏ, đụng phải Tiểu Diêu đẩy cửa đi từ trong ra, đôi mắt đăm lẹ.

Viên mắt đồng nghiệp nam ửng đỏ.

Trịnh Dịch thấp giọng, hỏi lại lần nữa: “Nội dung gì?”

Đồng nghiệp nắm chặt nắm đấm, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, nói: “Chúng đánh em ấy, mắng em ấy, cởi sạch đồ em ấy rồi kéo dưới đất, kéo đến trên đường, rao hàng...”

Trịnh Dịch nghiêng chặt quai hàm nghe.

“... Mấy nam sinh tới, cùng mấy nữ sinh Ngụy Lai bắt nạt... mang em ấy đi... trong bụi cỏ...”

Trịnh Dịch không biểu lộ cảm xúc đi vào trong;

Lão Dương ngăn lại: “Đừng xem. Đã đi bắt người xuất hiện qua trong video rồi.”

Trịnh Dịch đột nhiên đẩy một cái, lão Dương đụng vào cửa; sắc mặt Trịnh Dịch tái mét, mắt đỏ như máu, lồng ngực phập phồng. Anh lần lượt hung hăng nhìn người xung quanh, đi vào, “âm” đóng sầm cửa lại.

Trên hành lang yên lặng như tờ, cách cánh cửa, người đàn ông trẻ tuổi khóc đầy kiềm nén, khóc không thành tiếng.

...

Tất cả mọi người, đau khổ, căm hận; thế nhưng, nghề này đòi hỏi họ bất cứ lúc nào cũng phải lý trí.

Nửa tiếng sau, Trịnh Dịch nói: “Một, Trần Niệm có động cơ giết người. Hai, động cơ giết người của Bắc Dã có thể có sai lầm.”

Lão Dương, Tiểu Diêu cùng những người khác nghĩ giống như vậy.

Tiểu Diêu: “Nhưng Bắc Dã đã thừa nhận tất cả tội ác.”

Trịnh Dịch: “Đúng. Trừ khi giữa hai người họ tồn tại quan hệ nào đó mà chúng ta chưa phát hiện.”

“Một học sinh trung học ưu tú, một côn đồ, hai người này có vẻ như không hề có quen biết gì. Nhưng vì lý do an toàn, dẫn Trần Niệm tới tiếp nhận thẩm vấn, Bắc Dã cũng phải thẩm vấn lại lần nữa.” Lão Dương nói, “Hồ sơ vụ án đã báo lên trên, phải nắm chắc thời gian, nếu không sẽ không kịp. Bây giờ đi dẫn Trần Niệm tới.”

“Đừng tìm em ấy. Thẩm vấn Bắc Dã trước.” Trịnh Dịch nói một cách nặng nề.

...

Bắc Dã ngồi trong phòng thẩm vấn, còng tay ở dưới bàn, vẫn là dáng vẻ thờ ơ ấy.

Ngược lại, luật sư mới bác trai cậu mời tới mang vẻ âm thầm lo lắng nghiêm túc.

Lão Dương đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi tìm được một đoạn video, chúng tôi đã biết tất cả chuyện Trần Niệm phải chịu một ngày trước khi Ngụy Lai mất tích.”

Bắc Dã lạnh lùng và yên tĩnh, vẻ mặt không có một chút biến động.

“Chúng tôi cho rằng, Trần Niệm có động cơ giết Ngụy Lai; hoặc là nói động cơ giết Ngụy Lai của cậu không nhất định giống như cậu nói. Bắc Dã, cậu khẳng định quan hệ giữa cậu và Trần Niệm giống như cậu đã nói trước đó, chỉ là người xa lạ, chỉ là mục tiêu của cậu.”

“Tôi đã nói hết điều tôi nên nói.” Bắc Dã nói.

Trịnh Dịch nắm bắt được Bắc Dã phải lạnh lùng hơn lần thăm vấn trước. Ngoài việc này thì cũng không nhìn ra một chút cảm xúc được tiết lộ.

Lão Dương đặt câu hỏi lần nữa, tốc độ nói cực nhanh: “Tại sao muốn xâm phạm hai người bị hại trước?”

“Không tại sao cả, chỉ muốn thử một chút.”

“Tại sao giết Ngụy Lai?”

“Cô ta thấy được mặt tôi.”

“Tại sao chọn ban ngày?”

“Buổi tối bạn cô ta nhiều.”

“Tại sao nhìn trúng Trần Niệm?”

“Cô ta nói lắp, hấp dẫn tôi quay đầu lại nhìn một cái, cảm thấy đáng đáp không tệ.”

Lão Dương hỏi hết vấn đề đã hỏi trước đó một lần, đảo lộn trình tự, khí thế, tốc độ đều tăng lên. Thế nhưng, câu trả lời của Bắc Dã không có chên lệch với lần đầu tiên.

Nhóm lão Dương bất luận là áp dụng phương pháp phát hiện nói dối, hay nói xa nói gần đều không thể tìm ra sơ hở từ chỗ Bắc Dã.

Đã không có sơ hở, vậy thì chứng tỏ, cậu đích thực chính là tội phạm.

Ngay khi nhóm lão Dương gần kết thúc thăm vấn, Trịnh Dịch đột nhiên mở miệng, hỏi: “Liệu có một khả năng khác hay không?”

Bắc Dã xoay con người nhìn anh.

Trịnh Dịch: “Cậu đã sớm biết cảnh ngộ của Trần Niệm đúng không? Cậu muốn trả thù cho em ấy.”

Bắc Dã: “Anh đã khóc?”

Trịnh Dịch ngừng nói, nhìn cậu chăm chăm đủ ba giây:

“Động cơ thực sự cậu giết Ngụy Lai là gì? Tình cảm của cậu với Trần Niệm có phải như cậu đã nói trước đó hay không? Có phải hai người có mối quan hệ chưa biết không?”

Bắc Dã hỏi ngược lại: “Tại sao khóc? Anh thích cô ta? Đau lòng cho cô ta?”

Trịnh Dịch đứng bật dậy từ trên ghế “âm” một tiếng, nhìn xuống Bắc Dã. Hai thanh niên nhìn nhau.

Bầu không khí đông lại như đá.

“Hôm nay là ngày 8 tháng 6.” Trịnh Dịch nói.

“Tôi biết.” Bắc Dã nói.

Buổi chiều, còn một môn thi cuối cùng.

Người đàn ông trẻ tuổi cúi người xuống, tay chống mặt bàn, mang theo khí thế áp bức nhìn xuống cậu: “Cậu giấu em ấy, gạt em ấy, bảo vệ em ấy chỉ vì để cho em ấy yên tâm đi thi?”

Cậu đột nhiên chạy đi nhận chứng chỉ, lòe đuôi bị bắt khi cảnh sát bắt đầu lục soát sau núi, chỉ để dời sự chú ý của cảnh sát, chỉ để em ấy không bị thẩm vấn?”

Những người khác không hiểu, nhưng Trịnh Dịch đánh cược, thiếu niên trước mặt này nhất định hiểu anh đang nói gì.

Nhưng Bắc Dã mở to đôi mắt đen, nói: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

“Bắc Dã, cậu biết chúng tôi phán đoán trên người người chết có vết thương tự vệ như thế nào không?”

Bắc Dã nhìn anh, không lên tiếng.

“Khi giãy giụa, con người sẽ dùng tay chân, đặc biệt là gan bàn tay và phần tay, chỗ như vậy cho dù không có vết thương rõ ràng thì cũng sẽ để lại vết rạn ở mô dưới da. Tương tự như đầu gối cậu vô tình đụng phải đồ vật, hôm sau chỗ đó liền bầm tím không giải thích được.”

Anh giải thích xong, đưa ra một quan điểm kì lạ, một giả thuyết mà chính anh cũng không hoàn toàn chắc chắn:

“Vết thương tự vệ trên người Ngụy Lai có vấn đề. Vết bầm tím dưới da ở tay, chân, cổ của em ấy có thể đến từ hôm em ấy chết, ‘sự phản kháng của em ấy lúc cậu cưỡng hiếp em ấy’; nhưng cũng có thể đến từ Trần Niệm vào một ngày trước.

Bắc Dã, trong video chúng tôi thấy được, khi Ngụy Lai bắt nạt Trần Niệm, trong lúc phản kháng Trần Niệm luôn dùng sức lôi kéo tay chân Ngụy Lai, đẩy vai, cổ em ấy. Mức độ này đủ tạo thành vết bầm tím trên da, làm lẫn lộn ‘vết thương tự vệ’.”

Bắc Dã nghe xong, y câu nói kia: “Tôi không hiểu anh đang nói gì.”

Luật sư kháng nghị.

Trịnh Dịch hít mạnh một hơi: “Những vấn đề này, tôi sẽ thẩm vấn Trần Niệm lần nữa. Nếu thực sự như cậu nói, không thành vấn đề. Nếu cậu có điều che giấu, cậu nghĩ đối mặt với sự xét hỏi, em ấy có chịu đựng nổi không?”

Bắc Dã nhìn họ, cậu nhìn đám người lớn trước mặt này, cậu mím môi, không nói gì.

Lão Dương chờ không kịp, nói: “Bây giờ dẫn Trần Niệm tới thăm vấn.”

Sắc mặt Bắc Dã thoáng chốc thay đổi, Trịnh Dịch cũng chột sững sờ, vậy mà quên xung quanh vẫn còn người khác. Anh lập tức nhìn đồng hồ, người hẳn vẫn chưa vào trường thi. Đây hoàn toàn không phải điều anh mong muốn. Anh muốn nói gì đó, lão Dương đã đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Dịch thoáng chốc đuổi theo, lại phản xạ có điều kiện nhìn Bắc Dã một cái.

Người sau lại nở nụ cười, đột nhiên, đề tài câu chuyện trực tiếp xoay chuyển, nói: “Một thi thể khác.”

Luật sư vô cùng sững sốt; lão Dương khựng lại, quay đầu: “Cái gì?”

“Cho em ấy ba tiếng.” Bắc Dã nói, “Tôi nói cho các người biết, một thi thể khác.”

Chương 26

Kì thi cuối cùng kết thúc, các thí sinh như trút được gánh nặng, đi trong khuôn viên trường đã bắt đầu hẹn thời gian đi hát Karaoke, đi ngoại ô chơi, đánh bi da.

Khi gần đi đến cổng, Trần Niệm đột nhiên nhìn thấy cậu bé cao cao gầy gầy mặc áo sơ mi trắng ấy bên kia đường.

Cô nhanh chóng lao xuống, hoang mang rối loạn đẩy phụ huynh học sinh gặp nhau ra, lao qua dòng xe, đám đông chen chúc chạy đến bên kia, kéo ống tay áo của cậu ta một cái.

Thiếu niên quay đầu lại, không phải là cậu.

Thiếu niên xa lạ liếc nhìn sau lưng cô. Trần Niệm buông tay ra, ngoảnh đầu.

Trịnh Dịch và xe cảnh sát, còn có thêm mấy cảnh sát mặc đồ thường.

Cô đi tới ngồi vào trong xe, đi từ một cái lồng này sang một cái lồng khác.

“Cậu ta là ai?” Lão Dương hỏi.

“Nhận nhầm ạ.” Cô thay đổi vẻ mặt, lạnh lùng và yên tĩnh.

“Người em vốn biết là ai?”

“Trong lớp, một bạn học ạ.”

“Giống Bắc Dã sao?”

“Mọi người đều giống nhau.” Sắc mặt cô lạnh lùng. Ngoài cửa sổ, người mặc đồng phục chi chít không phân biệt rõ được.

Đến Cục, tương đối im lặng.

Từ đầu đến cuối Trần Niệm không chịu cho biết phương thức liên lạc với người nhà, vả lại vô cùng bài xích thầy chủ nhiệm và giáo viên ở trường. Trịnh Dịch không thông báo cho trường, vẫn đi cùng nữ luật sư mời tới lần trước.

Trịnh Dịch hỏi: “Biết tại sao dẫn em tới không?”

“Không biết ạ.” Cô lắc đầu, đuôi ngựa sau lưng nhẹ nhàng lướt qua cổ áo.

Lão Dương nhìn Trịnh Dịch, ánh mắt nói cho anh biết đừng tin lời cô gái này, ra hiệu anh hỏi vào chuyện chính.

Trịnh Dịch há miệng, trong đầu thoáng qua hình ảnh trong đoạn video kia, cô là một miếng thịt bị chia cắt. Anh nhắm mắt, cảm giác mệt mỏi tăng bội phần, rất lâu không lên tiếng.

Lão Dương nhìn chòng chọc anh một cái, tiếp lời: “Chúng tôi phát hiện một đoạn video, trong đó thu toàn bộ quá trình nhóm Ngụy Lai lãng nhục em vào một ngày trước khi Ngụy Lai mất tích, đặc biệt là chuyện xảy ra sau đó.”

Trần Niệm không có động tĩnh.

“Có vài người chụp ảnh quay phim ngay tại chỗ, em hẳn phải biết. Nhưng trước đó em nói không nhớ.” Lão Dương chất vấn, “Hỏi em một lần nữa, em thực sự không nhớ nội dung trong video?”

Cô yên lặng nhìn ông, ánh mắt dò xét có thể xuyên thấu người khác, hỏi: “Chú hi vọng tôi nhớ sao?”

Lão Dương nhất thời im bặt, tiếp đó hỏi: “Tại sao giấu chúng tôi?”

Cô hỏi ngược lại: “Chú muốn nghe tôi miêu tả từng chi tiết một cho chú, ngôn ngữ, động tác, lực độ, trước sau?”

Sự im lặng uy nghiêm đáng sợ.

Làn da cô gái trắng như tuyết, con ngươi đen như đêm tuyết rơi.

Chiếc váy màu trắng thanh khiết, như một vầng trăng sáng, sạch sẽ, lạnh lẽo.

Trịnh Dịch lại biết, cô không còn là học sinh trung học Trần Niệm nữa.

Lão Dương nói: “Người xuất hiện trong video, bất luận nam hay nữ đều sẽ bị buộc tội ngồi tù.”

Nhưng trên mặt cô gái không có một chút chấn động. Họ nhìn cô, cô cũng nhìn họ. Loại an ủi không tính là an ủi này không có bất kì ý nghĩa gì với cô.

Tra hỏi vẫn tiếp tục: “Tại sao không báo cảnh sát?”

“Có lẽ không muốn để những video đó làm vật chứng, bị các người quan sát hết lần này tới lần khác. Có lẽ...” Cô nâng tầm mắt, chậm rãi nhìn qua mấy người trước mặt, “Không muốn nhìn thấy ánh mắt cảm thông và thương hại của các người bây giờ.”

Tiểu Diêu thoáng chốc sụp mắt.

“Hoặc có lẽ...” Cô nói, “Tôi cảm thấy tìm các người, các người cũng không quản lý được.”

Sắc mặt Trịnh Dịch như bị kim đâm. Hồ Tiểu Diệp, Tăng Hào... những chuyện này khiến cô mất lòng tin vào anh.

“Huống chi, trong mắt các người, tôi cũng không phải một con người, mà là một đồ vật, một chứng cứ.” Cô nhẹ nhàng vuốt ve sợi dây đỏ trên cổ tay.

“Không phải...” Nhưng còn có thể nói gì đây.

Lão Dương đổi chủ đề, nói: “Lần này khác, tội họ phạm với em đủ để kết án.”

“Ồ? Vậy sao.” Trần Niệm nói, dáng vẻ không buồn để ý.

“Sau khi trải qua những chuyện này, em có hận Ngụy Lai không?”

“Không biết.”

“Tại sao không biết?”

“Một người chết rồi, có gì đáng hận.”

Cách nói giống lần trước.

Ai cũng không biết là cô ép buộc mình cố hết sức quên đi nên cô mới có thể bình tĩnh như thường, hay là sự biến mất của Ngụ Lai đã loại bỏ trung gian cảm xúc tiêu cực nên cô mới có thể bình thản như trước.

“Em có quen Bắc Dã không?”

“Không quen.”

“Tại sao cậu ta phải bảo vệ em?”

“Không biết.” Cô lạnh lùng hơn.

“Vì thời gian thi của em, cậu ta bàn điều kiện với chúng tôi, em cho rằng việc này nên giải thích thế nào?”

“Không biết.”

Gần như tất cả câu hỏi, cô đều trả lời “Không biết”.

Thậm chí: “Cậu ta thích em sao? Cậu ta phạm tội vì em?”

Cô cũng như cũ: “Không biết.”

Lão Dương nói: “ ‘Không biết’ của em không thể khiến chúng tôi tin.”

Cô hỏi ngược lại: “Chuyện anh ta làm, tại sao hỏi tôi? Tâm lý của anh ta, làm sao tôi hiểu?”

Mọi người á khẩu không trả lời được.

Đến phía Bắc Dã, đụng cây đình tương tự.

“Tại sao cậu giết Ngụy Lai?”

“Tại vì cô ta thấy được mặt tôi.”

“Cậu giết Ngụy Lai có phải là vì em ấy đã tổn thương Trần Niệm không?”

“Không phải.”

“Có phải Trần Niệm đã làm hại Ngụy Lai không?”

“Không phải.”

“Có phải cậu thích Trần Niệm không?”

“Không thích.”

“Cậu bàn điều kiện với chúng tôi để tranh thủ thời gian thi cho em ấy, cậu giải thích hành động này thế nào?”

“Nhàm chán, muốn làm thì làm thôi.”

“Nhàm chán, muốn làm thì làm?”

“Tôi trời sinh chính là người như vậy, sống không theo đuổi ý nghĩa gì, cũng không có trói buộc. Muốn làm gì thì làm cái đó, cưỡng hiếp, giết người đều là vì như vậy, không có nguyên nhân, chính là đột nhiên muốn làm như thế.”

“Đột nhiên vì muốn tốt cho em ấy nên cũng là muốn làm thì làm?”

“Ờ.”

“Cậu giết Ngụy Lai?”

“Phải.”

“Tại sao giết em ấy?”

Câu này đã hỏi vô số lần, động cơ giết người động cơ giết người. Bắc Dã nhìn họ một cái, trong mắt chứa nụ cười khẩy, từng chữ từng câu, nói: “Tại, vì, cô, ta, nhìn, thấy, mặt, tôi.”

“Cậu biết chuyện Trần Niệm bị lãng nhục không?”

“Không biết.”

“Cậu giết Ngụy Lai không phải là vì trả thù cho Trần Niệm?”

“Không phải.”

“Cậu thực sự là người áo mưa?”

“Phải.”

“Thi thể mới phát hiện ấy, người chết tên gì?”

“Lại Tử.”

“Tên đầy đủ.”

“Lại Thanh.”

“Cậu ta và cậu có quan hệ thế nào?”

“Bạn.”

“Tại sao cậu biết thi thể cậu ta ở chỗ đó?”

“Bởi vì tôi giết nó.”

“Tại sao giết cậu ta?”

“Nó phát hiện thân phận của tôi.”

“Thân phận gì?”

“Nó phát hiện tôi là người áo mưa.”

“Cho nên cậu giết cậu ta?”

“Nếu không thì giữ lại mật báo à?” Bắc Dã cười khẩy.

Luật sư đỡ trán, không biết làm sao.

“Cậu ta và cậu cùng nhau lớn lên?”

“Phải.”

“Cậu vẫn quyết định giết cậu ta, tại sao?”

“Chỉ có miệng người chết là không tiết lộ bí mật được.” Thiếu niên nói.

Vô cùng kín kẽ, không chút sơ hở.

Một nhóm người lão Dương ra khỏi phòng thẩm vấn bàn bạc biện pháp đối phó.

Hai người trẻ tuổi, cách một bức tường, ngồi đây bình tĩnh và trầm mặc; họ thậm chí không biết gần đối phương trong gang tấc.

Hai người trẻ tuổi, mỗi người vô cùng chặt chẽ, không hề có sơ hở, nếu như không phải tố chất tâm lý vững vàng, vậy thì chỉ còn lại điều nói ra là lời thật.

Nhưng con người thường hay có một loại trực giác, đặc biệt là cảnh sát hình sự. Sự kì lạ không nói được bao phủ trong đầu Trịnh Dịch.

Nhưng cũng có người có khuynh hướng tin rằng điều đạt được bây giờ chính là sự thật. Tiểu Diêu nói: “Cậu ta biết người bị hại không báo cảnh sát mà chúng ta đều không biết; cậu ta thậm chí đã giết bạn mình để che giấu tội ác.”

“Nếu như thì sao?” Trịnh Dịch nhìn chăm chăm từng người trẻ tuổi ngồi một mình sau hai mặt kính, đột nhiên dùng sức chỉ Bắc Dã một cái, hỏi, “Nếu như cậu ta giết người để chứng minh mình là người áo mưa thì sao?”

Suy nghĩ này quá khiến người nghe kinh sợ.

“Cậu nói cái gì?!”

“Nếu như chiếc áo sơ mi đó không tiêu hủy hoàn toàn là để chứng minh cậu ta là tội phạm giết người; chiếc áo mưa kia không tiêu hủy hoàn toàn là để chứng minh cậu ta là người áo mưa.”

“Cậu ta không phải là người áo mưa nên nghĩ mọi cách chứng minh mình là người áo mưa?” Lão Dương một vẻ nghe chuyện hoang đường khó hiểu, chất vấn, “Tại sao?”

“Che giấu động cơ giết hại Ngụy Lai.” Tốc độ nói của Trịnh Dịch rất nhanh, “Bởi vì nếu cậu ta không phải là người áo mưa thì không có động cơ giết Ngụy Lai. Không phải người áo mưa thì cậu ta không có cách nào che giấu động cơ thực sự giết Ngụy Lai: Trần Niệm.

Bởi vì Trần Niệm, cậu ta muốn bảo vệ em ấy!”

Trịnh Dịch khẽ quát: “Chuyện này căn bản không phải là một vụ án liên hoàn!”

Lão Dương bác bỏ: “Đây chỉ là suy đoán của cậu, tuy có đoạn video kia nhưng không có chứng cứ xác thực có thể chứng minh cái cậu gọi là động cơ giết người thực sự. Huống chi, tại sao cậu ta phải che giấu động cơ giết

hại Ngụy Lai? Bởi vì Trần Niệm?! Có bảo vệ ai hay không thì có liên quan gì, dù sao cũng là cậu ta giết. Đều đã giết người, còn quan tâm động cơ?”

Trịnh Dịch bị hỏi ngược lại, trán đổ mồ hôi lạnh, lông mày nhíu lại thành chữ xuyên (1), trong đầu, ngàn vạn loại suy nghĩ trộn lẫn vào nhau, đột nhiên, anh chợt quay đầu nhìn Trần Niệm bên mặt kính khác, lưng phát lạnh, nói: “Trừ khi...”

(1) Chữ xuyên: 川

“Trừ khi cái gì?”

“Trừ khi Trần Niệm là đồng phạm!” Sắc mặt Trịnh Dịch trắng bệch, tốc độ nói nhanh hơn, “Cởi quần áo của Ngụy Lai, không phải là sợ sau bao nhiêu tháng bị phát hiện thì bị lộ mùa, mà là vì trên quần áo của em ấy lưu lại chứng cứ then chốt, ví dụ như dấu tay máu của một tên đồng phạm khác!”

Khoảnh khắc buột miệng nói ra, đầu óc Trịnh Dịch ngẩn một cái, bất chợt hối hận một cách vô cớ.

Nhóm Lão Dương trở mắt ghen họng.

Tiểu Diêu gấp giọng phản bác: “Trịnh Dịch, suy đoán của anh đã trái ngược chuỗi chứng cứ hiện nay! Anh phải nói chứng cứ chứ không phải làm việc theo cảm giác, anh làm như vậy không công bằng!”

Trời tối, đèn sáng, vụ án sắp kết thúc.

Đồng hồ treo tường trên hành lang gõ tích tắc, ánh mắt Trịnh Dịch trống rỗng, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng, Trần Niệm Bắc Dã, mỗi một tiếng trả lời, mỗi một biểu cảm.

Đầu bên kia cửa sổ kính, Bắc Dã rất yên lặng, Trần Niệm cũng rất yên lặng.

Tại sao?

“Tại sao giết Ngụy Lai?”

“Tại vì cô ta đã thấy được mặt tôi.”

“Em có hận Ngụy Lai không?”

“Không biết.”

“Tan học anh đi đón em?”

“Không cần. Không sao rồi ạ.”

“Em là một người nhạy cảm sao?”

“Không ạ. Em không cần thận đụng phải cậu ta.”

“Không sợ Trần Niệm từ chối sao?”

“Em nghe thấy cậu ấy nói khó mua vé lắm.”

“Trần Niệm nói, có người bảo vệ cậu ấy.”

“Tôi từng thấy nhỏ này, Tiểu Bắc nói thiếu tiền nó, rất nhiều tiền.”

Toàn bộ những việc này đến tột cùng là hư ảo vô căn cứ hay là manh mối trí mạng, chỉ có một cách chứng minh. Trịnh Dịch đột nhiên nhắc chân, xông về phía phòng thẩm vấn đầu tiên.

Trần Niệm đang kí tên, chuẩn bị rời đi. Trịnh Dịch xông vào, xốc giấy bút lên, bắt lấy tay cô, nhắc cô từ trên chỗ ngồi lên như xách con gà con, kéo một mạch.

Anh chọt đá văng cửa phòng thẩm vấn thứ hai, đẩy Trần Niệm vào; Trần Niệm ngã vào vách tường, đầu tóc rối bời; cùng lúc đó, Bắc Dã đột nhiên ngáng đầu,

Bốn mắt nhìn nhau, giật mình cứng lưỡi,

Trong nháy mắt Trịnh Dịch kéo Trần Niệm ra ngoài, đóng sầm cửa phòng
thăm vắn lại, ngăn cách tất cả.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, nhưng vậy là đủ rồi,

Bởi vì,

Yêu là không sao giấu được; ngậm miệng, đôi mắt cũng sẽ nói ra.

Chương 27

Đêm đã khuya, cảnh sát, người bị thăm vắn, mỗi người đều mệt rã rời.
Đang chịu đựng, xem ai chịu đựng thắng ai.

Hai người trẻ tuổi, đơn bạc, gầy yếu, bản chất lại cứng rắn.

Lão Dương dụi con mắt ửng đỏ, nói với Trịnh Dịch: “Chỉ còn lại một cách
để chứng minh suy đoán của cậu.”

“Cách gì?”

“Hiệu ứng tù nhân.”

Cái gọi là hiệu ứng tù nhân, là chỉ hai người đồng lõa phạm tội trong tình
huống không thể liên lạc, có khuynh hướng tố giác nhau hoặc thẳng thắn
khai sự thật vì không có cách nào tín nhiệm đối phương hoặc được báo cho
biết đối phương đã phản bội nhận tội.

Không ai có thể chịu đựng nổi cuộc chiến tâm lý này.

Thăm vắn rất nhanh chia ra bắt đầu.

Trần Niệm ngồi trong phòng thẩm vấn, cả người đều trắng, chỉ có sợi dây đỏ trên cổ tay đặc biệt tươi sáng, giống như một vệt máu.

Các cảnh sát mặt không biểu lộ cảm xúc gì ủa vào, vẻ mặt cô chưa ổn định, lão Dương quăng xấp tài liệu lên bàn, “âm” một tiếng, ánh mắt người cảnh sát già sáng như đuốc, nhìn cô chăm chăm, nói: “Bắc Dã đã nhận tội rồi.”

Trần Niệm nhìn họ, chờ giải thích. Không có nửa phần kinh ngạc và hốt hoảng.

“Trần Niệm, cậu ta đã nói rõ rồi.” Lão Dương nói, “Em và cậu ta là đồng phạm.”

Trần Niệm lắc đầu: “Không phải.”

“Cùng ngày Ngụy Lai mất tích, em ấy hẹn Từ Miểu ra sau núi, việc này chỉ là nhân tiện, thực ra người em ấy hẹn là em. Không cần liên lạc điện thoại vì một ngày trước em ấy đã nói với em. Tiết cuối là tiết thể dục, em thuận lợi ra sau núi, em đi đến phía sau làm em ấy bị thương. Hôm ấy ở trường em từng đề cập với bạn là khó mua vé xem phim, Lý Tường nghe được, tối ấy liền hẹn em đi xem phim. Khi em xem phim, Bắc Dã đi giải quyết hậu quả lần nữa.”

“Không phải.” Trần Niệm lắc đầu, ánh đèn rơi xuống từ đỉnh đầu, mi mắt tỏa bóng râm, thoáng qua đáy mắt đen nhánh của cô.

“Đây là điều chính miệng Bắc Dã nói, cậu ta thừa nhận rồi. Trần Niệm, em không nhận tội thì sẽ chỉ phải chịu hình phạt nghiêm trọng hơn.”

Tiếp tục chống đỡ, mà phải tiếp tục chống đỡ.

Cô nhìn họ, ánh mắt lạnh như băng. Dường như suy tư mấy phút, hỏi: “Các người muốn, giảm nhẹ hình phạt cho tôi?”

“Phải, chúng tôi muốn giúp em.”

“Nếu đã muốn giúp, nếu đã xác định, tôi có thừa nhận hay không thì có quan hệ gì?” Trần Niệm hỏi ngược lại, “Các người cứ coi như tôi đã nhận tội, giảm nhẹ hình phạt cho tôi thôi.”

Chặn đứng á khẩu không trả lời được.

Cuối cùng lão Dương tiếp tục: “Vậy em thừa nhận rồi sao?”

“Không phải.”

“Không phải?”

“Tôi không biết tại sao anh ta nói như vậy, nhưng tôi không quen anh ta.”
Trần Niệm nói.

“Cậu ta nói hai em là đồng phạm. Ba tiếng trước, cậu ta đã khai ra một tội ác khác để tranh thủ thời gian thi cho em.”

Trần Niệm vẫn lắc đầu,

“Có lẽ anh ta quá buồn chán, có lẽ không cam lòng việc thất bại bị bắt lúc tiến hành xâm phạm tôi, muốn kéo tôi xuống nước. Nghe vào, khai ra một tội ác khác để tranh thủ thời gian thi cho tôi, nhưng ngẫm nghĩ, bản thân hành động cung khai này đã kéo tôi vào, đã bị liên lụy, có thể kết tội, tranh thủ thời gian thi thì có ý nghĩa gì. Việc này nhiều mâu thuẫn, cho nên, anh ta nói tôi và anh ta là đồng phạm, việc này không đáng tin.”

Logic của cô rõ ràng đến mức khiến người ta đổ mồ hôi lạnh.

Một tràng này của cô chắc chắn đã cung cấp thêm một khả năng cho vụ án rắc rối phức tạp, có thể Bắc Dã không cam lòng thua trong tay cô, muốn hãm hại cô.

“Ý của em là điều cậu ta nói đều là giả?”

“Phải.”

“Trần Niệm, một cơ hội cuối cùng, nếu em không thừa nhận, Bắc Dã sẽ được giảm nhẹ hình phạt vì phối hợp điều tra, ngược lại, tội của em sẽ nặng hơn.”

“Anh ta đang nói dối.” Cô chậm rãi nói.

“Em khẳng định?”

“Khẳng định.” Ánh mắt cô thẳng tắp, ngữ khí dứt khoát, “Nếu không, chú để tôi và anh ta gặp nhau, để chúng tôi đối chất.”

“Em cho rằng chúng tôi không thể để hai em đối chất?”

“Để anh ta tới đi!”

Ánh đèn sáng trắng, chiếu sắc mặt cô trắng bệch, xương gò má như gọt dũa.

...

Nữ luật sư đứng bật dậy: “Đủ rồi!”

Họ thất bại, cô vượt qua rồi.

Hi vọng cuối cùng ở việc gây áp lực cho Bắc Dã.

Đối mặt thăm vấn Bắc Dã một lần nữa, lời mở đầu chắc chắn và áp bức:

“Trần Niệm thừa nhận rồi. Lúc Ngụy Lai bị giết hại, em ấy ở hiện trường, em ấy tham gia.”

“Đầu óc cô ta có bệnh à?” Bắc Dã nói.

Tình huống bên này giống bên kia, bất luận nhắc tới việc tăng thêm hay giảm nhẹ hình phạt thế nào, thẳng thắn sẽ được khoan hồng chống cự sẽ bị nghiêm trị cũng không thể cạy miệng Bắc Dã.

“Ý của cậu là điều em ấy nói đều là giả?”

“Phải.”

“Bắc Dã, một cơ hội cuối cùng, nếu cậu không thừa nhận, Trần Niệm sẽ được giảm nhẹ hình phạt vì phối hợp điều tra, ngược lại, tội của cậu sẽ nặng hơn.”

“Cô ta đang nói dối.”

“Cậu khẳng định?”

“Khẳng định. Nếu không, chú để tôi và cô ta gặp nhau, để chúng tôi đối chất.”

Ánh đèn trắng đến phát xám này, gương mặt Bắc Dã rắn chắc trước nay chưa từng có, như dao gọt dùi đục.

Ánh mắt hai người trẻ tuổi, cứng cỏi ngoan cường như nhau.

Trịnh Dịch cảm giác được, đồng nghiệp của anh đã cố gắng hết sức, không cạy ra được.

Có lẽ, thử thêm mấy lần, nhưng cũng biết, không công phá được.

Hai đứa trẻ ấy, chúng có một tòa thành nốt hai người, không công phá được.

Họ trao đổi ánh mắt, chuẩn bị rời khỏi phòng thẩm vấn, nhưng Trịnh Dịch bất động. Anh vẫn nắm chặt một tia “trực giác” cuối cùng ấy không buông

tay. Khi anh ném Trần Niệm tới trước mặt Bắc Dã, ánh mắt ấy, không thể là giả.

Tại sao?

Anh dò xét Bắc Dã, bắt được biểu cảm giống như Trần Niệm ở phòng bên cạnh trên mặt cậu, một loại ác nghiệt gần như thê lương.

Tại sao?

Tại sao họ khó đánh hạ như vậy, tại sao họ chắc chắn cảnh sát thất bại trong việc gắng hỏi phía bên kia, chắc chắn đối phương sẽ không phản bội như vậy.

Đến mức mà ngoại trừ trực giác không nói rõ được trong lòng ra, lý trí Trịnh Dịch đều gần như sắp phản lại.

Nếu không anh không hiểu, trên đường đi học, tan học rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hai người không hề có quan hệ sinh ra sự ràng buộc mãnh liệt như vậy như thế nào.

Hai đứa trẻ, yếu ớt, chưa chín chắn, đối mặt với áp lực khổng lồ, đối mặt với sự uy hiếp vẫn tín nhiệm đối phương như vậy, có thể sao?

Giữa họ tồn tại một loại kế ước và quan hệ sinh tồn như thế nào?

Trên cùng một cái thang, họ hoặc là cùng rơi xuống hoặc là một phía cắt đứt dây thừng. Nguyên vọng của cậu là loại bỏ hết thảy trở ngại cho cô để cô rời khỏi không chút tì vết, thế là cô kiên quyết dứt khoát leo lên theo con đường cậu trải? Người rơi xuống, người sống sót, ai đau đớn hơn?

Là loại quan hệ này sao?

Không thể nào.

Khó có thể tưởng tượng.

Anh sai rồi sao?

Anh suy nghĩ lời Tiểu Diêu nói, trong khi tự suy ngẫm, trong giây giụa, anh sắp sụp đổ.

Nhóm lão Dương đứng dậy, họ rời khỏi phòng thẩm vấn, vụ án phát triển theo như suy nghĩ ban đầu.

Trong căn phòng chật hẹp chỉ còn lại hai người đàn ông trẻ tuổi.

Từng giây một, điện quang thạch hỏa (1), Trịnh Dịch đổ mồ hôi không ngừng.

(1) Điện quang thạch hoả: dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa.

Đụng nhau, theo dõi, phim, sau núi...

Mạch suy nghĩ của anh như sợi dây, cực kỳ hỗn loạn.

Cảm xúc gột rửa sạch ép buộc anh chột nghiêng về trước, tra hỏi thiếu niên: “Trần Niệm là đồng phạm! Cậu cởi quần áo của Ngụy Lai không phải là lo lúc phát hiện bại lộ mùa, mà là do trên quần áo em ấy lưu lại chứng cứ máu chốt, lưu lại dấu vân tay máu của Trần Niệm!”

Bắc Dã lạnh lùng nhìn anh, không nói lời nào.

“Chôn Ngụy Lai ở chỗ hẻo lánh nhưng lại phù hợp bảo vệ thi thể cũng là sự chuẩn bị vẹn toàn. Chính là sợ lỡ như bị phát hiện, trong tình huống thiếu chứng cứ, không có người áo mưa bị tình nghi này, Trần Niệm từng bị Ngụy Lai lẳng nhục trước khi mất tích có động cơ giết người nhất, cho nên cậu nhất định phải giữ lại tất cả chứng cứ cậu sắp đặt trên người Ngụy Lai!”

Anh không có trình tự quy tắc gì, suy nghĩ lẫn lộn tuôn trào: “Áo sơ mi dính máu, áo mưa, cậu đều cố tình không đốt sạch là để chứng minh cậu là người áo mưa! Trên đường đụng Lý Tường, nhìn chăm chăm Từ Miếu cũng là để mảy em ấy nghi ngờ cậu.”

Bắc Dã khẽ nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng không đúng, chỗ nào không đúng?

Khi Bắc Dã đưa ra điều kiện trao đổi, Trịnh Dịch đã từng nghi ngờ, giành được thời gian thi có ích lợi gì, cậu ta đã để lộ sự quan tâm đối với Trần Niệm, một khi nghiêm ngặt thăm vấn, rất có thể đào ra được nhiều bí mật hơn, nếu có tội thì không thể học đại học nữa, giành được thời gian một cuộc thi ý nghĩa ở chỗ nào?

Tại sao?

Tại sao Bắc Dã chắc chắn hai người họ có thể thắng nổi khảo nghiệm gắng hỏi như vậy? Chắc chắn Trần Niệm có thể nhẫn tâm để cậu chịu tội cho cô lại chết không phản cung nhận tội?

Sức mạnh của cậu tới từ đâu?

Trịnh Dịch nắm chặt đầu bàn, đột nhiên, một vệt sáng lóe lên, anh đứng bật dậy,

“Cậu —— cậu không phải là người áo mưa!”

Nhưng “vết thương tự vệ” của Ngụy Lai trong báo cáo khám nghiệm tử thi từ đâu ra, chẳng lẽ... giả thuyết của anh... cái gọi là vết thương tự vệ toàn bộ đến từ sự chống cự Ngụy Lai gặp phải lúc bắt nạt Trần Niệm vào một ngày trước khi Ngụy Lai chết... là thật?

!

Cậu ta không phải là người áo mưa!

Là ai?

Thiếu niên tương tự, chiều cao, cân nặng trong danh sách, Đại Khang ở tiệm sửa xe, thiếu niên áo trắng Trần Niệm lao xuống đường kéo quay đầu lại, một gương mặt khác.

“Đại Khang! ——”

Đợi đã.

Là ai?

Đầu óc giống như máy móc chuyển động tốc độ cao, hình ảnh ngược đãi trong video quay lại,

Ảnh của Lại Thanh, gương mặt tương tự Lại Thanh thoáng qua trong video.

“Lại Tử! —— Lại Thanh!”

Lại Thanh mới là người áo mưa, mà Bắc Dã hiểu biết rõ về người áo mưa toàn bộ đến từ Lại Thanh.

Đêm ấy, Lại Thanh cũng tham gia, cậu ta cũng xâm phạm Trần Niệm. Bắc Dã hận cậu ta.

Nhưng tại sao, rốt cuộc tại sao phải đóng giả làm người áo mưa ——

Trịnh Dịch vô cùng sửng sốt, thân thể và linh hồn run rẩy bất động trong nháy mắt, bàn tay nắm cổ chậm rãi rơi xuống.

Anh kính sợ đến ngây người, nhìn Bắc Dã gần như hòa vào ánh đèn màu trắng trước mặt, không sao tin được, sờn cả tóc gáy.

Không, âm mưu kín đáo khiến người nghe kinh sợ này, không thể đến từ thiếu niên như thế này.

Trịnh Dịch giống như bệnh nhân đổ đầy mồ hôi sau khi sốt cao, suy yếu trống rỗng, lạnh lẽo thấu xương, không có linh hồn nhìn Bắc Dã chăm chăm.

Trịnh Dịch lão đảo nhào tới, túm cổ áo Bắc Dã xốc cậu lên, nói bằng một giọng nói giới hạn cho cậu nghe được, cực thấp, tựa như phát ra linh hồn:

“Cậu nhất định phải là người áo mưa, chỉ có đóng giả làm người áo mưa, cậu mới có thể che giấu nguyên nhân thực sự cái chết của Ngụy Lai.

Bởi vì, Trần Niệm không phải là đồng phạm của cậu; lúc cậu chạy đến hiện trường ——

Ngụy Lai đã chết rồi.

Là Trần Niệm! Mà cậu thậm chí không có mặt ở hiện trường!

Cậu hận Lại Thanh, nhưng cậu không muốn giết cậu ta, nhưng cậu phải bảo đảm sau này cậu ta sẽ không để lộ bí mật, không phạm tội nữa, để cậu trở thành ‘người áo mưa’ đích thực, để ‘người áo mưa’ vĩnh viễn phủ bụi không có cách nào phản án! Cậu đã thành tội phạm, đã cắt đứt khả năng phản cung nhận tội của Trần Niệm.

Bắc Dã cậu điên rồi sao?!”

Anh cẩn răng nghiêng lợi, nắm chặt cổ áo cậu dùng sức đẩy cậu lại xuống ghế.

Trịnh Dịch thở hổn hển, mà Bắc Dã, cậu xoa cổ tay bị còng sắt lôi kéo một cái, ngược mắt, khóe môi lại cong lên,

“Cảnh sát Trịnh, tôi rất khâm phục anh. Nhưng mà ——”

Chương 28

Thiếu niên Bắc Dã chỉ khẽ lắc đầu một cái, nói: “Em ấy không giết người.”

“Anh đã tính sai một điểm duy nhất —— em ấy không giết người.” Cậu nói, “Cảnh sát Trịnh, điểm này, tôi rất khẳng định.”

Cậu khẳng định từ đâu, khẳng định lúc nào, tìm ai khẳng định?

Trịnh Dịch đột nhiên sững sờ, nhìn Bắc Dã chăm chăm. Cậu cũng nhìn anh.

Anh lập tức đứng dậy đóng cửa phòng thẩm vấn, kéo rèm cửa, tắt hết máy theo dõi, máy nghe lén và tất cả công cụ thông tin liên lạc với bên ngoài.

Anh ngồi lại trước mặt cậu, nhanh chóng nói: “Phân tích của tôi đều đúng, chỉ có một điểm: Trần Niệm không giết người. Khi cậu chạy đến sau núi, Ngụy Lai quả thực đã chết. Cậu cho rằng Trần Niệm giết em ấy nên đã có những kế hoạch như tôi nói. Cậu chuẩn bị tất cả, nhưng sau đó phát hiện Ngụy Lai do người khác giết chết.”

Bắc Dã không trả lời, vẻ mặt lạnh lùng và yên lặng, giống như mấy lần tiếp nhận thẩm vấn.

Anh khẩn cầu: “Bắc Dã, cậu hãy tin tôi một lần.”

Nhưng ánh mắt thiếu niên rất xa lạ, khó mà nói là tín nhiệm.

“Tôi biết các em không tin tôi, bây giờ tôi cũng không có cách nào giải thích trình tự và luật pháp với cậu, nhưng Bắc Dã, bây giờ chỉ có tôi có thể giúp cậu, hơn nữa tôi rất muốn giúp cậu. Không, tôi nhất định phải giúp cậu.”

“Cậu biết bốn vụ án cưỡng hiếp của người áo mưa, hai án mạng vô tội Ngụy Lai, Lại Thanh, cậu phải ngồi bao nhiêu năm tù không? Cho dù thái độ nhận tội của cậu tốt hơn trời thì cũng ít nhất hai mươi, ba mươi năm, còn dài hơn từ khi cậu sinh ra đến giờ! Đừng nói chi rất có khả năng là chung thân!”

Bắc Dã không nói một lời.

Trịnh Dịch đổi lại nói: “Trần Niệm thì sao? Đời này cậu còn muốn gặp em ấy không?”

“... Không gặp, cũng không sao.” Cậu lên tiếng, người rất yên lặng, nhưng thực sự không phải thờ ơ.

Chỉ có nhắc đến Trần Niệm mới có thể cạy miệng cậu.

“Cậu có muốn gặp em ấy không?” Trịnh Dịch hỏi, “Có muốn không?”

“Tôi không thể gặp em ấy mà.” Cậu nói.

“Tôi chỉ hỏi cậu có muốn không? Cậu có muốn rời khỏi đây sớm một chút, ra ngoài quay lại bên cạnh em ấy sớm một chút không? —— Cho dù không ở bên cạnh em ấy cũng không sao, đi theo sau lưng em ấy xa xa bảo vệ là được. Bây giờ em ấy chỉ có một mình, cậu không muốn đi bảo vệ em ấy sớm một chút sao?”

Bắc Dã mím chặt môi.

Trịnh Dịch hỏi: “Cậu nói với em ấy thế nào, nói cậu đâm thêm giết Ngụy Lai, nói cậu đã giết Lại Thanh, dùng việc này cắt đứt đường lui của em ấy, để em ấy không thể phản cung?”

Bắc Dã không trả lời.

“Cậu đều gánh hết, em ấy thì sao?”

Bắc Dã, nhận sự trừng phạt vì lỗi cậu phạm, nhưng xin đừng gán tội thay vì chuyện cậu chưa từng làm. Cái này không phải là yêu, cái này là không công bằng.

Cậu bị nhốt bên trong không thấy được, nhưng tôi nhìn thấy, bây giờ em ấy đã hoàn toàn biến thành một người khác, em ấy sẽ đau khổ cả đời, em ấy sẽ trở thành một người câm, không nói chuyện với bất cứ ai.

Trả giá vì em ấy, cậu tự nguyện, trong lòng cậu dễ chịu, nhưng cậu chặn hết tất cả đường lui của em ấy, em ấy không biết nói ra sự thật của vụ án này như thế nào, thậm chí em ấy có lẽ không biết cái nào là thật.

Em ấy không tin tôi, không tin cảnh sát, điều duy nhất em ấy tin chỉ có mỗi một câu cậu nói với em ấy.”

Lòng ngực Bắc Dã khe khẽ phập phồng, vẫn không nói một lời.

Cậu nhớ tới cậu từng nói cho cô biết, cậu muốn gì nhất, mà cô nhất định phải cho cậu. Bất luận sau này một mình cô có khó khăn thế nào, cô cũng phải tiếp tục chống đỡ, cho cậu điều cậu muốn nhất. Cậu biết cô rất cứng rắn, cô có thể làm được.

“Bắc Dã, nếu Trần Niệm không giết người, vậy tôi bảo đảm, em ấy sẽ không có việc gì.” Trịnh Dịch biết cậu lo lắng điều gì, dùng sức nói từng chữ từng câu, “Không có bất kì ai nghe được đoạn đối thoại giữa hai người chúng ta, tôi sẽ giúp cậu. Trong điều kiện tiên quyết em ấy sẽ không có việc gì, cậu để tôi giúp cậu một tay, tôi xin thề!

Bắc Dã, người trên bàn phẫu thuật cũng biết cầu sinh!”

“...”

Trịnh Dịch thở dài một hơi, sao thiếu niên này có thể kiên định như đá như vậy.

Anh gần như cùng đường, “Cậu thích em ấy đúng không?” Giọng anh rất thấp, cuối cùng nói, “Tôi cũng vậy.”

Cho nên, xin cậu hãy tin tôi. Tin tôi cũng sẽ dốc hết sức bảo vệ em ấy.

Ánh mắt cậu bắt lấy anh, giống như anh mới là người rơi xuống nước, thế nhưng, Bắc Dã nhìn anh rất lâu, cuối cùng chỉ lắc đầu: “Cảnh sát Trịnh, cảm ơn anh. Nhưng anh không cứu được chúng tôi.”

“Tại sao? Ý lời này của cậu là...”

“Tôi muốn gặp luật sư.” Bắc Dã ngắt lời, “Tôi không có gì để nói.”

Im lặng.

Trịnh Dịch bình tĩnh lại, anh luôn nhìn cậu, nhưng Bắc Dã không nhìn anh. Sau mười mấy giây tĩnh mịch, cửa bị đẩy ra, cậu bị dẫn đi.

Anh đi chậm rãi đến cạnh cửa, nhìn thấy lúc xoay người, Bắc Dã đã nhìn phòng thẩm vấn bên cạnh một cái. Nhưng Trần Niệm đã không còn ở đó.

Thiếu niên rất yên lặng, bị dẫn đi.

Trịnh Dịch giống như mới vừa chạy marathon, mệt mỏi đến run chân.

Tiểu Diêu ngăn người: “Trịnh Dịch, sao sắc mặt anh kém vậy?”

Trịnh Dịch gắng sức xoa xoa mặt, miễn cưỡng lên tinh thần: “Trần Niệm đâu?”

“Ở dưới, tôi không biết lái xe, định tìm người đưa em ấy về nhà đây.”

“Tôi đi cho.”

Trịnh Dịch rất mệt, trên đường đưa Trần Niệm về nhà, không ai nói một câu. Cô âm u lạnh lẽo đến mức giống như ma quỷ.

Anh biết không công phá được hai người họ, cuối cùng lại vẫn không từ bỏ ý định: “Trần Niệm, có thể tin anh một lần không?”

Nhưng cô chỉ nói: “Anh không cứu được bất kì ai.” Sau đó cũng không quay đầu lại đi lên cầu thang.

Trịnh Dịch đứng trên đất trống trong đêm khuya, vừa mệt mỏi vừa đau đớn, lại hơi muốn ngã xuống đất ngủ. Tiểu Diêu gọi điện thoại tới,

“Trịnh Dịch, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai họp lần cuối.”

Trịnh Dịch chợt tỉnh táo.

Sáng mai họp lần cuối, trong đội chính lý vụ án xong, biên bản ghi lời khai và chứng cứ sau khi xác định sẽ đưa cho Tòa án, Viện kiểm sát.

Chờ đến bước đó, biên bản ghi lời khai của Bắc Dã chắc chắn trở thành bằng chứng, cho dù cậu đổi ý phản án, lời cậu nói lại đều không có độ tin cậy.

“Tiểu Diêu!” Trịnh Dịch kêu lên một tiếng, “Cô nhất định phải giúp tôi một chút.”

...

Trong phòng họp vào ba giờ sáng, Tiểu Diêu buồn ngủ, tìm lâu như vậy lại toàn thấy chứng cứ chứng minh Bắc Dã là tội phạm. Cô hơi nghi ngờ tại sao mình phải đến làm loạn.

Dưới ánh đèn trắng, Trịnh Dịch vẫn đang cẩn thận lật xem tài liệu chứng cứ.

Tiểu Diêu chống đầu, nói: “Trịnh Dịch, về nhà nghỉ đi.”

Trịnh Dịch căn bản không để ý tới.

Anh nghi ngờ Lại Thanh là người áo mưa, sau khi Lại Thanh chết, các đồng nghiệp đến nhà cậu ta lục soát qua hiện trường bị giết, lấy chứng cứ.

Nhưng bây giờ, tài liệu khi đó Trịnh Dịch lật ra, phòng của Lại Thanh không có bất kì khác thường gì, không có khác thường có thể khiến người ta nghi ngờ cậu ta là người áo mưa.

Anh nhìn một cái bàn trên ảnh chụp hiện trường.

Tiểu Diêu tới, rút lấy tấm ảnh trong tay anh. Trịnh Dịch ngẩng đầu, trong mắt đầy tơ máu.

Tiểu Diêu ngăn người, bất đắc dĩ thở dài, khuyên: “Trịnh Dịch, anh hãy nghe tôi nói, có lúc trực giác của con người không chính xác.”

Đôi mắt đau nhức của Trịnh Dịch run lên một cái, anh tức giận nói: “Vậy cô còn ở lại tìm tài liệu?”

“Vì gần đây anh giống như điên rồi vậy!” Tiểu Diêu nói xong, quay đầu sang chỗ khác thở ra một hơi, lại bình tĩnh lại, nhìn anh nói, “Điều người trong cuộc Bắc Dã nói hoàn toàn khớp với chuỗi chứng cứ. Mà anh cứ nói trực giác trực giác, anh toàn dựa vào logic suy đoán, nói cậu ta không phải người áo mưa, cũng không giết Ngụy Lai, cậu ta đã giết người áo mưa Lại Thanh. Nói thật, tôi nghe điều anh nói, tôi cảm thấy chuỗi suy luận logic này rất hợp lý, có một chút khả năng như vậy. Nhưng chỉ là một chút, bởi vì anh không hề có một chứng cứ thực sự!”

Trịnh Dịch cố gắng nói: “Tôi nghi ngờ là Lại Thanh.”

“Nghi ngờ nghi ngờ, lại là nghi ngờ.” Tiểu Diêu phản bác, “Lại Thanh chết rồi. Chết không đối chứng, Bắc Dã hoàn toàn có thể nói chính là Lại Thanh. Nhưng tại sao cậu ta không nói?”

“Cậu ta không muốn nói ra sự thật là sợ khiến Trần Niệm bị liên lụy.”

Tiểu Diêu cất cao giọng: “Anh nói kẻ giết người là Lại Thanh, vậy tại sao có thể khiến Trần Niệm bị liên lụy?”

Trịnh Dịch chột cứng họng, nén giận: “Tôi đang suy nghĩ.”

Tiểu Diêu nhìn anh một hồi, mặt mũi lắc đầu: “Trịnh Dịch, tôi thấy anh mệt lắm rồi. Về nghỉ đi, đừng lãng phí thời gian nữa.”

Trịnh Dịch đuổi theo, Tiểu Diêu thu dọn túi của mình không thèm nghe.

“Chúng ta nghĩ lại từ đầu, sau khi bị bắt nạt, Trần Niệm đi học như không có chuyện gì xảy ra, ám chỉ chuyện vé xem phim, nhân tiết thể dục biến mất đi đến sau núi. Em ấy đi gặp Ngụy Lai, em ấy hẳn đã làm Ngụy Lai bị thương.”

Tiểu Diêu nện túi lên trên bàn, nén giận nhìn Trịnh Dịch: “Anh xem báo báo pháp y chưa? Trên người Ngụy Lai chỉ có một vết thương, và lại là vết thương trí mạng.”

“...” Lại á khẩu không trả lời được.

“Bây giờ anh đã không còn lý trí nữa rồi! Tôi cũng nghi ngờ tại sao tôi nghe lời anh lãng phí cả buổi tối như vậy.” Tiểu Diêu đeo túi, giành cửa đi.

Trịnh Dịch đứng tại chỗ, như một pho tượng.

Trong cao ốc trống trải vào đêm khuya, anh cô độc như người duy nhất thức tỉnh trên thế giới này.

Anh chậm rãi đi trở về, cúi người thu dọn tài liệu, đột nhiên, anh đập mạnh một cái, giấy rơi xuống mặt bàn, bay ra bốn phía.

Anh thở hỗn hển, chân bị chuột rút vì mệt mỏi.

Anh tê liệt ngã xuống ghế, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Đúng vậy, trên người Ngụy Lai chỉ có một vết thương. Sao có thể là Lại Thanh giết em ấy chứ?

Bắc Dã nói Trần Niệm không phải là hung thủ, chẳng lẽ là Bắc Dã? Không đúng, khi đó Bắc Dã không phủ nhận những suy đoán khác của anh, lúc cậu ta đi, Ngụy Lai hẳn đã chết rồi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Làm thế nào mới có thể đi ra khỏi cái ngõ cụt này?

Tiếng mở cửa của người làm vệ sinh khiến Trịnh Dịch chột bưng tỉnh từ trong giấc ngủ sâu, trời sáng choang. Vừa xem điện thoại di động, Trịnh Dịch đổ mồ hôi lạnh không ngừng, bảy giờ năm mươi!

Cuộc họp tám giờ sắp bắt đầu, nhưng anh vẫn không có một chút manh mối. Trịnh Dịch chạy đến toilet rửa mặt, chống bồn rửa tay ép mình tỉnh táo, nhưng tim đập như đánh trống không sao giải thích được.

Đi họp thôi, đã cố gắng hết sức rồi, là lúc chấp nhận chứng cứ rồi.

Nhưng mẹ nó cái trực giác chết tiệt kia cứ kêu la trong đầu:

Đây là án oan đây là án oan đây là án oan!

Anh cào đầu mình, đại não mệt mỏi trĩu trĩu bị ép buộc, cố hết sức hoạt động tốc độ cao.

Anh gắt gao nhớ lại mỗi một khoảnh khắc khi nói chuyện riêng với Bắc Dã vào tối qua, trực giác của anh sẽ không sai, nhất định là có vấn đề ở đâu đó.

Ngụy Lai do người khác giết chết.

Nhưng tại sao Bắc Dã không thừa nhận?

Điều cậu muốn chỉ là bảo vệ Trần Niệm. Trịnh Dịch đã hứa thề sẽ bảo vệ Trần Niệm, thậm chí thẳng thắn nói thích cô, nhưng tại sao cậu vẫn không nhả ra, cho dù phán hình phạt nặng cũng không nhả ra!

Tại sao họ nhất định không tin anh!

Trịnh Dịch chột xoay người, đá mạnh cánh cửa. Nhưng trong đầu nhấp nhóang biểu cảm cuối cùng của Bắc Dã, nụ cười vô cùng nhạt, nói: Cảnh sát Trịnh, cảm ơn anh. Nhưng anh không cứu được chúng tôi.

Bắc Dã tin anh! Nhưng nguyên nhân nào đó đã ngăn cản cậu, khiến cậu đành chấp nhận số phận.

Trong lòng Trịnh Dịch bỗng kích động, chuyện này, anh chắc chắn rồi.

Nhưng ngay sau đó một luồng bi ai khiến người ta hoang mang ủa tới, tuy trực giác càng thêm kiên định hơn, nhưng chứng cứ vẫn xa xôi khó vờ.

Nỗi sợ hãi đang bao trùm, anh cắn răng nhanh chóng đi tới đi lui trong toilet.

Rốt cuộc nên làm thế nào?

Vụ án này bị Bắc Dã làm thành tường đồng vách sắt, không có một điểm đột phá nhỏ.

Tại sao cậu ta không nói thật —— Dừng lại, thời gian gấp rút, đừng băn khoăn tâm lý của cậu ta nữa, đổi góc độ khác, Trịnh Dịch, đổi góc độ khác.

Không tìm Bắc Dã, không tìm Trần Niệm. Bắt đầu từ hung thủ thực sự trong lòng anh, Lại Thanh!

Trịnh Dịch bỗng lao ra ngoài. Anh nhanh chóng chạy xuống cao ốc, bắt gặp lão Dương ở cổng:

“Này chạy gì vậy? Sắp họp ngay rồi đó!”

Trịnh Dịch không để ý, chui vào trong xe, khởi động, đánh tay lái. Anh cầm điện thoại lên gọi cho Tiểu Diêu:

“Tiểu Diêu, lần cuối cùng, cô giúp tôi kéo dài thời gian một chút, đừng giao hồ sơ ra. Hãy cho tôi thời gian một buổi sáng.”

Bên kia nghe ra động tĩnh: “Trịnh Dịch, bây giờ anh muốn làm gì?”

“Bây giờ tôi không biết, nhưng nếu suy luận của tôi đúng, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

“Trịnh Dịch anh điên rồi...”

“Tiểu Diêu tôi xin cô đấy!”

“...”

“...”

“... Tôi không biết có thể kéo dài bao lâu.”

“Cảm ơn cô.”

...

Đại Khang mới vừa kéo cửa cuốn của tiệm sửa xe, một chiếc xe liền gần như xông thẳng vào. Xe thẳng gấp một cái, Trịnh Dịch nhảy xuống, hỏi phủ đầu: “Lại Tử có chỗ ở nào khác ngoài chỗ cảnh sát đã khám xét không?”

“Anh hỏi cái này làm...”

“Cậu có muốn cứu Bắc Dã không?” Anh ngắt ngang.

Đại Khang thấy sắc mặt anh nghiêm túc như sắt, không dám hỏi nhiều, vội vàng chạy lên ghế phụ: “Tôi dẫn anh đi.”

Lái xe rất nhanh, Đại Khang trên ghế phụ không dám thở mạnh, chỉ thấy Trịnh Dịch lần lượt nhìn đồng hồ, mỗi một lần nhìn liền đạp chân ga một lần.

“Anh... thực sự tin Tiểu Bắc không phải là người áo mưa?” Đại Khang thăm dò.

“Cậu ta không nói mình phải.” Trịnh Dịch tức giận đến mức cười khẩy, “Người áo mưa phạm tội nhiều lần như vậy, dù chỉ một lần thì cậu ta cũng nhất định có chứng cứ ngoại phạm. Nhưng cậu ta hoàn toàn không cần.”

Cơn giận của anh lớn, Đại Khang không lên tiếng.

“Mười giờ tối ngày 10 tháng 4, mười một giờ tối ngày 21 tháng 4, mười giờ tối ngày 1 tháng 5.”

“Cái gì?”

“Cậu nhớ kỹ mấy ngày này cho tôi.” Trịnh Dịch lạnh mặt dặn dò, “Tôi không biết thói quen sinh hoạt của Bắc Dã, cũng không biết cậu ta quen những ai. Rất nhiều người quen của các cậu đã tốt nghiệp ra ngoài làm việc, nghĩ cách liên lạc với từng người, xem có ai từng gặp Bắc Dã trong ba khoảng thời gian này không.”

Mắt Đại Khang phát sáng: “Chỉ cần tìm được một người thì nó không phải là người áo mưa?”

“Cậu tìm được trước rồi hẵng nói.”

“Được. Nay —— queo trái!”

...

Chủ nhà dùng chìa khóa mở cửa, mùi bụi bặm và nilon ụa vào mặt. Nhà rất nhỏ, một phòng đơn một toilet, trong nhà lại lộn xộn chứa đầy đồ như xe đạp, nồi cơm điện cũ, mô hình, DVD cũ,...

Trịnh Dịch để Đại Khang chờ bên ngoài, anh mang bọc giày đi vào trong.

“Nó không thường xuyên đến đây.” Đại Khang thò đầu vào, “Nó coi chỗ này như chỗ chứa đồ.”

Trịnh Dịch phớt lờ, sắc mặt khó coi hơn lần trước nhiều.

Trịnh Dịch dịch bước đi trong phòng, chỗ này quá lộn xộn, anh không có một chút manh mối, sự hốt hoảng âm thầm lại xông lên. Anh hít một hơi, hít vào mùi vị cũ kỹ đầy miệng. Anh đi đến cạnh tủ quần áo, mở cửa ra, sững sốt.

Trong tủ quần áo đầy quần áo con trai cũ từ nhỏ đến lớn, không có một chút không gian dư, nhưng bên trái chỗ treo quần áo có một nửa trống. Ngoài mấy chiếc quần áo kiểu dài nhét chung một chỗ ra thì lại chừa một chỗ trống này.

Trịnh Dịch liếc nhìn chiều cao, thứ vốn treo ở đây rất có thể là mấy chiếc áo mưa.

Tay anh run một cái, càng chắc chắn hơn, lại cái chết tiệt này coi như là chứng cứ gì đó.

Di động vang lên, Trịnh Dịch nhận máy, phát hiện đã chín giờ.

“Trịnh Dịch, vụ án này sợ là sắp xác định rồi.” Giọng Tiểu Diêu rất thấp, hình như đang ở trong hành lang, “Chuỗi chứng cứ bây giờ vô cùng đầy đủ, không có một chút sơ hở.”

“Cô giúp tôi nói với đội trưởng một chút, có thể lưu lại lời khai của Bắc Dã không?”

“Việc này sao có thể?”

“VẬY ĐỪNG GIAO HỒ SƠ TRƯỚC...”

“Vụ án này kéo dài lâu lắm rồi, tôi nói những việc này, đội trưởng sẽ không nghe đâu.”

“Tiểu Diêu.” Trịnh Dịch gắng sức ghì một hơi, “Vụ án này quá đặc biệt, vật chứng ít, nhân chứng mấu chốt. Vì Ngụy Lai và Lại Thanh đều đã chết, chết không đối chứng nên lời khai của Bắc Dã mang tính quyết định. Nếu nộp lên trở thành chứng cứ thì cậu ta sẽ không thể phản cung nữa.” Anh gần như sắp bóp nát điện thoại, “Một khi cái này trở thành chứng cứ, mỗi một câu cậu ta nói sau này và lời ngược lại lời khai đều không có độ tin cậy! Cậu ta rất có thể sẽ ngồi tù cả đời!”

“Anh vẫn trông đợi cậu ta sẽ phản cung sao? Luật sư của cậu ta là do bác cậu ta mời, ngay cả luật sư của cậu ta cũng không cạy được miệng cậu ta. Tại sao anh nhất định không tin cậu ta kiên định như vậy chính là vì điều cậu ta nói là thật?”

“Tôi mặc kệ.” Trịnh Dịch cào đầu, đỏ cả mặt, “Các cô không thể giao hồ sơ ra, cho tôi một chút thời gian, hãy cho tôi thêm một chút thời gian, tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ.”

Anh chuẩn bị cúp điện thoại, nhìn đồ lặt vặt khắp phòng, lại nhin cảm giác vô lực, nói: “Số 237 đường Quế Diệp, cô bảo người bên phòng pháp chứng tới đây.”

“Họ đều đang họp!” Tiểu Diêu không thể nhin được nữa.

“VẬY THÌ ĐỂ SINH VIÊN THỰC TẬP TỚI!”

“Tôi cúp điện thoại đây.”

“Tiểu Diêu!” Trịnh Dịch gọi cô lại, “Vừa rồi tôi mới thấy được!”

“...”

“Lại Thanh là người áo mưa, thực sự là cậu ta. Sáng nay cô đã đồng ý với tôi, lần cuối cùng, cô hãy tin tôi, để các sinh viên thực tập của phòng pháp chứng tới đây.”

“Mười một giờ cuộc họp sẽ kết thúc. Tôi xem các người có thể tìm được thứ gì. Đồ điên!”

Tút. Tút.

Trịnh Dịch để di động xuống, lồng ngực phập phồng.

Anh lục soát mỗi một thứ trong phòng, tạp chí dành cho người lớn, ảnh tình dục, đồ tình thú, đồ lót phụ nữ mới mua, một đồng manh mối nhưng lại không có một cái là chứng cứ.

Thời gian từng giây từng phút, dường như có thể khiến người ta nghe thấy tiếng nó đi lại.

Anh tìm đến mồ hôi đầm đìa, để mình dừng lại.

Nhận dạng của người áo mưa chỉ có áo mưa, toàn bộ bị xử lý hết, không dư lại nhận dạng khác.

Không thể bắt đầu từ người áo mưa, đổi góc độ khác, cái chết của Ngụy Lai.

Anh liếc nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi.

Cắt tĩa một chút, nếu như muốn chứng minh Lại Thanh giết Ngụy Lai, cậu ta chắc chắn đi qua hiện trường, quần áo và giày sẽ dính máu và bùn đất, mỗi lần cậu ta mặc áo mưa là để che chắn, hẳn sẽ không vứt bỏ quần áo và giày mà chỉ dọn dẹp. Gậy án một lần ném một lần, cậu ta không có nhiều tiền như vậy.

Sau đó là hung khí, dao. Bắc Dã nói dao ném xuống sông.

Đợi một chút, cái này lại quay về ngỗ cụt.

Sở dĩ Bắc Dã phải xử lý Ngụy Lai là do ngay từ đầu cậu ta tưởng Trần Niệm giết Ngụy Lai, việc này chứng minh Trần Niệm ít nhất đã làm Ngụy Lai bị thương. Nhưng sau đó cậu ta khẳng định, không phải Trần Niệm.

Vậy tại sao trên người người chết chỉ có một vết thương?

Không giải quyết vấn đề này thì nói gì cũng vô dụng.

Anh đứng giữa ngôi nhà nóng bức ngột ngạt, mồ hôi đầm đìa, chỉ có một vết dâm. Trong đầu anh chiếu lại vết thương của thi thể anh đã xem qua vô số phía, đột nhiên, trước mắt thoáng qua một bức tranh.

Sáng nay lúc anh cực kỳ mệt mỏi buồn ngủ, Tiểu Diêu rút lấy tài liệu trong tay anh, khi đó anh thấy một cái bàn.

Lòng Trịnh Dịch mơ hồ căng thẳng, đó là cái bàn ở hiện trường gậy án nhà Lại Thanh, trong khe hở bàn cắm một que gỗ, khe hở bàn...

Một suy nghĩ lủi qua thân thể anh như điện giật.

Vết thương kì lạ quái dị như vậy, không sao tin được!

Trịnh Dịch sải bước đi ra ngoài, đến bên cạnh Đại Khang: “Bắc Dã và Lại Tử có từng mua dao giống nhau không?”

Đại Khang sửng sốt.

“Hỏi cậu đấy.”

“Sao anh biết?” Đại Khang chưa nói xong, người của phòng pháp chứng vào hành lang. Trịnh Dịch lao xuống cầu thang, gọi: “301, các anh cố gắng tìm kĩ đồ như quần áo, giày một chút.” Nói đoạn, bước nhanh lướt qua vai họ, chạy xuống lầu.

Trịnh Dịch chạy một mạch nhanh như chớp tới trại tạm giam gặp Bắc Dã.

Anh đi trên hành lang trống không, cơn sóng trong lòng khó dẫn xuống. Xem đồng hồ đeo tay, mười giờ rưỡi.

Cửa mở, bảo vệ đi ra nói: “Luật sư vẫn chưa tới, anh chờ thêm một lát.”

Trịnh Dịch đẩy anh ta ra rồi xông vào. Bảo vệ đi kéo, Trịnh Dịch quay đầu lại xòe bàn tay với anh ta: “Tôi sẽ không làm gì cậu ấy. Anh chăm chú một chút.”

Sắc mặt anh kiên quyết, bảo vệ lại biết anh, mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Trịnh Dịch ngồi xuống trước mặt Bắc Dã, hơi thở cũng không ổn định. Khăn trương cao độ cả buổi sáng, anh hơi kiệt sức, sắc mặt cũng khá mệt mỏi, nhìn ra được là chịu đựng cả đêm.

Bắc Dã yên lặng nhìn anh.

Trịnh Dịch cũng yên lặng rất lâu. Anh đột nhiên hơi khổ sở, anh khó có thể tưởng tượng, thiếu niên đối diện không chịu giải thoát cho mình, cho dù đối mặt với án tù chung thân cũng không nhả ra chỉ để ngăn cản một phần vạ nguy hiểm kia thay cho Trần Niệm.

Hồi lâu, anh nhẹ giọng hỏi: “Cậu sợ chúng tôi sẽ xử oan Trần Niệm sao?”

Lông mi Bắc Dã khẽ run.

“Tôi nói đúng rồi. Bắc Dã, cậu quá thận trọng. Tối qua lúc tôi vạch trần tất cả kế hoạch của cậu, lúc vạch trần Lại Thanh mới là người áo mưa, có trong nháy mắt cậu muốn nói cho tôi biết sự thật. —— Đúng vậy, ngòi tù cả đời, ai cũng sẽ sợ thôi. Khi tôi nói cho cậu biết, chỉ cần Trần Niệm không giết người thì tôi nhất định bảo vệ em ấy, trong lòng cậu cân nhắc có nên nói sự thật hay không, cho nên cậu vô thức nói thêm mấy câu với tôi. Lời thật lòng của cậu.”

“Nếu không phải câu nói đó của cậu, có thể vụ án này sẽ quyết định giống như kế hoạch của cậu. Bắc Dã, đây là điều cậu muốn thấy sao?” Trịnh Dịch hơi nghiêng người, cách bàn nhìn đôi mắt đen nhánh của cậu, “Không, sau khi tôi nói sẽ bảo vệ Trần Niệm, thực ra cậu hơi dao động, cậu muốn nói thật rửa sạch một phần tội danh trên người cậu. Cậu muốn ra ngoài gặp em ấy sớm một chút.

Nhưng cuối cùng cậu từ bỏ, bởi vì cậu không muốn lấy Trần Niệm mạo hiểm.

Cậu không thể thừa nhận toàn bộ suy luận của tôi, một khi thừa nhận, Trần Niệm sẽ bị liên lụy. ‘Chỉ có một vết thương’ thì không có cách nào giải thích. Cậu có sự thật nhưng lại không thể nói, bởi vì cậu không có chứng cứ. Nếu chúng tôi tin, cậu có thể rửa sạch tội danh không thuộc về cậu; nhưng nếu chúng tôi không tin, Trần Niệm sẽ rơi vào nguy hiểm.”

Đôi mắt Bắc Dã khẽ nhúc nhích.

“Đúng, tôi đã phát hiện tại sao chỉ có một vết thương. Bắc Dã, tôi biết cậu đang nghĩ gì.” Hai tay Trịnh Dịch dang ra, chống lên bàn, “Vết thương hai lần vốn nên giám định ra, nhưng hai con dao giống nhau tăng thêm độ khó, cộng thêm vết thương trên thi thể đã bắt đầu thối rửa, không xác định được.

Nhưng tôi cũng có thể nghĩ đến, việc này chứng minh chúng tôi sẽ không xử oan Trần Niệm.

Bắc Dã, có lẽ cậu cho rằng sự bảo đảm của tôi tối qua có lòng mà không có sức, nhưng bây giờ tôi đã chứng minh với cậu tôi có thể phát hiện vấn đề của vết thương. Tôi bảo đảm với cậu lần nữa Trần Niệm sẽ không có...”

Lời còn chưa dứt, di động lại vang lên.

Trịnh Dịch nhìn Bắc Dã một cái, cậu đã cụp mắt.

Trịnh Dịch cầm di động lên đi ra hành lang, cửa khép một nửa: “A lô?”

“Trịnh Dịch, cuộc họp sẽ kết thúc sớm đây.”

Lòng Trịnh Dịch chấn động, anh nói thẳng: “Cô đưa di động cho đội trưởng.”

Tiểu Diêu không dám, hạ thấp giọng: “Anh làm cái gì?!”

“Đưa di động cho đội trưởng.” Trịnh Dịch ổn định giọng nói.

Di động đối phương đổi tay.

“Trịnh Dịch hả.” Giọng đội trưởng rất không vui, “Tôi nghe nói chuyện của cậu rồi, cậu đấy, trẻ tuổi, phải học nói chừng...”

“Đội trưởng, Bắc Dã không phải là người áo mưa.” Anh vậy mà ngắt lời cấp trên, nhưng hoàn toàn không phải run rẩy vì sợ hãi, “Em cầu xin anh giữ hồ sơ thêm một chút.”

Việc này đã khá vô lễ, đội trưởng chỉ nói: “Cậu không có tư cách và lý do đầy đủ.”

“Em có! Em sẽ tìm được ngay lập tức, xin cho em thêm thời gian nửa ngày, cho dù chỉ một tiếng!”

Trong khe cửa, một đôi mắt đen yên lặng nhìn anh, nhìn thấy anh liên tục khom lưng, dường như tư thế van xin này có thể được đối phương cảm ứng. Ánh mắt Bắc Dã nhàn nhạt thu lại.

Đội trưởng vô cùng uy nghiêm: “Cậu có bằng chứng, vậy thì chờ tìm được rồi bổ sung thêm cho thẩm phán.”

“Anh biết tầm quan trọng của lời khai đó mà đội trưởng!” Trịnh Dịch gần như la lên, “Bổ sung chứng cứ dễ, phản cung khó lắm. Tính chất vụ án này khác, lời khai đó được thảo luận, nhận định là thật có hiệu lực rồi giao tiếp lên trên sẽ hại chết người đấy!”

Anh thở hỗn hển: “Đội trưởng, Bắc Dã không phải người áo mưa. Hãy cho em một tiếng, em bảo đảm...”

“Cuộc họp sắp kết thúc rồi.” Đối phương chuẩn bị cúp máy.

“Em thế chấp giấy chứng nhận cảnh sát của em!”

Im lặng như tờ.

Trong khe cửa, Bắc Dã xoay đầu lại, nhìn chăm chăm bóng mặt bên chật hẹp của cảnh sát Trịnh. Anh không khom lưng, người đứng nghiêm giống như chào quân đội. Đầu anh đầy mồ hôi, tay đang run dử dội.

“Đội trưởng, hãy cho em một chút thời gian. Nếu em sai, em sẽ giao giấy chứng nhận cảnh sát, từ chức.”

...

Trịnh Dịch đẩy cửa đi vào, trên mặt dơ bẩn. Mới buổi sáng, mồ hôi của anh đã đổ mấy lần hong khô mấy lần.

Bắc Dã không nhìn anh, nhìn mặt bàn chăm chăm, đang suy tư gì đó.

Trịnh Dịch còn chưa vào, cửa bị đẩy ra lần nữa, luật sư tới.

Luật sư đã sớm bất mãn. Ông ta được bác trai của Bắc Dã mời làm đại diện cho Bắc Dã, nhưng Bắc Dã nhận tội nhận đến mức Ngu Công cũng không lật nổi. Ông ta không có chỗ dùng sức còn ngày ngày chịu áp lực của bác trai Bắc Dã, bây giờ thấy cảnh sát một mình gặp người ủy thác của ông ta thì càng giận không chỗ phát tiết:

“Anh đi ra ngoài, người ủy thác của tôi không muốn gặp anh. Anh đây là làm trái trình tự!”

Trịnh Dịch muốn giải thích, luật sư nắm lấy đẩy anh ra ngoài, khi xô đẩy, chợt nghe Bắc Dã bình tĩnh nói:

“Tôi muốn phản cung.”

...

Trịnh Dịch ngồi vào trước mặt Bắc Dã, thiếu niên lại đưa ra một điều kiện: “Vết thương Trần Niệm gây ra cho Ngụy Lai không sâu, là Lai Thanh giết chết Ngụy Lai. Trần Niệm không thể bị khép tội.”

Trịnh Dịch chưa mở miệng, luật sư nói xen vào: “Tôi hiểu ý gì. Cậu yên tâm, nếu cảnh sát muốn ở không đi gây sự, tôi có thể bảo đảm giúp Trần Niệm thắng kiện.”

Trịnh Dịch cũng do dự, thấy Bắc Dã vẫn không nói, anh rốt cuộc nói: “Câu dưới đây, với thân phận của tôi là không nên nói. Nhưng —— hiện nay cảnh sát không có bất kì chứng cứ nào Trần Niệm tổn thương thậm chí giết hại Ngụy Lai, đặc biệt là vật chứng.”

Thế là Bắc Dã gật đầu một cái.

Cậu không giết Ngụy Lai.

Khi cậu đến sau núi, Ngụy Lai đã chết.

Kiểm tra vết thương trên người cô ta, chỉ có một vết thương, vô cùng sâu, không có vết đâm nhẹ, cũng không có vết xước khác, chỗ chảy máu khác. Nhưng Trần Niệm dùng dao làm Ngụy Lai bị thương, cho nên rất rõ ràng, một nhát trong lúc vùng vẫy của Trần Niệm đã đâm chết Ngụy Lai.

Trên áo của Ngụy Lai còn lưu lại dấu vân tay màu máu, Bắc Dã đưa tay sờ một chút, biết đó là tay của Trần Niệm.

Trịnh Dịch hỏi trạng thái tâm lý của cậu khi đó, Bắc Dã nói,

Rất bình tĩnh. Có thoáng chốc muốn báo cảnh sát, nhưng rất nhanh gạt bỏ. Cảnh sát sẽ điều tra tại sao Trần Niệm mang dao theo, Ngụy Lai có dấu hiệu chủ quan sẽ giết chết Trần Niệm hay không, rất có thể kết quả là không có. Bất luận là việc Ngụy Lai lẳng nhục cô hay cô mang dao đi gặp Ngụy Lai, thậm chí hai điều này đều sẽ là tai họa khổng lồ cho cô.

Cậu nhanh chóng nghĩ đến một kế hoạch, đóng giả làm người áo mưa. Cậu về nhà lấy gậy rung mẹ để lại trong ngăn kéo, trùm bao cao su, tạo ra ảo tưởng Ngụy Lai bị cưỡng hiếp. Lại Thanh có rất nhiều áo mưa cùng kiểu, vừa mượn cậu mượn một cái vẫn chưa trả, cậu dùng móng tay của Ngụy Lai cào mấy đường.

Cậu chở cô ta đến thượng lưu cầu Tam Thủy rất xa, chôn vào phù sa (nếu lỡ như bị phát hiện, cậu hi vọng thi thể Ngụy Lai bảo tồn nguyên vẹn để người ta nhìn ra hung thủ là nam); áo nhất định phải mang đi vì có dấu vân tay.

Cậu biết mưa gió sẽ che giấu vết bánh xe mô tô trên đường, cũng biết không ai đi đến đó, kế hoạch của cậu là sẽ không có ai phát hiện thi thể.

Nhưng một chiếc giày của Ngụy Lai rơi xuống sông; mà cầu Tam Thủy sập dẫn công nhân làm việc xuống dưới nước.

Thi thể bị phát hiện, cậu nhất định phải mạo danh làm người áo mưa. Cậu không có động cơ phạm tội giết hại Ngụy Lai, mà cảnh sát sớm muộn gì cũng sẽ điều tra ra Trần Niệm. Chỉ có cậu là người áo mưa, cậu mới có động cơ giết hại Ngụy Lai, mới có thể để Trần Niệm toàn thân rút lui.

Trịnh Dịch hỏi cậu phát hiện Lại Tử là người áo mưa lúc nào.

Bắc Dã nói, khi cậu ta phạm tội lần thứ hai. Nữ sinh kia không báo án, sau đó Bắc Dã nói tên cho cảnh sát biết để chứng minh mình là người áo mưa.

Lần đó Lại Thanh gây án, dao không cẩn thận làm mình bị thương, không dám đi bệnh viện, gọi Bắc Dã giúp đỡ mua băng gạc, mua thuốc cầm máu. Bắc Dã từng mắng cậu ta, kêu cậu ta đừng làm loạn nữa. Nhưng cậu ta lại phạm lần thứ ba, còn tìm Bắc Dã mua thuốc.

Cậu nói với Trịnh Dịch, cậu có thể không giết Lại Thanh.

Nhưng, cậu nhận ra được sự khác thường trong nỗi sợ hãi theo bản năng khi nhìn thấy Lại Thanh của Trần Niệm, cậu mơ hồ nghi ngờ, trong số người qua đường bí ối với Trần Niệm có Lại Thanh, nhưng không chắc chắn;

Bên cạnh đó, cậu lo nếu sau này Lại Thanh phạm tội lần nữa, thân phận người áo mưa thực sự bị bại lộ, kế hoạch của cậu sẽ hoàn toàn thất bại.

Đêm khuya một hôm, cậu đi tìm Lại Thanh.

Chỉ có cậu ta chết, cậu ta mới không thể tiếp tục phạm tội; chỉ có cậu ta không tiếp tục phạm tội nữa, người áo mưa Bắc Dã thay thế mới không có cách nào phản án.

Thế nhưng, cậu không xuống tay được.

Lại Thanh chơi game đến nửa đêm, đang uống bia ăn đồ nướng, thấy người bạn đã lâu không gặp, khoác vai cậu gọi “Anh Bắc”, kéo cậu uống bia cùng. Lại Tử thực ra là người lớn nhất trong ba người, nhưng cậu ta không có người thân bạn bè, trong viện mồ côi luôn bị bắt nạt, chỉ có Đại Khang và Bắc Dã. Cậu ta có chuyện luôn hỏi Bắc Dã, cũng không biết gọi ngược cậu là anh từ lúc nào.

Bắc Dã nhỏ hơn cậu ta nhưng luôn bị gọi là anh, lại quen với việc chăm sóc cậu ta. Cậu không xuống tay được.

Nội tâm đấu tranh rất lâu, cuối cùng cậu không giết cậu ta được, cậu nói với Lại Tử, mày chạy trốn đi.

Cậu nói cho Lại Tử biết, nếu cứ ở thành phố Hi thì sẽ không giấu được chuyện người áo mưa. Cậu bảo cậu ta rời khỏi, vứt bỏ thân phận người áo mưa, sau này đừng phạm tội nữa. Phạm tội một ngày nào đó sẽ bị bắt, đây là ý trời từ nơi sâu xa. Cho dù ngày nào đó thực sự không quản được muốn đi trêu chọc phụ nữ thì đừng mặc áo mưa nữa. Nếu bị bắt, đừng thú nhận từng phạm vụ án áo mưa ở thành phố Hi.

Lại Thanh nghe lời cậu, đồng ý. Lúc đó liền gọi một cú điện thoại tạm biệt Đại Khang.

Hai người uống bia lần cuối cùng.

Trần Niệm vẫn còn ở nhà, Bắc Dã phải về, trước khi đi đột nhiên quyết định hỏi cậu ta, buổi tối Trần Niệm bị lãng nhục ấy, cậu ta có đứng xem hay không, có dâm loạn cô hay không.

Chưa mở miệng, Lại Thanh đã chống lên vai cậu: Em nghe lời anh. Nhưng mà ấy à, em cảm thấy em vô cùng may mắn. Làm việc luôn không để lại dấu vết, cũng không bị phát hiện.

Giọng điệu cậu ta khoe khoang: Người áo mưa trước đó là vậy, giết người sau này cũng vậy.

Bắc Dã hỏi: Giết người?

Đúng vậy, Ngụy Lai đó.

Lại Thanh để ly rượu xuống: Tính khí Ngụy Lai bạo lắm, làm nhất định có ý nghĩa. Bình thường nó luôn bắt nạt người khác, không có mặt mũi báo cảnh sát, nếu không thì truyền ra ngoài nó không có cách nào lăn lộn trong giới.

Lúc đó, Ngụy Lai đã bị thương, miệng vết thương trên ngực đang chảy máu, cô ta đang chuẩn bị gọi điện thoại tìm người. Lại Thanh xuất hiện, bịt miệng cô ta, trói tay chân cô ta, cưỡng hiếp cô ta.

Sau đó, Lại Thanh chuẩn bị rời khỏi, vải trên miệng Ngụy Lai không biết sao lại lỏng. Cô ta cắn khẩu trang của cậu ta, mơ hồ thề nói sẽ thiến cậu ta.

Sau mười giây trống rỗng ngăn ngại, Lại Thanh đâm lưỡi dao vào vết thương Trần Niệm đã đâm, hung hăng đâm vào trong một cái.

Lại Thanh cầm một que tre đồ nướng, đâm cái khe nhỏ trên bàn, dồn sức đâm một cái, que tre đâm xuyên khe bàn.

Anh Bắc, anh nói có lạ không, con dao đó của em vừa vặn khớp với vết thương kia. Dao chúng ta cùng mua thực sự là dao may mắn mà. Có điều đã dính máu nên em ném xuống sông rồi, anh đừng trách em nha. —— Quá may mắn. Sau đó thi thể còn không thấy nữa, đoán chừng là người nhà của con nhỏ đó cho rằng mình giết người lên chôn rồi.

Bắc Dã đã không biết là tâm tình gì.

Thì ra không phải là Trần Niệm, là Lại Thanh.

Lại Thanh dương dương đắc ý: Nếu tìm được em, em sẽ đẩy lên người con nhỏ kia, nói em chỉ cường hiếp Ngụy Lai trào máu sắp chết thôi. Nhỏ kia là người chịu tội thay em, thay đến gặt gao. Vết bầm tím trên tay chân Ngụy Lai, tối hôm trước đã có rồi. Ha ha ha.

Bắc Dã chống cái đầu nặng nề vì cồn, sau khi trầm mặc rất lâu, hỏi: Tối hôm trước là có ý gì?

Tối hôm trước ấy hả, khi Ngụy Lai nói với nhỏ kia bảo hôm sau nó đến sau núi tìm cô ta, em đã nghe được đó.

Lại Thanh say đến mức rối tinh rối mù, gật gù đắc ý cười,

Em đi ngang qua con hẻm, may mắn lắm, một đám nữ sinh kéo một con nhỏ cả người trần truồng, hô bán giảm giá đây bán giảm giá đây.

Có mấy đứa ngại, nhìn mấy lần rồi đi; có mấy đứa giống em, được lợi không chiếm thì phí. Em cũng có quay phim, anh muốn xem không?

Lại Tử móc di động ra, mở video, truyền ra tiếng cười và mắng chửi kiêu căng vô sỉ của thiếu niên.

—— Kéo nó tới hôn bố.

—— Fuck, lại ngã rồi, mẹ nó đỡ cũng đỡ không vững. Giả chết à?

—— Hình như con này bị mấy con vừa rồi đánh ngất xỉu rồi, sờ cả buổi không có phản ứng, giống heo chết vậy, mất hứng.

—— Chặc chặc, ngực trơn thật.

Câu phía sau là giọng của Lại Thanh.

Lại Thanh nghe được, cười rộ lên, nhớ lại, nói thân thể cô mềm thế nào non nớt thế nào, chỉ sờ mấy cái, hôn mấy cái đã làm hại bọn chúng chưa trải sự

đời tuôn trào.

Có một đũa vô dụng, phun vào tay bạn, còn âm ỉ đến mức mấy người đánh nhau, ra về chẳng vui; chỉ có Lại Thanh nó lợi hại nhất, cậu ta phun đến trên mặt cô.

Cậu ta khẽ nhường mày miêu tả thân thể và làn da mềm mại của cô gái, cậu ta không biết, đó là bảo bối Bắc Dã yêu thương biết bao.

Cậu ta không chú ý tới, hốc mắt Bắc Dã đã đỏ;

Cậu ta cũng không biết, tối đó lúc về đến nhà lấy di động ta thường thức thủ dâm lần đầu tiên, ở đầu khác của thành phố, Bắc Dã ôm Trần Niệm trượt xuống xe mô tô như đã chết, gào khóc trong bão tố.

Có lẽ vì cồn, lúc Bắc Dã đứng dậy, thân thể gầy yếu hơi chao đảo.

Lại Thanh nhìn màn hình chăm chú, giọng điên cuồng kích động, kêu vào video: Bóp miệng nó ra.

Cậu ta không chú ý tới, Bắc Dã khom người cầm một cái cờ lê bên cạnh thùng dụng cụ lên, lúc ngẩng đầu, nước mắt chảy đầy mặt, xoay người liền đập mạnh xuống đầu cậu ta.

Trịnh Dịch nghe xong, lặng thinh rất lâu.

Luật sư hỏi: “Tại sao trước đó không nói? Tại sao không nói Lại Thanh là người áo mưa và tội phạm giết người?”

“Không cần thiết.” Bắc Dã nói, “Cảnh sát sẽ không tin tôi.”

Nếu Lại Thanh còn sống, tố cáo Lại Thanh, cậu ta có thể hãm hại Trần Niệm, kéo Trần Niệm dính vào sự điều tra không ngừng không nghỉ. Hôm đó, Trần Niệm chủ động mang dao, điểm này rất khó giải thích; bố mẹ hung hãn của Ngụy Lai sẽ không bỏ qua cho cô, chuyện cô chịu đựng tối ấy

cũng sẽ bị nhiều người biết hơn. Cho dù lùi mười ngàn bước giải thích rõ thì việc cô đâm Ngụy Lai cũng phải tuyên án khác, Bắc Dã không thể chịu đựng việc trong hồ sơ của Trần Niệm có dù chỉ một vết nhơ, cho nên ban này cậu mới bàn điều kiện với Trịnh Dịch.

Mà tình hình thực tế là Lại Thanh đã chết; tố cáo biến thành chết không đối chứng, ai sẽ tin lời cậu nói chứ? Ai cũng sẽ cho rằng cậu đổ tội lên người người chết để giảm nhẹ hình phạt cho mình.

Cậu là thiếu niên hoàn toàn phù hợp với phác họa người áo mưa, mẹ là gái điếm, bố là tội phạm cường hiếp, cậu nên là một tội phạm. Lời của cậu không có độ tin cậy.

Cùng một vết thương, trước sau hai người đâm, thi thể bắt đầu thối rữa, ai sẽ tin?

Không tin cậu không sao cả, không thể để cho Trần Niệm mạo hiểm.

Chỉ vì tránh một phần nạn khả năng nguy hiểm ấy cho cô, cậu đều cắn chặt răng không thừa nhận, dù cho hi sinh tự do cả đời.

Xét đến cùng, một chữ tin, hai chữ bảo vệ (1).

(1) Bản gốc là “Một chữ hộ”, hộ là bảo vệ.

Trịnh Dịch thừa nhận, mình thua cậu.

...

Luật sư rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, Trịnh Dịch lại không có cách nào thư giãn, anh còn phải vất hết óc đi tìm chứng cứ có lợi hơn.

Mà đúng lúc này, di động vang lên lần nữa, giọng Tiểu Diêu rất nhẹ: “Trịnh Dịch.”

Anh không quen lắm: “Sao vậy?”

“Sinh viên thực tập của phòng pháp chứng đã tìm được đôi giày. Họ phát hiện vết máu mờ ảo trong bùn đất dưới đế giày. Đã mang về làm so sánh DNA và thành phần bùn đất. Đội trưởng nói, lục soát sau núi lần nữa.”

Trịnh Dịch nắm chặt nắm đấm, sinh ra một hơi ác khí.

“Trịnh Dịch.”

Trịnh Dịch chờ một hồi, thấy cô không nói, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì, cảm thấy tên anh nghe êm tai.”

...

...

Anh có từng liều mạng cố gắng vì một người không?

Trịnh Dịch đứng dưới mặt trời rực rỡ, nhớ tới câu Bắc Dã đã nói.

Bên kia đường, học sinh lớp 10, lớp 11 trong trường đang học, khuôn viên trường vô cùng yên tĩnh.

Anh liếc nhìn đồng hồ, Trần Niệm chắc sắp ra rồi.

Điện thoại lại tới, giọng Tiểu Diêu truyền đến: “Trịnh Dịch, tôi đọc báo cáo anh viết giúp Bắc Dã rồi.”

Anh rất cố gắng viết báo cáo, nói thái độ nhận tội của Bắc Dã rất tốt, khi trợ giúp cảnh sát phá vụ án người áo mưa có sự giúp đỡ then chốt và lập công lớn.

Sau khi phản cung, Bắc Dã đã khai báo chứng cứ ngoại phạm, còn có rất nhiều manh mối liên quan đến Lại Thanh: Cậu ta giấu đĩa phạm tội ở nhà

Đại Khang mà ngay cả Đại Khang cũng không chú ý, nhiều di động chứa video theo dõi và video bắt nhả.

Con dao Bắc Dã giấu cũng tìm được. Trước đó khi cảnh sát hỏi hung khí, Bắc Dã nói ném xuống sông là muốn thử xem, nếu cảnh sát tìm được con dao kia của Lại Thanh hơn nữa có thể chứng minh trên đó có vết máu của Ngụy Lai, có lẽ cậu còn có khả năng phản cung. Giờ đây thực sự tìm được, nhưng ngâm trong nước quá lâu, chỉ có thể miễn cưỡng chứng minh là nhóm máu O, Ngụy Lai chính là nhóm máu O.

Trịnh Dịch còn thông qua một tin nhắn Lại Thanh đã gửi hôm đó điều tra ra di động của cậu ta ở sau núi. Ngoài ra, phòng pháp chứng còn tìm được đầu thuốc lá dính dấu vân tay máu mơ hồ dưới lá cây ở sau núi.

Đủ loại chứng cứ mới và phân tích kỹ thuật chứng minh, người giết chết Ngụy Lai là Lại Thanh. Mà tuy rằng thi thể để lâu nhưng pháp y không ngừng cố gắng, rốt cuộc giám định ra, Ngụy Lai bị xâm hại tình dục lúc còn sống.

Vụ án kết thúc. Những ngày này Trịnh Dịch rất yên ổn.

Bây giờ, nghe Tiểu Diêu nói anh có tài văn chương, Trịnh Dịch nói: “Cô gọi điện thoại chỉ để nói việc này?”

“Không phải. Ban nãy đã rèn luyện suy nghĩ, chia sẻ với anh một chút. Lão Dương này nhiều suy nghĩ lắm.”

“Hửm?” Trịnh Dịch nhìn sân trường vắng vẻ, có lớp đang học Anh văn, vẫn không có bóng dáng Trần Niệm.

“Sau mỗi lần kết thúc vụ án, không phải sẽ chơi trò phân tích vô trách nhiệm sao.”

Cái này Trịnh Dịch biết, sau khi kết thúc vụ án, mọi người sẽ tán gẫu, bắt đầu suy đoán vô trách nhiệm để rèn luyện phân tán suy nghĩ.

“Lão Dương nói lý thuyết âm mưu, có khả năng Bắc Dã lợi dụng anh lừa gạt anh.”

“Nói ra trao đổi thử.”

“Tôi đó sau khi anh nói hết phân tích cho Bắc Dã, Bắc Dã nói, Trần Niệm không giết người. Cái này có thể là một câu giao dịch kiểu ám chỉ tâm lý. Cậu ta đồng ý mỗi một câu anh nói, chỉ không đồng ý duy nhất điểm này. Lúc này, vì những phần khác được thừa nhận, anh sẽ có khuynh hướng tin điểm cậu ta nói ra kia là đúng. Cậu ta đánh thức đồng thời làm sai lệch trực giác của anh, ám chỉ bằng ngôn ngữ để anh đi về hướng cậu ta muốn.”

Trịnh Dịch nói tiếp: “Cuối cùng, tôi cố gắng làm được, rải xong đường để cậu ta phản cung, lời khai lật lại lại là lời khai giả cậu ta thiết kế ngay từ đầu?”

“Đúng, lão Dương nói, trong cái chết của Ngụy Lai và Lại Thanh, lời của cậu ta có thể là thật, nhưng cũng có thể là giả. Giả dụ Bắc Dã kín đáo thông minh cao đến trình độ nhất định, Ngụy Lai, Lại Thanh đều đã chết không đối chứng, Bắc Dã nắm trong tay toàn cục, tự đạo diễn hai con dao giống nhau và đôi giày dính máu của Lại Thanh còn có đủ loại chứng cứ. Có thể Lại Thanh cưỡng hiếp nhưng không giết Ngụy Lai, cậu ta đâm thêm, hoặc Trần Niệm sơ suất dồn Ngụy Lai chết, Lại Thanh cởi quần với người sắp chết.”

Tiểu Diêu nói xong, nói, “Có phải lão Dương có rất nhiều suy nghĩ không. Mỗi lần kết thúc vụ án chơi phân tích vô trách nhiệm đều là anh ấy thắng.”

“Lần sau tôi cũng tham gia.” Trịnh Dịch nói, tâm tư lại theo đôi mắt khóa trong sân trường.

“Được, có điều lão Dương cũng nói, một đứa trẻ mười bảy tuổi không sắp đặt ra được chuyện như vậy, tưởng như là gián điệp.”

“Ừm.” Trịnh Dịch khẽ nheo mắt, xác định cái chấm nhỏ xa xa kia có phải là Trần Niệm không, “Nhắc tới, cậu ta là một cao thủ che giấu xuất sắc, bất luận lấy kế hoạch nào thì cũng không hề có sơ hở, thậm chí cường độ cao thế nào đi nữa cũng không áp đảo được, tố chất tâm lý thực sự cứng rắn.”

“Cao thủ che giấu? Lời này giống y lời lão Dương nói. Có điều người anh ấy nói là Trần Niệm.”

“Trần Niệm?”

Cũng là không thể tưởng tượng nổi. Cô thi tốt nghiệp phát huy hơn hẳn bình thường, ở trong lớp cô quanh quẩn ở vị trí hai mươi, ba mươi trong thời gian dài lại thi đứng nhất, trở thành thủ khoa của thành phố.

Cô bình tĩnh đến mức khiến người ta khiếp sợ. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, bắt nạt, thậm chí, chỉ trích, làn sóng này nối tiếp làn sóng khác, cô lại giống như những việc này chưa từng xảy ra trên người cô. Trịnh Dịch không biết có phải ở trước mặt Bắc Dã cô cũng hờ hợt lạnh nhạt giống như ở trước mặt anh, trước mặt giáo viên, bạn học hay không.

Có lẽ sẽ không.

“Lão Dương nói thế nào?”

“Lão Dương nói, em ấy là kiểu người gặp phải chuyện to lớn cũng không lộ ra dấu vết. Hoặc em ấy dùng cách đơn giản nhất, khắc nghiệt cắt đứt với thế giới bên ngoài, chỉ sống trong thế giới của mình; hoặc là, nội tâm em ấy cực kỳ phức tạp ác nghiệt, cứng rắn đặt ra trình tự, tàn khốc ra lệnh cho mình thực hiện chính xác như người máy, đạt được một mục tiêu và niềm tin nào đó.”

Trịnh Dịch nghe nội dung lạnh lẽo như vậy, trong lòng âm ỉ đau. Bóng dáng này lớn hơn, là Trần Niệm.

“Lão Dương còn nói, người như vậy, giống như Bắc Dã, anh sẽ hi vọng em ấy là một người tốt. Bởi vì nếu em ấy lớn lên thành kẻ xấu thì chúng ta rất có thể không bắt được em ấy.”

“Các em ấy sẽ là người tốt.” Trịnh Dịch nói.

Anh trông thấy Trần Niệm từ từ đi tới trong sân trường, nói, “Tiểu Diêu, ‘trực giác’ trong lòng tôi đã yên lặng lại, tôi tin Bắc Dã, cũng tin Trần Niệm.”

Cúp điện thoại, anh nhìn cổng trường, nhìn Trần Niệm, trong lòng chợt nghĩ, chính là vị trí này.

Mỗi buổi trưa và sập tối trước kia, khi người thiếu niên ấy đứng canh giữ ở đây, là tâm tình như thế nào.

Ánh mặt trời mùa hè thiêu đốt mặt đất, gột rửa bầu không khí nóng lên, giống như hồ nước sóng gợn lăn tăn.

Trịnh Dịch nheo mắt, nhìn thấy chiếc váy trắng của Trần Niệm mờ mịt trong hơi nóng bốc lên. Cô đi xuống bậc thềm ở cổng trường, nhìn anh từ xa, không hề đi tới.

Trịnh Dịch đi sang, đưa trà đá trong tay cho cô.

Trên thành ly chảy đầy giọt nước lạnh buốt. Trần Niệm nhận lấy, cầm ống hút uống.

Ánh mặt trời xuyên qua chạc cây ngô đồng, như sao chảy xuôi qua trên người họ.

Trịnh Dịch nghĩ tới, trên con đường này, thiếu niên Bắc Dã chưa từng có cơ hội đi sánh vai cùng cô. Cậu mãi mãi canh giữ bóng lưng cô.

Trịnh Dịch hỏi: “Điền xong rồi?”

“Vâng.”

“Trường ở đâu?”

“Bắc Kinh.”

“Rất tốt.” Trịnh Dịch nói, “Thủ khoa có rất nhiều học bổng nhỉ.”

“Vâng.” Trần Niệm nói.

“Ngành gì thế, Toán học hay Vật lý?”

“Pháp luật.”

Trịnh Dịch sững sờ, cách rất lâu mới chậm rãi gật đầu, nói: “Tốt, pháp luật tốt.”

Trần Niệm không đáp lời, Trịnh Dịch lại hỏi: “Xe lửa đi lúc nào?”

“Sáu giờ chiều.”

“Sớm như vậy?”

“Vâng.”

Trịnh Dịch trầm mặc, nói: “Chờ em đến bên đó, anh viết thư cho em.”

Trần Niệm không nói, Trịnh Dịch lại nói: “Lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm rồi đi đến tòa.”

Chuyện cô làm chứng cứ giả, thẩm phán dạy dỗ nhưng không xử phạt. Nhưng phiên tòa của Bắc Dã, cô coi như là nhân chứng nên cần ra tòa. Đến lúc đó cô có thể gặp Bắc Dã, Trịnh Dịch cho rằng cô sẽ vui một chút, nhưng,

Trần Niệm lắc đầu một cái: “Lát nữa tự em đi đến tòa.”

Trịnh Dịch không tỏ rõ ý kiến, Trần Niệm hỏi: “Anh sợ em chạy mất sao?”

“Không phải. —— Em sắp đi rồi, muốn mời em ăn bữa cơm.”

Trần Niệm trầm mặc một lúc, nói: “Em có việc.” Lát nữa sẽ gặp Bắc Dã, cô phải chuẩn bị một chút.

“Nếu tạm biệt thì không cần bữa cơm,” cô giơ ly trà trong tay lên một chút, “một ly trà là đủ rồi.”

Trịnh Dịch cảm thấy ngực lại trúng một mũi tên.

Đi nửa đường, anh sợ sẽ không có cơ hội, nói: “Sau khi phán quyết, ngồi tù một khoảng thời gian là có thể đi thăm.”

Trần Niệm không lên tiếng.

Anh lại nói: “Em đến bên kia, yên tâm học tập. Bên này, anh sẽ thường xuyên đi thăm cậu ấy.”

Qua rất lâu, Trần Niệm nói: “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

“Cũng cảm ơn sự kiên trì của anh. Nếu không phải là anh, anh ấy sẽ gánh vác tội danh không nên thuộc về anh ấy. Anh đã cứu anh ấy, —— cũng đã cứu em.”

“...”

“Cảnh sát Trịnh, anh là một cảnh sát tốt.”

Trịnh Dịch hít một hơi thật sâu.

Không nói nữa.

Đi tiếp một quãng đường, rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng một câu cũng không nói ra.

Đến đầu đường, Trần Niệm nói: “Em đi đây.”

Trịnh Dịch buồn bã, chỉ có thể “Ừ” một tiếng, gật gật đầu; giọt nước trên ly giấy ngưng tụ thành dòng nhỏ, nhỏ xuống gạch đường, giống như nhỏ vào lòng anh.

Cô yên lặng nhợt nhạt trước sau như một;

Anh nhớ tới khoảng thời gian đưa cô kia, hơi mềm lòng, muốn đưa tay vỗ vai cô khích lệ cô, nhưng cô nhẹ nhàng xoay người đi.

Tay anh lơ lửng giữa không trung, cực kỳ cay đắng.

Sắp chia tay rồi, vẫn có một vướng mắc, không hỏi không được: “Trần Niệm, anh nghe Bắc Dã nói, hôm đó sau khi từ sau núi về, em muốn tự thú, nhưng cậu ấy ngăn cản em.”

“Em không muốn.” Trần Niệm nói.

Anh bất ngờ.

Trần Niệm nhìn anh một cái, thu ánh mắt lại: “Cảnh sát Trịnh, có phải anh rất tò mò, em và Bắc Dã trao đổi như thế nào hay không?”

Trịnh Dịch nhìn cô.

Trần Niệm chỉ mắt mình một cái, ngón tay chậm rãi dời xuống, lại chỉ ngực mình một cái.

“Cảnh sát Trịnh, rất nhiều lời nói ngoài miệng đều không phải là lời thật lòng. Anh làm cảnh sát lại không hiểu sao?”

Trịnh Dịch sững sốt. Con người có tiềm thức. Nói dối chia làm hai loại, tự biết và không tự biết.

“Anh ấy luôn biết điều em thực sự muốn nói là gì, điều em mong muốn là gì.” Trần Niệm nói, “Em đối với anh ấy cũng giống như vậy.”

Trịnh Dịch vừa sợ vừa kinh ngạc, trao đổi bằng đôi mắt và trái tim, cho nên không nói lời nào, chỉ một ánh mắt liền biết đối phương muốn gì, cho nên cho dù nói cũng biết đối phương thực sự đang nghĩ gì, thậm chí có thể nhìn thấu tiềm thức tạm thời hoàn toàn trong bóng tối của đối phương.

“Đêm... đêm đó lúc anh kéo em đến phòng thẩm vấn bên cạnh, trong ánh mắt của cậu ấy đã nói gì?”

Trần Niệm lại không trả lời, khẽ cắn ống hút, thờ ơ nhìn phía trước.

Cô thực sự sắp đi rồi.

Trong lòng Trịnh Dịch đặng chát cực kỳ, giọng gằn như nghẹn ngào:

“Trần Niệm.”

“Ừm?”

“Sau này hãy sống thật tốt.”

“... Thật tốt loại nào?”

“Sinh mạng chỉ có một lần.”

“Là chỉ có một lần.” Trần Niệm nói, “Nhưng sống đúng, một lần là đủ.”

“Nếu như, sống sai thì sao?” Trịnh Dịch nói.

“VẬY CŨNG HẾT CÁCH.” Trần Niệm nói.

Trịnh Dịch khe khẽ cong khóe môi, cũng không biết vì sao.

Cười thật khổ sở, dần dần anh thu lại, nói: “Xin lỗi em, Trần Niệm.”

Cô gái lắc đầu một cái, nói: “Không phải chuyện của một mình anh.”

Ngũ tạng Trịnh Dịch cuộn cuộn, mũi tên ở ngực đã được rút ra. Giải thoát.

Nhưng anh không nói cho cô biết, đám trẻ La Đình đi trước đêm đó vẫn không bị nghiêm khắc xử phạt, nhưng sự giáo dục và can thiệp tâm lý với các cô ấy cùng bố mẹ rất thành công, gia đình của họ thay đổi, lột xác, tràn đầy hi vọng.

Trước mắt anh vẫn không thể nói cho cô biết, anh không biết cô bây giờ có thể chấp nhận hay không, cũng không biết sinh viên luật của bốn năm sau có thể chấp nhận hay không.

Lựa chọn tha thứ cho đứa trẻ phạm sai lầm, đây là lòng tốt của xã hội.

Nhưng khi trẻ con tổn thương trẻ con, người lớn nên làm gì?

VẬY ĐỨA TRẺ BỊ TỔN THƯƠNG THÌ SAO? TẠI SAO NỖI ĐAU CỦA CHÚNG CUỐI CÙNG CHỈ CÓ THỂ TRỞ THÀNH HÒN ĐÁ ĐẠP CHÂN CHO ĐỨA TRẺ KHÁC TRƯỞNG THÀNH, TRỞ THÀNH TIÊU CHÍ HỐI LỖI CỦA CHÚNG?

Trần Niệm đi rồi, Trịnh Dịch nhìn bóng dáng cô ngày càng nhỏ, cuốn vào đám đông.

Vào đêm thăm vấn cô và Bắc Dã xong ấy, vào đêm cả người cô đều là thái độ thù địch ấy, khi anh đưa cô về nhà từng hỏi cô, giả vờ vô tình nhắc đến

vé xem phim có phải là muốn ám chỉ cho Lý Tường, muốn lợi dụng cậu ấy làm chứng cứ ngoại phạm hay không,

Cô trả lời, phải.

Anh lại hỏi mang dao đi đến sau núi, có phải vì trong đầu có ý nghĩ muốn đi giết Ngụy Lai hay không,

Cô trả lời, phải.

Vào hôm sau khi bị bắt nạt cô có thể coi như không có chuyện gì xảy ra xuất hiện ở trường, chỉ là vì đi đến buổi hẹn của Ngụy Lai.

Anh hỏi, Bắc Dã có biết những suy nghĩ này của em không?

Cô đáp, anh ấy thông minh hơn anh nhiều.

Cô của đêm ấy đầy thái độ thù địch, không giống hôm nay, lại vô cùng yên lặng, che giấu hết thảy. Như Tăng Hào nói, cô là một người rất giỏi che giấu, che giấu bí mật, che giấu cảm xúc, che giấu đến tình trạng ác nghiệt không để lộ một chút nào.

Trịnh Dịch biết rõ, đêm ấy, cô cố tình thẳng thắn như vậy. Anh biết, suy nghĩ và hành động có khoảng cách, có suy nghĩ xấu không nhất định sẽ thực hiện tội ác. Cô vốn có thể giải thích, khiến anh tin cô vẫn lương thiện, bất kể trải qua đau khổ thế nào cũng chưa từng có ý nghĩ xấu với Ngụy Lai.

Nhưng cô lại không. Cô để cho anh thấy sự thay đổi của cô, yên lặng tát anh một bạt tai, đâm một nhát vào ngực anh, sau đó để anh đưa mắt nhìn cô xoay người rời khỏi.

Khi gặp cô lần đầu, anh từng lấy thân phận cảnh sát hứa hẹn, có việc cứ tìm anh. Nhưng kết quả cô rơi vào tai họa sâu hơn.

Nếu như anh không đánh mất sự tín nhiệm của cô thì sau khi đâm Nguyệt Lai bị thương cô sẽ gọi điện thoại cho anh, bị kịch đã có thể tránh khỏi.

Nhưng trên thế gian này cái gì cũng có, ngoại trừ nếu như.

May mà anh không từ bỏ Bắc Dã, anh liệu mình cố gắng kiên trì, không sai tiếp nữa.

Anh cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Nặng gắt như thế, chiếu đến hoa mắt.

Trịnh Dịch nhìn thân thể nho nhỏ của Trần Niệm bị xi măng cốt thép, dòng xe, đám đông u tối cuốn đi.

Trong nháy mắt, anh dường như thấy được một người khác sau lưng cô, một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, vĩnh viễn đi theo cô.

Anh biết, cậu và cô mãi mãi ở cùng nhau.

Mà anh thì sao, anh có từng liều mạng cố gắng vì một người không?

...

Có chứ.

Nhưng hình như, đã trễ rồi.

Trịnh Dịch nhìn chiếc váy trắng của cô hoàn toàn biến mất, không bao giờ thấy nữa; anh cúi đầu, dùng tay che khuất đôi mắt ẩm ướt.

Chương 29

Trần Niệm về đến nhà, tắm rửa gội đầu, thay bộ váy sạch sẽ. Cô tìm cuốn từ điển Oxford, hoa nhĩ hoàn phơi khô bay ra rơi xuống trên bàn.

Một lớp thật mỏng, màu hồng nhạt, trong suốt, ở trên có đường vân mảnh.

Cô lấy thẻ đánh dấu sách bằng gỗ đã mua ra, quét một lớp keo cực mỏng, nhẹ nhàng dán hai đóa hoa lên, để vào trong túi thẻ đánh dấu trong suốt niêm phong lại.

Cô trở về trường, mua một cái ly trà tốt nhất trong cửa hàng tinh phẩm, đến bưu điện gửi cho Trịnh Dịch;

Cô đi đến chỗ phòng bảo vệ.

Mười một giờ năm mươi phút trưa, chuông tan học vang lên, học sinh lớp 10, lớp 11 tuôn ra sân trường.

Chỉ vài ngày, cô đã thoát khỏi cuộc sống của họ.

Cô liếc nhìn vị trí bên kia đường, đi từ bậc thềm xuống, đi về hướng nhà, không nhanh không chậm, là tốc độ bình thường của cô, đi đến chỗ rẽ ở tường trường, theo thói quen quay đầu nhìn một cái.

Cây xanh trăm hoa, các học sinh mặc đồng phục vui mừng cười nói, thanh xuân hào hứng.

Đèn xanh đi, đèn đỏ dừng; cô băng qua đường, đi tới cánh đồng hoang cỏ dại mọc um tùm, chờ một lúc, tiếp tục đi, đi vào khu vực nhà xưởng yên tĩnh mênh mông, đi tới trước ngôi nhà cũ nát có cánh cửa cuốn ấy.

Cây dâu tằm xanh tươi, xích đu treo ở đấy.

Từ nay về sau, bóng cây sạch sẽ chỉ thuộc về ký ức. Đã từng có bao lần mặt trời lặn trắng lên, một thân cây, một căn phòng, chính là ngôi nhà của thiếu niên; mà sau này, có lẽ là chân trời của mỗi người.

Cô không nhanh không chậm đi lên cầu thang, lấy chìa khóa mở cửa cuốn. Cô tự nâng cửa lên, rầm một tiếng bụi bặm mù mịt; cô phúi phúi, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Rất nhiều ngày không có người ở, mùi gỗ ẩm thấp trong nhà nồng hơn. Nhưng cô rất thích.

Cô nằm sấp trên bàn một lúc lâu, vuốt ve đàn guitar của cậu, nghĩ tới ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cô lúc cô bị đẩy vào phòng thẩm vấn.

Cô lấy một con dao nhỏ ra, chăm chăm và dùng sức khắc một dòng chữ trên chiếc bàn học họ ngồi đối diện vô số ngày:

“Anh Tiểu Bắc, chờ em lớn lên rồi, quay về bảo vệ anh.”

Cô nhẹ nhàng thổi một cái, vụn gỗ tung bay.

Cô leo từ cửa sổ ra ngoài, theo cầu thang thoát hiểm lên đến mái nhà, nhìn ra xa thành phố và đường ray.

Bầu trời xanh trong vắt, cô ôm mình ngồi hóng gió trên mái nhà.

Chờ đến khi tiếng chuông vang lên, xe lửa ầm ầm lao qua, mùi thơm bánh mì nướng màu vàng nổi lên.

Cô từ mái nhà xuống, đứng trên bức tường ngoài sân thật cao, chân phát run, hít sâu một hơi, nhảy xuống.

Cơn đau từ lòng bàn chân xuyên qua toàn thân, đánh thẳng đỉnh đầu.

Cô lao đảo mấy cái rồi đứng vững, chậm rãi đi tới tiệm bánh mì, mua hai cái bánh mì rắc dừa mới nướng.

Cô ngồi một mình ở cửa, từ từ ăn hết.

Cuối cùng, cô đứng dưới ánh mặt trời, ngửa đầu nhìn cánh cửa sổ nhà thiếu niên, nhìn rất lâu.

Sau cùng, cô cúi đầu, đi một cách chậm rãi, vừa đi vừa giơ mu bàn tay lên, dùng sức dụi dụi mắt, nhưng cô không khóc.

Cũng không có gì hay để khóc.

...

Trong phiên tòa, Trịnh Dịch vô cùng kinh hãi.

Mấy tiếng không gặp, Trần Niệm đã cắt tóc ngắn ngang tai.

Anh gần như lập tức nhìn về phía Bắc Dã ở một đầu khác trên tòa, vì bị giam, tóc cậu bị cắt rất ngắn.

Thế nhưng, điều kì lạ là, bản thân hai người xuất hiện trong cùng không gian, chỉ không trao đổi ánh mắt. Tựa như người xa lạ.

Trần Niệm ngồi giữa tòa tiếp nhận câu hỏi,

“Lần đầu tiên hai em gặp nhau là lúc nào?”

Đầu hém, 110, họ chưa kịp thấy rõ mặt đối phương đã bị người khác ép hôn nhau. Khi đó, cô chán ghét, xấu hổ, khi đó, ai sẽ biết vận mệnh của họ ràng buộc cả đời.

Ai lại sẽ biết, thấy ác bá làm nhục, cô không coi thường, cô không thờ ơ, cô cầm điện thoại lên gọi báo cảnh sát sẽ báo đáp cô một thiếu niên sẵn lòng đánh đổi tự do, đánh đổi sinh mạng vì cô, báo đáp cô sự yêu mến và bảo vệ cả đời.

“Trên đường em về nhà, em nhìn thấy phía trước có một đám người...”

Trần Niệm nhẹ giọng nói, tốc độ nói đặc biệt từ tốn, nhưng cũng không nói lấp; tựa như mỗi một chữ đều suy nghĩ cặn kẽ, đến từ đáy lòng.

Giọng cô dịu dàng và êm tai không ngờ.

Cô đang chứng minh ngày hôm ấy Bắc Dã không hề muốn cưỡng hiếp cô, cậu không phải là người áo mưa; chứng minh đêm hôm ấy, Bắc Dã đã uống rượu.

Lúc này, Trịnh Dịch phát hiện sợi dây đỏ quấn trên cổ tay cô đã không còn. Ngược lại trên cổ đeo sợi dây đỏ, xâu một chiếc chìa khóa, treo ở vị trí ngực.

Hôm nay Trần Niệm đặc biệt xinh đẹp, mái tóc ngắn mới cắt, dùng một chiếc kẹp tóc nhỏ màu xanh lá nhạt kẹp ra sau tai, để lộ cái tai và gò má trắng nõn như một vầng trăng lưỡi liềm sáng.

Ánh trăng hướng về phía chỗ Bắc Dã.

Lên tòa, cô lại mặc váy đồng phục, sạch sẽ xinh đẹp, vị trí áp ngực trái trên áo có một cái túi nhỏ, để hai đóa hoa nhĩ hoàn mới ngắt, hoa loa kèn nhỏ màu đỏ tím, nở thật xinh đẹp.

Mà trên tai cô, vị trí vốn nên có lỗ khuyên tai cũng vẽ hai đóa hoa nhỏ.

Cô...

Cô không giống một người bị hại hay nhân chứng. Cô giống một người yêu đến nơi hẹn. Khuôn mặt xinh đẹp, lời tâm tình dịu dàng.

Trịnh Dịch lần nữa ý thức được, giữa cậu và cô có một hình thức chung sống mà người ngoài vĩnh viễn không có cách nào hiểu rõ.

Bắc Dã luôn không nhìn thẳng cô, cô cũng không.

Họ giống như hai đường thẳng song song, tự vui buồn, không có quan hệ gì với nhau.

Luật sư của Bắc Dã cố gắng hết sức bào chữa cho cậu, Bắc Dã lại yên lặng điềm tĩnh.

Đủ mọi nhân vật làm chứng tố giác, sự thật phạm tội đã định, đối mặt các loại tố cáo và chứng cứ, thiếu niên Bắc Dã nhàn nhạt gật đầu, thừa nhận, lần lượt trả lời: “Phải”, “Là tôi.”

Trần Niệm lui về chỗ ngồi, mắt nhìn phía trước, giống như mắt nhìn một vùng sa mạc trong suốt.

Cuối cùng, phiên tòa thuận lợi kết thúc.

Thẩm phán tuyên án: “Tất cả đứng dậy!”

Âm thanh “rầm rập”.

Bắc Dã đứng, Trần Niệm đứng, mọi người đều đứng.

Hiện trường cực kỳ yên tĩnh: “... Giết hại Lại Thanh, chứng cứ xác thực, thú nhận không giấu giếm,... Thái độ nhận tội tốt, chủ động cung khai... Cung cấp manh mối cho cảnh sát phá vụ án người áo mưa, tích cực nhận sai... Vị thành niên...”

Tuyên án tù có thời hạn bảy năm.”

Gõ búa.

Kết thúc.

Tiếng người vang lên, rào rào. Cảnh sát sắp dẫn thiếu niên đi.

Bóng người đan xen, Trần Niệm đột nhiên nhìn về phía Bắc Dã, Bắc Dã cũng đang nhìn về phía Trần Niệm trong tích tắc.

Chỉ có trời mới biết, anh/em yêu em/anh nhiều thế nào.

Đúng vậy, không giấu được; ngậm miệng, đôi mắt cũng sẽ nói ra.

Khoảnh khắc ánh mắt va chạm ấy, siết lấy nhau, là tạm biệt, lại không giống tạm biệt. Hai đứa trẻ, ánh mắt gắt gao quấn lấy, là sự thân mật mà nắm tay, ôm chầm, thậm chí hôn nhau cũng không thể sánh bằng; là sự kiên trì gần như thảm thiết.

Trong bóng người hỗn loạn, họ tìm thấy nhau, xuyên qua nước mắt mông lung, ánh mắt ấy lưu luyến như vậy, bi thương như vậy, nhưng lại tràn đầy cảm kích như vậy.

Cô nắm chặt chiếc chìa khóa ở ngực; cậu bị cảnh sát kéo đi, chậm rãi lùi ra sau, đôi môi khe khẽ nhúc nhích, im lặng nói một chữ: Niệm.

Bắc Vọng Kim Tâm, Trần Niệm Bất Di (1).

(1) Bắc trông về Niệm, mãi không thay đổi.

Trước đây, là ai cầm cành cây viết một cái tên dưới ánh nắng hè rực rỡ, cho thiếu niên biết, Kim Tâm;

Trước đây, là ai dùng ánh mắt dụ cô đọc ra một cái tên, dùng đầu lưỡi đưa một viên kẹo chua ngọt;

Trước đây, là ai chạy dọc theo bậc thềm của sân khấu ngoài trời trong mưa, bàn tay của tuổi trẻ nắm nhau trong không trung.

Như thế, lại là ai tỉnh lại từ trong ký ức, phát hiện mình ngồi trong cửa sổ của một đoàn xe lửa thong thả chạy;

Lại là ai ở trong toa xe tràn ngập mùi mì ăn liền, âm thanh huyền ảo, ngắm nhìn cánh đồng hoang và cái lòng đỏ trứng lớn đi qua vô số lần ngoài cửa sổ, nghĩ về Darwin, nghĩ về đề Sinh vật, nghĩ về cá hề, hải quỳ và địa y;

Nghĩ về,

Quan hệ cộng sinh là quan hệ của hai loài sinh vật sống dựa vào nhau, đôi bên cùng có lợi, thiếu nhau thì sự sinh tồn sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn, thậm chí chết.

Tháng Sáu, cỏ xanh mọc um tùm,

Trần Niệm nhìn mái nhà của nhà Bắc Dã ngoài cửa sổ xe lửa nhanh chóng biến mất, hai dòng lệ rơi như mưa trút xuống.

Một ngày nào đó,

Họ ngồi trên mái nhà thật cao, cô hỏi:

— Bắc Dã, điều anh muốn nhất là gì?

— Anh thích một người, anh muốn cho cô ấy một kết cục tốt đẹp.

Chỉ thế mà thôi.

-HẾT-

Ngoại truyện vô trách nhiệm chờ quyết định, hai lá thư

Thư Trịnh Dịch viết

Trần Niệm:

Thấy thư bình an.

Đây là lá thư thứ chín viết cho em, anh đang nghĩ viết đến lá thư thứ mấy em mới có thể hồi âm. Tùy ý nói vậy. Thực ra không sao, anh biết em sẽ đọc.

Kể từ hôm tạm biệt ấy, cũng không biết tình hình gần đây của em thế nào. Anh tìm Tiểu Mễ hỏi thăm, em ấy nói em sống rất yên ổn.

Anh tin yên ổn mà Tiểu Mễ nói, vì em khác với tất cả những cô gái anh từng gặp, Trần Niệm.

Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt một năm đã qua rồi. Anh từng định viết thư cho em mỗi tháng, tiếc là thực sự bận quá.

Bên thành phố Hi mọi việc đều ổn. Bắc Dã cũng sống rất yên ổn, vẫn như trước đây anh kể qua với em, mỗi ngày làm công, học tập.

Tháng trước họ lắp ráp thiết bị cho nhà máy lắp ráp, tháng này mài linh kiện giúp nhà máy máy công cụ.

Cậu ấy rất thông minh, việc gì cũng chạm tay một cái là biết. Hôm qua cậu ấy lại lập công đấy. Linh kiện mà cậu ấy mài giúp nhà máy máy công cụ, thu nhỏ đến 0,1 mi-crô-mét phá vỡ kỉ lục sai số đo lường. Anh không hiểu thuật ngữ chuyên ngành như tỉ lệ hao mòn máy gì đó lắm, nhưng nghe đồng nghiệp phụ trách họ nói, cái đó tương đương với việc tiết kiệm hơn một triệu cho nhà máy máy công cụ.

Đồng nghiệp còn nói, Bắc Dã rất hiểu chuyện, thái độ khác với những người khác; có người vò đầu bứt tai còn sót lãng phí thời gian, cậu ấy lại rất nỗ lực nghiêm túc, muốn học việc, cũng muốn ra ngoài trước thời hạn.

Cậu ấy trưởng thành rồi, nghe nói có lần bạn cùng phòng của cậu ấy lên bóc thư em viết cho cậu ấy, cậu ấy vào lâu như vậy, một lần duy nhất cảm xúc không ổn định, suýt nữa đánh nhau, nhưng cuối cùng không có.

Cậu ấy nhịn xuống.

Cậu ấy luôn biểu hiện rất tốt, ngoại trừ nói rất ít, giáo viên dạy lớp văn hóa cho họ tuổi xấp xỉ cậu ấy, người rất dịu dàng hiền hòa cũng không cạy miệng cậu ấy được.

Em ấy nói với anh, Bắc Dã học lớp văn hóa cũng rất nghiêm túc, nhưng không kính trọng giáo viên, gặp mặt đều không chào. Anh nói đùa, mắt cậu ấy mọc trên đỉnh đầu, không nhìn thấy em.

Tuần trước anh đi thăm cậu ấy, hình như cậu ấy lại cao hơn; Trần Niệm, em cao hơn rồi phải không?

Nhưng người vẫn gầy như vậy, em chắc cũng giống thế.

Đúng rồi, có một số việc phát triển đến bây giờ đã có chút thành quả, muốn nói với em một chút. Bắt đầu từ năm ngoái, anh xin tổ chức hoạt động phòng chống và ngăn chặn bạo lực trường học, cấp trên rất coi trọng. Đến bây giờ đã có kết quả tốt.

Xem ra, trên thế giới này không có vấn đề khó khăn không giải quyết được, chỉ có không dành đủ sự quan tâm và sức lực.

Cho nên anh thường nghĩ, nếu trước đây khi Tăng Hào và Ngụy Lai âm ỉ đến Cục, có người, ví dụ như anh, dành đủ sự quan tâm và sức lực, có phải mọi chuyện về sau sẽ không xảy ra hay không.

Trần Niệm, từ đầu đến cuối anh nợ em.

Cho tới bây giờ, anh vẫn muốn nói với em một tiếng xin lỗi.

Bởi vì dễ dàng hứa hẹn, bởi vì phụ sự tín nhiệm của em, bởi vì không bảo vệ tốt cho em; đến mức em giữ thái độ nghi ngờ với cộng đồng anh ở, đến mức về sau khi em lẻ loi không ai giúp đỡ nhất, không tìm được con đường đúng đắn.

Nhưng anh biết, em lại sẽ thản nhiên nói, không phải chuyện của một mình anh.

Em luôn bình tĩnh như thế, em luôn nhìn thấu đáo mọi chuyện.

Nhưng mà Trần Niệm, anh thường suy nghĩ, anh rất muốn biết, em của bây giờ, có còn tin tưởng, tin sự thật, tin cái đẹp, tin lương thiện, tin bản thân chữ “tin” hay không.

Nếu như còn, anh muôn phần cảm kích.

Trịnh Dịch.

Ngày 29 tháng 10 năm 2016.

...

...

Thư Trần Niệm viết

(Với tính cách của Trần Niệm thì sẽ không viết thư, lá thư này coi như tài liệu văn bản phản hồi việc tạm tha.)

...

...

Cảnh sát Trịnh:

Chào anh.

Thoáng cái bốn năm đã trôi qua rồi.

Nhắc bút lên, cảm thấy không biết nên nói gì.

Việc học suôn sẻ, em đang tiếp tục học thạc sĩ.

Viết lá thư này là vì cảnh sát Tiểu Diêu nói, trong thời gian tạm tha Bắc Dã rời khỏi thành phố Hi đi nơi khác, em phải viết một số tài liệu văn bản chứng minh tình trạng của anh ấy và tình trạng của em bình thường và tích cực hướng về phía trước. Em không biết thư có tính là văn bản chứng minh hay không.

Cuối tháng Tám khi đi đón Bắc Dã không gặp được anh. Cảnh sát Tiểu Diêu nói anh đi Bắc Kinh họp rồi.

Kể lại việc đi đón anh ấy, có một chuyện nhỏ. Lúc anh ấy đi ra, hai tay trống không, ngoại trừ một bộ quần áo ra thì không có gì cả. Lúc đó em rất khẩn trương, sợ quần áo em mua không vừa vặn, không ngờ anh ấy mặc vừa. Em nghe nói, người ra ngoài, quần áo cũ phải đốt bỏ, có thể đốt xui xẻo; nhưng anh ấy nói không cần.

Anh ấy nói, không bao giờ đốt quần áo nữa.

Còn nói, đốt quần áo cũng không đốt hết chuyện đã làm, chỗ đã đi.

Em nói được.

Ngày ấy dường như vẫn ở trước mắt, kết quả hai tháng đã trôi qua, cảnh sát Tiểu Diêu lại gọi điện thúc giục tài liệu văn bản. Em nghĩ, tài liệu văn bản cũng là cho anh đọc, phải “bình thường”, phải “tích cực hướng về phía trước”, liền viết lá thư cho anh.

Trong mấy năm, anh luôn viết thư cho em, em kì thực cảm kích, bởi vì anh luôn kể chuyện của Bắc Dã. Em lo anh ấy chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu. Đọc thư của anh, biết anh thường đi thăm anh ấy, em mới yên tâm.

Em không bao giờ trả lời thư, bởi vì em không muốn nói chuyện với anh. Em biết anh đang giúp nhóm La Đình, trong lòng em tức giận, tại sao không ngăn cản Ngụy Lai sớm một chút, tại sao còn muốn giúp nhóm La Đình?

Họ lần lượt được cho cơ hội, nhưng nỗi đau em và Bắc Dã chịu đựng thì sao?

Cái đêm bốn năm trước ấy, em cảm hận thành phố đó, cảm hận mỗi một người sinh ra ở thành phố đó, kể cả anh, kể cả mẹ ở xa ngoài thành phố, kể cả em rất cố gắng muốn lớn lên nhưng luôn nhỏ yếu, kể cả những đối thủ rõ ràng là người cùng lứa tuổi nhưng lại ỷ vào sự che chở và quyền lợi không biết ai cho mà còn đáng sợ hơn người trưởng thành.

Nhưng, cảm xúc của đêm đó đã dần phai nhạt, em của bây giờ đã không có cách nào miêu tả chính xác. Bởi vì thời gian mài chúng đi, mỗi khi em nhìn lại, em cho rằng sẽ nhìn thấy bi thương, nhưng thứ quãng thời gian ấy để lại cho em là cây dâu tằm, cùng đèn đường, xích đu, cùng hoa nhĩ hoàn, xí muội, cùng kẹo dẻo gấu, còn có mùi thơm bánh mì nướng trong nắng chiều.

Có lẽ vì đêm ấy, ngủ trên giường của Bắc Dã, anh ấy ôm em, chia một nửa đau đớn. Em cảm giác được, anh ấy đã lấy đi hơn một nửa. Chỉ có điều, loại thể nghiệm này các anh không ai có thể hiểu được.

Chỉ có anh ấy và em biết.

Bắt đầu từ rất lâu, em đã quên lãng nhóm La Đình, nhưng cũng không thể nói là tha thứ.

Học luật nhiều năm như vậy, thấy được cái tốt, cũng thấy được cái không tốt.

Trên lớp cũng từng nói đến thanh thiếu niên phạm tội, thầy dạy luật luôn nói, hình phạt kiểu trút giận sẽ tạo ra hình phạt lớn hơn tội, phá hỏng cơ sở pháp luật. Nói đặc biệt là thanh thiếu niên mất đi tất cả trong thời điểm nên học và xây đắp nhân sinh quan nhất, ra ngoài dễ đi vào con đường xấu xa chân chính hơn, ô nhiễm xã hội.

Còn nói, luật pháp là nhân tính, song song với việc trừng phạt người có tội, nó để lại cho xã hội niềm hi vọng mức độ lớn nhất.

Em thực ra không đồng ý việc thầy đứng ở góc độ của thủ phạm mỹ hóa về pháp luật.

Bởi vì, niềm hi vọng, chỉ có một số người có.

Nhưng điều mâu thuẫn là, mỗi khi em nghĩ tới Bắc Đã, em lại hi vọng pháp luật khoan dung với anh ấy thêm một chút.

Anh nói xem, con người có phải rất giả dối không.

Sau đó không lâu, em nhận được thư xin lỗi La Đình viết. Tâm trạng khi ấy rất bình thản. Em hoàn toàn không suy nghĩ gì.

Em cảm thấy, trạng thái cô ấy trở lại đó là một kết quả tốt. Về phần có tha thứ hay không, em chưa hề nghĩ đến vấn đề này.

Cho đến bây giờ, em vẫn cho rằng tổn thương đối với người bị hại là không công bằng.

Nhưng đồng thời em cũng phải thừa nhận, nếu ngay cả pháp luật cũng trả thù đả kích, hủy diệt rồi sau đó vui vẻ, thế giới này đúng là điên cuồng và kinh khủng.

Em không hề mong muốn như vậy.

Em nghĩ, em của bây giờ, chẳng qua là đã tìm được một điểm cân bằng giữa hai điểm.

Lúc nhỏ, em cho rằng không phải đen thì là trắng, không có khu vực trung gian; cũng cho rằng, điểm đen tức là hoàn toàn đen, điểm trắng tức là hoàn toàn trắng.

Nhưng sau khi lớn lên tiếp xúc với quá nhiều người và việc, em phát hiện, con người là loài động vật phức tạp nhất trong giới tự nhiên, nhân cách của họ có thể có nhiều mặt; giả dối và chân thật, ác độc và lương thiện, xấu xí và đẹp đẽ, có thể tồn tại trong cùng một trái tim.

Không, nên nói là tất nhiên tồn tại trong cùng một trái tim.

Trên đời này, không có một trái tim chỉ có chân thật, lương thiện và đẹp đẽ; chỉ có mặt tốt lại không có mặt xấu đối lập với nó.

Chưa từng có người như vậy.

Sự đấu tranh trong lòng người, chẳng qua là để tìm được điểm cân bằng ấy.

Giống như nhiều năm trước, em nhắc tới bộ phim kia, em mang theo dao, em có ý nghĩ giết chết Ngụy Lai, đây là một suy nghĩ xấu xa.

Giống như nhiều năm trước, Bắc Dã muốn hoàn thành kế hoạch, có ý nghĩ giết chết Lại Tử, đây cũng là một suy nghĩ xấu xa. Nhưng khi thấy Lại Tử không nhẫn tâm ra tay; nhưng sau đó lại đập đầu anh ta dưới ảnh hưởng của rượu cồn và cảm phẫn.

Bọn em đều đang tìm, có đôi khi đi lệch, có đôi khi quay trở lại.

Bắc Dã nói, những năm này là chuyện tốt cho anh ấy. Phán quyết kia đã đánh thức nhân sinh hỗn độn méo mó trước đây của anh ấy.

Em không biết có phải anh ấy đang an ủi em hay không, nhưng anh ấy quả thực đã trở nên chín chắn.

Điều không thay đổi là, bất kể năm năm trước hay năm năm sau, anh ấy cũng là người cứng cỏi nhất mà lại dịu dàng nhất em đã gặp, giống như một ánh đèn đường sáng lên lúc hoàng hôn.

Trước đây, mỗi khi nghĩ đến việc anh ấy mất tự do, đi lại ở nơi tối tăm không ánh mặt trời, lại viết toàn điều tốt đẹp trong cuộc sống trong thư gửi cho em — chim con bay đến cửa sổ, nó có lông màu xanh lá; hoa nhỏ nở trong khe hở, nó có cánh hoa màu hồng nhạt. — em đều muốn rơi lệ.

Anh nói xem, sao anh ấy có thể tốt như vậy?

Hôm qua, anh ấy dẫn em đi bấm lỗ tai, đi trên đường, anh ấy bỗng nhìn bầu trời, nói với em: Nhóc nói lắp, em xem kìa.

Đám mây kia có giống một trái tim không.

Em ngẩng đầu nhìn, giống lắm.

Gió đang thổi,

A, trở nên giống một đóa hoa rồi. Anh ấy nói, giống hoa em vẽ trên tai hôm ở phiên tòa.

Đúng vậy, giống lắm.

Trước đây, trong tiềm thức của em, em oán trách anh, nhưng sau này em phát hiện, nguyên do ở bản thân em.

Mỗi một quyết định con người làm, cuối cùng đều phụ thuộc vào bản thân, không liên quan đến người khác.

Những năm gần đây, em suy nghĩ vô số lần, nếu hôm ấy sau khi đâm Ngụy Lai bị thương, em gọi điện thoại cho anh chứ không phải đi tìm Bắc Dã, chuyện có thể khác hay không.

Mùa hè ấy, có phải không cần kinh hoàng sợ hãi, ngày đêm sống trong run rẩy như vậy hay không.

Mà những năm về sau, có phải sẽ không cần sống khổ cực như vậy hay không.

Nhưng, không có nếu như.

Cho dù đảo ngược thời gian, em cũng sẽ không gọi điện thoại cho anh, em cũng sẽ không chùn bước đi tìm anh ấy, đây là bản năng. Bởi vì, anh ấy là người duy nhất em tin cậy trên thế gian này, giao phó bằng sinh mạng.

Bọn em chia sẻ hạnh phúc, bọn em chia sẻ gian khổ. Bọn em chia sẻ ánh mặt trời, bọn em chia sẻ sự tối tăm.

Em nhớ, quãng thời gian ấy, anh ấy luôn quen hỏi em: “Em có tin anh không?”

Đương nhiên em tin chứ.

Mỗi một lần anh ấy hỏi, em liền tin thêm một chút.

Anh ấy nói em không giết người, em liền tin em không có. Đây là sức mạnh để em có thể kiên định đi con đường pháp luật này.

Chưa từng có một ai bảo vệ em giống như anh ấy, bảo vệ nội tâm em tránh bị bóng tối xâm nhập, bảo vệ tâm hồn em tinh khiết nguyên vẹn.

Nhưng ai có thể nghĩ đến, người bảo vệ em, nỗi khổ cực mà bản thân anh ấy nếm trải đây?

Anh ấy từng nói, hi vọng có ngày em hiểu ý nghĩa của nhìn lên bầu trời sao; em nghĩ, vì anh ấy, em dần hiểu rõ.

Trong một lá thư anh hỏi em, có còn tin tưởng, tin sự thật, tin cái đẹp, tin lương thiện, tin bản thân chữ “tin” hay không.

Cánh sát Trịnh,

Chỉ vì có Bắc Dã, em vẫn tin.

Trần Niệm.

Ngày 1 tháng 11 năm 2019.

Table of Contents

[Văn án](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Kết thúc.](#)

[Ngoại truyện vô trách nhiệm chờ quyết định, hai lá thư](#)

[Thư Trần Niệm viết](#)